

**DŽEK
SLEJD**

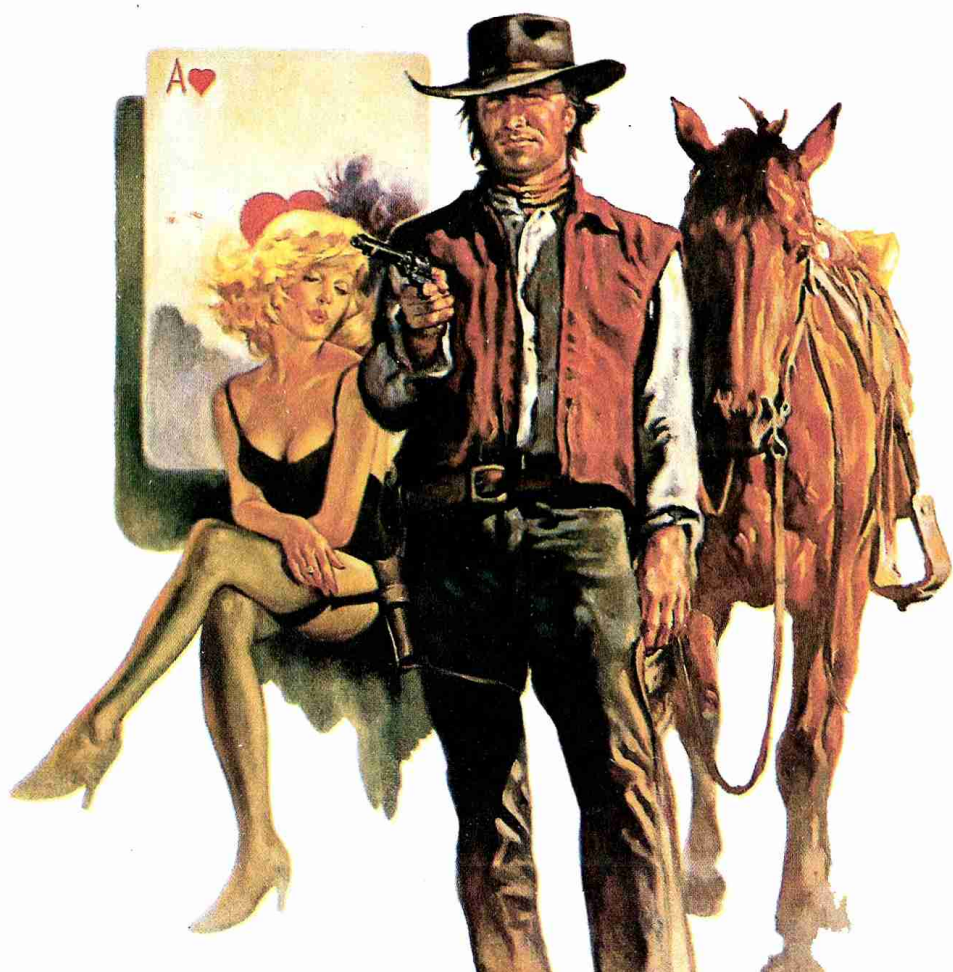
**BROJ
37**

ŠEUN

**CENA
20 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ZLATNA MAČKA

★ SEJN ★

DŽEK SLEJD

ZLATNA MAČKA

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

ŠEJN

Broj: 37

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
THE SAVAGE GUN

Recenzija:
Tomislav KETIG

Prevod i adaptacija:
Tomislav KETIG

Lektor:
Zorka ĆIRIĆ

Tehnički urednik:
Ferenc BARAT

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Erika KOČIŠ-HORVAT
Vilma BEKER-GAČEŠA
Margit HORVAT-HARANGOZO

Štampa: 7. VI 1982.
Tržište: 16. VI 1982.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — THE SAVAGE GUN. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj 413-12/79, od 28. II 1979. godine.

Šejn je čuo pucnje još pre više od pola časa. Njegove slutnje su se obistinile kada se između prašnjavih brežuljaka s oskudnom vegetacijom uzdigao ka nebu oblak dima, i kada su se malo kasnije na širokom plavetnilu pojavile prve kružeće tačkice.

Nekoliko milja ispred njega, mora da su ponovo udarili Apači. Indijanci su bili, doduše, „umireni“, kako se to nazivalo opšteprihvaćenim službenim jezikom, ali uvek je ponovo dolazilo do krvavih razračunavanja. Vreme još dugo neće zaceliti sve rane.

Visoki Zapadnjak se nije žurio. Ionako bi stigao prekasno, što je znao pouzdano. Apači uvek temeljito obave stvar. I ako Šejn ne bi pazio, moglo bi mu se dogoditi da i njegov skalp uskoro visi o pojasu nekog ratnika.

Ipak, nastavio je da jaše relativno pravom linijom ka mestu odakle se uzdizao oblak dima. Mogao je da načini luk oko tog mesta da bi se osigurao, ali, to nije bio njegov način postupanja. On je uvek više voleo da učini sasvim suprotno od onoga što bi se od čoveka moglo logično očekivati.

Trgao se malo kad je začuo krik. Bio je to divlji, ljutiti krik, koji je isto tako naglo zamukao kao što se i začuo. Bio je to glas jedne žene.

Potpuno opušteno, jahao je Zapadnjak dalje kroz usek, a zatim je krenuo uz uzvišicu. Isprva nije morao da se plaši da će, biti opazen, jer je prašina utišavala topot kopita njegovog snažnog sivca.

Na polovini uzvišice sjaha. Bilo je to mesto obraslo suvim šibljem, gde je morao da ostavi sivca. S puškom u ruci nastavio je da se penje uzvišicom.

Malo kasnije, našao se na vrhu i pogledao niz sledeću padinu. Ugledao je dimeće ostatke jedne spaljene brvnare u senci tri čvornovata drveta. Sredinom padine, kroz suncem spaljenu travu vijugalo je isušeno korito potoka. Krilo jedne srušene vetrenjače dizalo se kao mrtvački prst u vreli vazduh popodneva.

Ali, sve je to Šejn opazio krajičkom oka. Njegova pažnja bila je usmerena na Indijance, koji su se nalazili u blizini spaljene brvnare.

Bili su Apači. Šestorica ratnika, tela namazanog mašću, goli do pojasa i u kožnim pantalonama s rojtama. Crna kosa padala im je preko mišićavih ramena. Orlova pera su se šarenila, dok su se Apači kretali i razgovarali međusobno, gestikulirajući pri tom.

Malo po strani, ležalo je pet nepomičnih prilika. Tri Apača i dva belca. Proketo visok đanak u krvi za jednu bednu čatrlju, pomisli Zapadnjak. To je pokazivalo samo da se ovde mnogo više nalazilo u igri. Ni Apači ne bi u svojoj mržnji išli toliko daleko da za relativno jeftin trijumf rizikuju život. Mogli su onu dvojicu belaca u kolibi i na drugi način srediti. Njihova osobina bila je da utroše onoliko vremena koliko moraju.

Zbog kakvog razloga su se toliko žurili?

Sada Šejn ponovo začu krik žene. Još uvek nije mogao da je vidi. Apači su je pokrivali. Verovatno je ležala, čvrsto vezana, između njih.

Jedan od Apača se saže i krik žene naglo umuče.

Šejn se još držao povučeno. Još mu nije bilo sasvim jasno kako da se u ovoj prilici ponaša. Naravno, mogao je odmah iz pozadine da napadne. Bio je izuzetno brz, imao je siguran zaklon i mogao je svu šestoricu Indijanaca da smakne s nogu, pre nego što prvi od njih uopšte dođe u priliku da potegne svoju prastaru pušku.

Ali, Šejn se nije tako borio. On je mrzeo podmuklost. Ako je ikako bilo moguće, on se otvoreno postavljao prema protivniku. Oči u oči, to je bio Šejnov stil borbe.

Čudio se samo zašto Apači još nisu počeli da muče zarobljenicu.

Šta su nameravali s njom?

Za njega je postojao samo jedan siguran odgovor na to pitanje: želeli su da doznaju nešto od nje.

Apac, koji se malopre bio sagnuo, ponovo se ispravio. Ostali koraknuše malo u stranu, i Šejn prvi put ugleda tu ženu. Na sto pedeset koraka rastojanja nije naravno mogao da raspozna pojedinosti, ali, za njega nije bilo nikakve sumnje da se radi o lepoj ženi.

Nosila je svetlu bluzu i imala crnu, dugu kosu. Bila je u tesno priprijetim jahaćim pantalonama.

Apač joj je okrenuo ruke na leđa i gurao je pred sobom ka jednom drvetu.

— Pusti me! — vikala je žena. — Ti, prokleta bitango, trebalo bi te...

Ostatak se pretvori u mrmljanje. Telo joj se iskrivi, a onda klonu na kolena, dok je Indijanac udario nogom.

Ostali se razdragano nasmejaše, kad je nastavila da puzi

ka drvetu. Kada je htela da zastane, Apač, koji je vodio, zadao joj je nov udarac nogom.

Ovaj put je poslušala, i nije se usudila ponovo da se odupre. Pred samim drvetom, Apač joj glasno nešto naredi, i ona klonu, ostajući zgrčena da leži.

Apač se naže nad njom i zgrabi je levom rukom za gustu kosu. Surovim trzajem povuče je nagore. Žena kriknu. U desnici Indijanca blesnu nož.

Do đavola! Hoće li on to da je naživo skalpira? U svakom slučaju, tako je izgledalo.

Šejn krenu. Niko ga nije primetio dok je krupnim koracima silazio niz prašnjavu padinu.

U tom trenutku, stavio je Apač vrh svog velikog noža na grlo žene. Njene oči se razrogačiše od straha. Otvorila je usta, ali, nikakav glas nije prelazio preko njenih usana koje su drhtale.

Apač je bio krupan, mišićav tip, visine neobične za ovo pleme. Sve u svemu, podsećao je više na Sijuksa ili Čejena iz severnih prerija.

Rekao je nešto zarobljenici, ali, Šejn još uvek nije mogao da razabere reči, jer je bio predaleko.

— Ne! — kriknu žena. — Ja ne znam ništa. Ja ti ne mogu ništa odati. Pusti me konačno na miru!

— Na miru? — uzviknu Apač grleno, a ostali se nasmejaše podrugljivo. — Naravno da ćemo te ostaviti na miru. Ali, tek onda kad budemo gotovi s tobom.

Ženin pogled skrenu sa njega i ostalih i iznenada otkri Šejna. Oči joj se još više raširiše. Izraz neverice pokaza joj se na licu, pomućan sa tragom očajničke nade.

Šejn je bio udaljen od grupe još dobrih dvadeset koraka.

Apači naslutiše opasnost i osvrtoše se. Svi podigoše stare puške jednometke i htedoše da pucaju. Ali, nisu stigli.

Visoki Zapadnjak je stajao s „vinčesterkom” oslonjenom o kuk. Dva pucnja prasnuše tako brzo jedan za drugim, da su odjeknuli kao jedan.

Onda zavlada tišina.

Visoki Apač, koji je držao ženu u svojoj vlasti, nije makao oštricu noža sa grla zarobljenice. Samo je preko ramena pogledao u pridošlicu.

Dvojica ratnika više nisu držala puške u rukama. Bili su ranjeni, i zgrčeno su stajali tamo. Šejnov napad se tako mu-njevito obrušio na njih, da su i ostali smatrali mudrijim da ostanu mirni.

Za Šejna je to bio novi dokaz za to da se ovde nije radilo ni o kakvoj krvoločnoj hordi, već o ljudima koji su imali pred očima određeni cilj.

Pogleda visokog vođu u oči.

— Oslobođi je! — viknu.

Veliki Apač je oklevao. Njegov pogled zračio je dubokim mirom i mudrošću. Bio je to jedan od onih izuzetnih Indijanaca koje je Zapadnjak već sretao.

— Mogu da je ubijem — odvrati na grlenom engleskom.

Šejn se nasmeši prezrivo.

— To bi bila tvoja nesreća, poglavico. Onda bih morao ja tebe da ubijem. Tebe i tvoje ratnike.

Jedan od Apača se okrete ka poglavici i povika na plemenskom dijalektu.

— Ja ga poznajem. On je Veliki Glasnik Munje.

Tako je Zapadnjaka zvalo pleme Džikarila Apača. Ime je dobio davno, ali Indijanci imaju dugo pamćenje.

Poglavica se zamisli. To se moglo zaključiti samo po njegovim tamnim očima, ali, ne i po nepomičnom licu.

— Čuo si — obrati mu se Zapadnjak na apačkom. — Mogu vas sve pobiti.

— I ženu? — upita poglavica.

— Kada se radi o mom sopstvenom životu, nemam obzira ni prema kome. Ko je ta žena? Šta hoćete od nje? Od kada se hrabri ratnici bore protiv jedne nenaoružane žene?

Poglavica se iznenada nasmeja. Nije bilo sumnje da je prozreo Zapadnjaka.

— Ne verujem ti baš sve što si sada rekao — promrmlja. — Ti ne bi ovu ženu tek tako žrtvovao, Veliki Glasniče Munje. Suviše je lepa da bi dozvolio da bude ubijena.

Šejn oseti kako u njemu raste bes. Ovaj Apač bio je još mudriji nego što ga je on u prvi mah ocenio.

— Ti možeš da veruješ što god hoćeš — odvrati tvrdo. — Samo pokušaj! Moja kugla će se zariti u tvoju glavu pre nego što budeš mogao ženi da presečeš vrat.

— Šta vi to govorite? — kriknu žena. — Nebesa, stranče, šta to nameravate?

— Radi se o tvom životu — objasni Šejn suvo. — Ili će te pustiti, ili će doći do borbe. I onda će biti mrtvih.

— A ja? Šta će se dogoditi sa mnom?

Šejn sleže ramenima. Bio je to očevidno ravnodušan gest. Niko nije mogao da vidi šta se u njemu zaista događalo. On nije želeo da žrtvuje ženu i da njen život dovede u opasnost.

Ali, kako će ovaj visoki Apač reagovati? Poseduje li on dovoljno hladnokrvnosti i procenjuje li tačno svoj položaj? Ili pripada onim uspaljenim ratnicima koji će rađe dati život, nego priznati poraz? Poraz koji bi im mogao doneti porugu celog plemena.

— Mister! — povika žena. — Odgovorite mi!

Šejn se isceri.

— Pitaj njega, leđi! — reče nemarno. — Tvoj život zavisi jedino i samo od njega. Ja sam učinio sve što sam mogao.

Iznenada je visoki Apač reagovao tako kako Zapadnjak više nije očekivao. Sklonio je oštricu sa ženinog vrata i koraknuo nazad.

— Dobro, Veliki Glasniče Munje. Pobedio si. Uzmi je sa sobom. Pripada ti.

Žena se pomaže i posrćući pođe ka Šejnu.

— Ostani gde si! — naredi Zapadnjak. — Ovde prvo mora još nešto da se raščisti.

Stala je kao prikovana i zagledala se u njega.

Visoki apački vođa se nasmeši.

— Ti si mudar, Glasniče Munje. Ti misliš na sve. Ali, ti ne moraš više danas da se plašiš. Ne od mene i mojih ratnika. Mi smo odlučili da odustanemo... Zašto li ste vi, belci, uvek samo tako nepoverljivi! Mogu to da ti kažem, Glasniče Munje. Vi ne verujete drugim ljudima, jer ne verujete ni u vašu sopstvenu reč. To je to. Ali, meni možeš da veruješ, beli čoveče. Crni Jastreba još do danas nije prekršio svoju reč.

Rekao je to sa puno ponosa, i Šejn obori cev „vinčesterke.“ Bio je voljan da pokloni veru rečima Crnog Jastreba, iako ga je još ispunjavalo neko neodređeno osećanje nepoverenja.

Visoki Apač zagleda se Zapadnjaku u oči i onda svečano podiže ruku.

— Ja ću sada odjahati sa svojim ratnicima, Glasniče Munje. Ali, mi ćemo se ponovo videti. Ja to tačno znam.

Izgovorivši to, on se okrete. Pet minuta kasnije napustio je sa ratnicima dolinu. Tri mrtvaca poneli su sa sobom. Ležali su poprečke na leđima neosedačkih ponija.

Žena pride Šejnu i ostade pred njim da stoji. U njenim krupnim očima video se izraz neverice i čuđenja.

— Ja sve to ne razumem! — procedi uzbuđeno. — Šest krvoločnih đavola povlači se pred jednim jedinim čovekom. Tako nešto još nisam doživela. Ti pasji sinovi izgleda imaju veliki respekt pred vama. Kako to, mister? Vi ste sa crvenokošcima govorili na njihovom jeziku. Je li bilo nešto što nije trebalo da čujem? Ko ste vi uopšte? Kako ste došli ovamo?

Njena blizina je bila privlačna. Iz nje je zračilo nešto ocharavajuće, ali, gomila uzbuđenih pitanja išla je Zapadnjaku na živce.

Ipak on odvrati sa prividnim mirom.

— Ja sam Šejn. A ti?

— Ronda Magins — odvratila je otežući. — Žao mi je, Šejne. Ali, sve ovo... Razumećete to.

— A ova dvojica tamo? — Šejn pogleda ka mrtvacima. — Je li jedan od njih tvoj suprug?

— Ne. Bili smo na prolazu. Od Lordsberga. Cilj nam je bio Peredajz. To treba da je neko malo gnezdo u Čirikava brdima. Hoćeš li me odvesti do tamo, Šejne?

Neverovatno koliko se promenila u toku jednog minuta. Glas joj je zvučao hladno, poslovno i nekako proračunato. U Šejnu se rodi neki opominjući osećaj, ali, kada je ponovo pogledao ženu, ta slutnja je bila kao rukom odnesena.

Uvek je to tako bilo s njim. Žene su bile njegova velika slabost. Jedna tačka u kojoj si ga mogao pogoditi. Ipak, na sreću, veoma malo ljudi je to znalo.

— Čekaj ovde, Ronda — promrmljao je. — Hoću da dovedem mog konja. On stoji tamo iza uzvišice.

Ne čekajući odgovor, krenuo je. Ronda Magins pođe za njim.

— Čekaj, Šejne! Ovde više neću ni jedan jedini minut da ostanem sama! — povikala je i u sledećem trenutku ga stigla.

— Kako hoćeš — progundao je. — Ali, od Crnog Jastreba danas zaista više ne moraš da se plašiš. Ili mu možda ne veruješ?

— Ja ne znam. Ja...

— Šta su zapravo Apači hteli od vas? — upita Zapadnjak kao uzgred. — Zašto su vas napali?

— Nemam blagog pojma — odvrati ona užurbano. — Ugledali smo kolibu i hteli smo da se odmorimo. Bilo je podne i đavolski vruće. Bile su nam potrebne voda i hladovina. Iznenada su se pojavili ti đavoli. Stigli smo još samo da se u krajnjoj nevolji povučemo u kolibu. Ali to nam, kao što si video, nije koristilo.

— Zar je zgrada bila nenaseljena?

— Pa naravno. Sve je bilo u neredu i puno prašine. Ni traga da tu neko živi.

Sad je Šejn konačno znao da žena masno laže. Da mu je rekla da je u kolibi bilo i drugih ljudi možda bi joj još i poverovao.

— I oni su vas tako prosto napali? Bez upozorenja? Ne tražeći ništa od vas?

Ona uverljivo kimnu glavom.

— Da, tako je bilo. Jednostavno su nas tako napali ti prokleti nitkovi.

— Da — promrmlja Šejn zamišljeno. — To se uvek ponovo tako događa. Jednostavno, ne mogu da zaborave svoju mržnju.

Njega je u stvari interesovalo mnogo više, i rado bi posta-

vio gomilu pitanja. Ali, znao je da bi to bilo uzaludno. Ova žena bi rekla samo ono što hoće da kaže.

U Šejnu se probudilo interesovanje. Pomislio je na poslednje reči poglavice Crnog Jastreba i kao da je slutio da je opet stao na minu koja će jednom eksplodirati.

Uprkos tome, nije hteo da povuče nogu. U tom pogledu bio je kao tizar ili druga zverka. Kada mu prodre u nozdrve određeni miris, mora da ga dalje prati.

Osetio je kako ga je Ronda nekoliko puta zamišljeno pogledala sa strane. Sada su se spuštali padinom ka konju.

— Šejne — promrmlja žena odsutno, kada su se zaustavili kraj sivca — odjednom kao da mi je nešto sinulo. Negde već mora da sam čula za tvoje ime.

— To nije isključeno — odvrati on nemarno.

— Ne samo uzgred — nastavi Ronda. — U nekoj sasvim određenoj vezi, mislim... Ah, sad sam se setila! „Vels Fargo!“ Je li tako, Šejne? Ti si čovek koji se s njima sukobljava. Mirno mi reci istinu!

On uze uzde sivca i povede ga uz kosinu. Ronda ponovo krenu uporedo s njim.

— Šejne! Zar mi ne veruješ?

— Ne podsećam se rado na neprijatne priče.

Nije je pogledao, ali, osetio je kako se osmehnula.

— Pa, dobro. Ne razgovarajmo više o tome.

Čuteći su prešli preko uzvišice i ponovo počeli da se spuštaju suprotnom padinom. Lešinari su kružili sve niže. Kraj drvenog pojila pred vetrenjačom, stajali su konji na kojima su Ronda i njeni pratilci bili došli.

Šejn je i dalje razmišljao o lepoj ženi, ali, nije došao ni do kakvog zaključka. Njih su gonili zbog određenog razloga. Ali, zbog kojeg? Iz kojeg razloga je ona zaista s obojicom muškaraca, koji su sada bili mrtvi, jahala u brda?

I zbog kog razloga su ih Apači napali?

Sve to nije uopšte ličilo na uobičajeni prepad. Izgledalo je bliže istini da su njih troje Indijanci progonili. Onda su u ovoj napuštenoj kolibi našli privremeno utočište, ali su ubrzo bili savladani.

Crni Jastreb, visoki Apač, bio je sve samo ne glupak. On je bio bez sumnje hladnokrvan i proračunat čovek i Šejn se ponovo seti njegovih reči: „Videćemo se ponovo. Ja to tačno znam.”

Stigli su do spaljene kolibe. Balvani su se dimili i još žarili. Tu i tamo buknuo bi plamen. Šejn priđe mrtvacima i odvuče ih jednog za drugim u jamu među stenama i trnovitim žbunjem. Nije morao da im pretraži džepove, jer su se za to Apači već pobrinuli.

Ronda Magins ga je pratila.

— Pokopaćeš ih, znači — primetila je.

— Mogla bi da mi pomogneš! — odseče Zapadnjak ne-ljubazno. — Hajde, pokrićemo ih kamenjem. To je sve što još za njih možemo učiniti.

Radili su čuteći dok nisu prekrili mrtvace stenjem. Onda priđoše vetrenjači gde su konji stajali oborene glave kraj su-vog valova.

— Hoćeš li me odvesti u Peredajz? — upita Ronda tiho.

On se nasmeši.

— Ja još nijednu lepu ženu nisam ostavio u nevolji, Ronda.

Stajala je na pola koraka od njega i on oseti kako se u njemu rađa želja za njom.

Ronda primeti to i podrugljivo se osmehnu.

— Ja sam za to da odjašimo, Šejne. Na ovom mestu ne bih volela duže da se zadržavam.

Šejn se savlada, ne dozvoljavajući da se primeti kako je ljut.

Nekoliko minuta kasnije krenuli su. Oba osedlana konja Rondinih mrtvih pratilaca povelj su za sobom.

— Jedno me kod tebe naročito čudi — primeti žena.

— Tako? A šta to?

— Ne postavljaš nikakva pitanja, Šejne. Zar zaista nisi uopšte ljubopitljiv? Zar nećeš da znaš šta tražim u Peredajzu?

On ravnodušno sleže ramenima.

— Zašto? U ovoj zemlji se čovek prokleta brzo odvikne od radoznalih pitanja. Svako treba da ide svojim putem. Ja sam na putu ka severu. U Peredajzu se neću zadržati duže nego što je neophodno.

— Čak i kad bih te ja za to zamolila? — upita ona zavodljivo.

Ponovo Šejn oseti dah opasne hladnoće, koja je zračila od te tajanstvene, žene. Ali, možda je baš to bilo ono što ga je uzbudivalo.

— Ima dovoljno drugih muškaraca koji bi se za ženu kao što si ti dali iseći u komade. Ti možeš na svaki prst da ih imaš deset ako hoćeš.

— Da, ako hoću — odvrati Ronda zamišljeno. — Ali, ja verujem da si ti jedini pravi za mene. Posle svega što sam malo pre doživela. Ja mogu da ti učinim dobru ponudu, Šejne. Ili ti novac nije potreban?

— Ja mogu sam sebi pomoći — odvratio je, iako pri tom nije sasvim govorio istinu. Zapravo se dosta istrošio i finansije mu nisu bile u najboljem stanju. Ali, želeo je da je draži, ispi-tuje. Trebalo je konačno da položi svoje karte na sto.

Samo, ona je igrala svoju ulogu. Kao da je već davno prozrela njegove misli.

— Pa dobro — odvrati. — Onda ću morati sebi naći nekog drugog muškarca. Ne mogu nikoga da prisilim da bude srećan.

— Srećan? — promrmlja Šejn, smeškajući se.

Ona uzvratil podrugljivim osmejkom.

— Ti si mudar momak, Šejne. I stalno pokušavaš da nešto od mene saznaš. Ali, iz mene nećeš ništa izvući. Zato se okani toga.

Njemu se i ne pomakose crte na licu.

— Znao sam od početka da si ti jedna hladnokrvna beštija — odvrati. — Zaista je za mene sreća da nisam naseo na tvoju ponudu.

— Hladna? — nasmeja se Ronda. — Ledena, Šejne? Ti ćeš se još čuditi, dragi moj, jako čuditi.

— Sačekaj — odvrati Zapadnjak mirno. — Mene u svakom slučaju nećeš uhvatiti u svoju mrežu.

— Tako nešto i ne nameravam.

Šejn očuta. Njegov bes je rastao. Najrađe bi ovu prokletu mačku zgrabio, položio je preko kolena i isprašio joj zadnjicu. Ali, to ga ne bi nikuda odvelo.

Nije mu preostalo ništa drugo nego da sačeka. Bio je zaista veoma radoznao. S druge strane, govorio je sebi, ta ga se priča uopšte ne tiče.

Možda zaista neće ostati u Peredajzu duže nego što je potrebno. Ukoliko uopšte tamo stigne.

II

Sledećeg prepodneva ugledali su sa jedne uzvišice gradić pod sobom. Peredajz je bio neka vrsta središnje tačke u jednoj prostranoj dolini, koja je daleko na severu bila oivičena visokim stenama. Žuta traka puta vodila je sa zapada ka gradu i gubila se na istoku u naizgled beskonačnom prostranstvu pustog, blago zatalasanog kraja. Drugi koljski putevi i konjske staze slivali su se zvezdasto u Peredajzu, što se odavde, sa visine, lepo moglo videti.

Oboje zaustaviše konje. Neko vreme su čuteći gledali prema dole, dok Ronda nije s očevitim olakšanjem odahnula i rekla tiho.

— Peredajz. Konačno smo na cilju.

Šejn se preko volje osmehnu. Peredajz. Raj!

Do đavola sa tom reči. Kada su sinoć načinili logor da prenoće, bio je mišljenja da je to prilika da i druge kvalitete te zagonetne žene upozna. Želeo je da posle tolikog napornog pu-

ta bude usrećen jednim malim rajem, koji je takva rasna žena zaista obećavala.

Ali, udario je na tvrd granit i to ga je ponovo podsetilo na pradavnu mudrost da čovek nikada ne treba prerano da u nešto bude uveren, ili da se raduje nečemu. Najčešće ispadne sa svim drukčije nego što je sebi predstavljao.

Raj!

Ta đavolska mačka obećavala je svojim očima i svojim usnama raj, a kad je hteo samo malo da okusi od slatkog voća, povlačila se munjevito u svoj oklop.

Ipak, u njemu nije bilo ni traga ljutnje kad je pomišljao na proteklo veće. Čak je bio i dobre volje.

Ona ga odmeri iskosa.

— I ti zaista hoćeš da ideš, dalje, Šejne?

— Mislim tako.

Pustio je svog sivca da ponovo krene i nije opazio maliciozni osmejak lepe žene. Nije ni slutio šta se iza njenog lepog čela dešava.

Da je to znao, odjahao bi dalje, ne zadržavajući se uopšte u „Raju..”

Jer „Raj” će se za njega pretvoriti u pakao!

U ženinim mislima zamka je već bila izgrađena. Njen plan bio je savršen; u svakom slučaju, ona je tako mislila. A do danas, Ronda Maning nikada nije pogrešila. Posedovala je izuzetno fini osećaj za misli i osećanja drugih ljudi. I zato je znala da se u Šejnu krije više vatre nego što je bio spreman da pokaže.

Sada su jahali blagom, kamenitom nizbrdicom. Posvuda je raslo žbunje meskвите i ostalo pustinjaško bilje. Bila je to škrtu zemlja pod užarenim suncem. Velika ravnica samo je u središtu nudila malo prijateljskiji izgled. Tamo je bilo pojedinačnih grupa drveća i široka, jednolična zelena traka zemljišta s obe strane potoka, koji je vijugao ravnicom.

Sa zapada je tutnjala ka gradu poštanska kočija, uvijena u gusti oblak prašine. Topot kopita, izmešan sa tandrkanjem točkova zvučao je kao neka daleka grmljavina.

Između kuća gradića pojavi se jedan jahač i uputi se pravo ka Šejnu i Rondi.

— Izgleda kao da dolazi da nas pozdravi — progundā Zapadnjak.

— Pripremi svoje pucaljke, Šejne — reče žena. — Imam nekakvo smešno osećanje.

Šejn poseže i za revolverom i za „vinčesterkom.”

— Ti mi izgledaš kao prava crna veštica — primeti otežući. — Kako se na pola milje rastojanja može opaziti šta neki čovek namerava?

— Budi spreman! — prosikta Ronda. — Sasvim je moguće da nas vreba.

Jahač se približavao. Nakratko je iščezao iza jednog prevoja, a onda se ponovo pojavi u vidnom polju.

Nasmejao se s olakšanjem kad je prepoznao Rondu.

— Ronda! — povika. — Ja sam se već uplašio da ti se nešto dogodilo... Kako je bilo u Lordsbergu? Jesi li pratnju iz...

Umuče usred reči. Izgledalo je da je tek sada opazio Zapadnjaka.

— Hej! Ko je sad to? Gde si ostavila Rajana i Vintersa?

— On se zove Šejn — objasni žena mirno. — Ne uzbuđuj se, Campe! Ja moram mnogo da mu zahvalim. On mi je spasao život.

Okrenula se ka Zapadnjaku.

— Ovo je Camp Magins, moj muž.

Šejnovo lice ostade nepomično. Oba muškarca su se fiksirala međusobno, i posle izvesnog vremena, pojavio se jedva primetan osmeh na ustima Campa Maginsa, koja su bila uokvirena pažljivo podsečenom bradom.

— Hej, Šejne — reče.

Šejn odgovori blagim kimanjem glavom. Nije rekao ništa, ali mu ništa nije ni promaklo.

Taj Camp Magins mu se nije dopadao. Tipove takve vrste je dovoljno dobro poznao. Oni bi izdali najboljeg prijatelja, ako bi time izvukli nekakvu dobit.

Takat je bio i taj Magins. Na to bi Šejn mogao da se kladi u svakom trenutku. Njega nije mogao da zavara osmeh čoveka naspram njega, ma koliko se Magins trudio.

Bio je to tip kockara. Vrtak, negovanih ruku, sa teškim „koltom“ za pokazivanje o bedru i „deringerom“ za pucanje pod miškom. Sa takvim tipom čovek mora imati oči i na leđima, ako ne želi da doživi neko neugodno iznenađenje.

Camp Magins ponovo pogleda u Rondu.

— Nije naročito razgovorljiv tvoj novi prijatelj.

Ronda Magins uvuče donju usnu i dunu prezrivo vazduh kroz zube.

— On nije moj prijatelj.

Magins nije insistirao dalje na toj stvari.

— Gde su ostali Rajan i Vinters?

— Mrtvi su.

Rekla je to nemarno, kao da govori o svakodnevnim stvarima. To što oba njena pratioca nisu više među živima izgleda da je se nije ni najmanje dojmilo.

— Kako se to desilo? — upita Camp uzbuđeno.

— Apači — odvrati Ronda, slegnuvši ramenima. — Ispričaću ti kasnije sve, Campe. Kada budemo sami.

Pokretom glave pokaza ka Zapadnjaku.

— Htela sam inače da ga privučem na našu stranu, ali, on nije zainteresovan. Izgleda da ima dovoljno novca.

Camp Magins se cerio.

— To mora svako sam da zna. Nikoga ne možeš terati ka sopstvenoj sreći.

Šejn više nije obraćao pažnju na njih dvoje. Pojahao je jednostavno dalje i ostavio osedlane konje poginulih za sobom.

— Hej, Šejne! — povika Ronda za njim. — Nemoj biti tako uvredljiv! Čekaj malo! Ti si zaslužio nagradu.

— Hteo sam ionako u ovom pravcu — odvrati Zapadnjak suvo, gledajući pri tom i dalje unapred. — Ne brinite se za mene. A što se tiče nagrade, možete je dati nekom ubogom đavolu koji je u većoj nuždi nego ja.

Začuo je brzi topot. Ronda Magins ga sustiže i pojaha uporedo s njim.

— Sta je s tobom, Šejne? Zar zaista hoćeš da odeš odavde? Gledao je nepomičnog lica put napred.

— Izgledam ti li ja kao neko ko pravi glupe viceve?

Ronda Magins stisnu usne i začuta.

Ali ostala je kraj njega. Po topotu kopita, Šejn je utvrdio da ih Camp s oba preostala konja prati.

— Ronda! — povika Camp promuklo. — Šta još pričaš s njim? On je za nas sahranjen, to je jasno!

Ona očevidno nije pridavala važnosti onome što govori njen muž.

— Pristani, Šejne! — šaputala je. — Radi se o čitavom bogatstvu. U igri je zlato vredno najmanje milion dolara... Zato još jednom jako dobro razmisli! Bilo bi šteta ako bih morala da se odreknem tvoje pomoći.

Šejn se i dalje držao uzdržano, iako mu je to padalo teško. Milion u zlatu!

To je bio đavolski primamljiv zalogaj.

— Ja stanujem u „Mekintoš” hotelu — nastavi Ronda. — Ako ti se sviđa, možeš me posetiti.

Šejn nije stigao da odgovori. U međuvremenu im se priključio Camp Magins. Njegovo bledo kockarsko lice je potamnelo. Izgleda da ga je šćepala ljubomora, iako sa sigurnošću nije mogao da čuje Rondine reči.

Nije rekao ništa, ali u njegovim očima čitalo se sve.

Šejn se smeškao pred sebe.

A Ronda je ćutala.

Tako su se približili prvim kućama gradića. Sastojao se od široke, od zapada ka istoku izdužene glavne ulice i nekoliko

uskih, prašnjavih sporednih, a u središtu grada bio je veliki trg sa drvećem koje je bacalo hlad i jednim ćermom.

Pred jednom kućom u glavnoj ulici okupila se gomila ljudi. Krici i gadne psovke leteli su tamo-amo.

Kada se trojka približila na pedesetak koraka od tog mesta, otvorila su se vrata kuće. Na ulici se začu graja.

— Obesite ih! Do đavola s njima!

Dvojicu su isterali na pločnik. Zatvorenike. Ruke su im bile vezane na leđima.

Iza njih pojavi se krupan, bradati muškarac širokih ramena. On podiže obe ruke, zahtevajući tišinu.

— Ljudi Peredajza! — povika dubokim glasom. — Ne uzbuđujte se više! Kerli Džems Faradej i Bret Henesi dobiće ono što su i zaslužili, naime konopćac. To je upravo odlučeno. Jeste li zadovoljni presudom?

Glasno odobravanje bilo je odgovor.

Obojica zatvorenika oborili su glave. Na njihovim licima se ugasila sva nada. Već sada su kandidati smrti izgledali više mrtvi nego živi.

Bradonja ponovo podiže ruku i odmah ponovo zavlada tišina. Na svoj patetićni način on povika; obraćajući se osuđenima.

— Imaš li još nešto da kažeš Kerli Džems Faradeje? Ili ti, Brete Henesi? Onda učinite to sada. Kasnije nećete više imati prilike za to. Dakle?

Nijedan od osuđenika ne reće ni reći. Dobro su znali da nema nikakvog smisla boriti se rećima protiv sudbine.

— Onda dobro! — grmnu glas bradonje. — Odvedite ih!

Gomila pred kućom se razdvoji. Osuđenici su bili doterani na središte trga. Pod dugaćkom granom jednog drveta visile su dve omće u nepomićnom vazduhu.

Šejn je tražio pogledom šerifa ili maršala. Ali, bliža mu je bila misao da se ovde radi pre o zakonu linća nego o izvršenju presude jednog redovnog suda.

— Šta su ona dvojica skrivili? — okrete se ka Rondi i Campu Maginsu. — Zar vi ovde nemate zvezdonosca, koji vodi stvari?

Camp Magins se isceri i istovremno sleže ramenima.

— Verujem da su ta dvojica pokušala da krađu konje. A možda su i samo malo pri pokeru varali. Ali, kakvu torulogu igra! U Peredajzu skoro svake sedmice nekoga vešaju. Pri tome Elijas Pembrouk se uopšte ne cifra. On će osuditi rađe jednog previše nego jednog premalo.

— Je li to onaj crnobradi? — raspitivao se Zapanđjaš.

— On glavom i bradom — cerio se Camp. — Elijas Pembrouk, sudija po sopstvenoj milosti i ispićutura kakvu ne mo-

žeš ni zamisliti. Pazi se pred njim ako misliš duže da se zadržiš u gradu. Jedna pogrešna reč može biti dovoljna da zapadneš kod njega u nemilost. Čovek mu najlakše može postati prijatelj ako ga do grla napuni viskijem. Do dugmeta na okovratniku, Šejne.

— Je li on potajni gazda ovde? — upita Šejn.

Magins smejući se, odmahnu rukom.

— Nije baš tako. Pojavio se ovde pre nepunu godinu dana. Prvo su ga svi držali za propovednika. Doklatio se odmah po svom dolasku pred stepenice „Okotiljo” krčme i najavio božji sud. Slučaj je hteo da se još istog časa dogodila pucnjava. Jedan čovek bio je ustreljen s leđa, a počinioca su uhvatili. Nije bilo šerifa ni maršala u gradu i ljudi su se raspravljali šta treba da urade s ubicom. Tada se Elijas Pembrouk ponudio za sudiju. Citirao je tuce biblijskih izreka i objasnio ukratko da je na Istoku studirao pravo i da poseduje dovoljno znanja. Niko nije video razlog da mu se ne poveruje, tim pre što će time sva odgovornost pasti na Pembroukova pleća. Kratko i jasno, Šejne. Od toga dana je taj neobičan tip sudija u Peredajzu. Tako nešto je za većinu postala dobrodošla promena u odnosu na jednoličnost prošlih dana.

Šejn zamišljeno klimnu glavom. Pogledao je ponovo ka drvetu i video da su obojica podignuta na bazen za kišnicu, koji je stajao pod drvetom i da im je namaknuta omča na vrat...

Zavladala je duboka tišina. Onda se začuše dva krika koja odmah umukoše.

Gomila je zurila u obešene. Ali, uskoro već prvi posmatrači krenuše i razidoše se po krčmama. Normalan život mogao je ponovo da počne, ukoliko bi čovek stanje u ovom gradu uopšte mogao da nazove normalnim.

Šejn pojava dalje ne brinući se više o Rondi i Campu. Malo dalje uz ulicu otkri on štalu za iznajmljivanje. Kraj štalskih vrata džonjao je na klupi sedokosi čovek, pušeci lulu. Imao je najmanje šezdeset godina i Šejnu se učini da je na njegovom naboranom, suvom licu otkrio osmeh.

Ustao je kad je Zapadnjak sjahao.

— Ja sam Arči — predstavi se neupitan. — Za pet dolara na dan, konj će kod mene biti najbolje negovan.

Šejn posegnu u džep na pantalonama, izvadi metalni novac od deset dolara i dobaci ga Arčiju.

Arči zadovoljno zviznu kroz zube.

— Hej, ovo se može nazvati galantnim. Za čitava dva dana unapred. Tako nešto se ne događa svaki dan. Ostajete li duže?

— Još ne znam tačno.

— Hoćete li da prihvatite jedan savet, mister? — upita Arči tiho.

— Zašto ne? — promrmlja Zapadnjak. — Dobar savet još nikome nije škodio.

— Ovaj grad je pakleno gnezdo — nastavi Arči prigušeno. — Čuvajte se, stranče. Malopre ste sami videli kako brzo čovek može da stigne na vešala ... Uzgred da dodam, Kerli Džems Faradej i Bret Henesi nisu bili nikakvi anđeli, ali, takav kraj nisu zaslužili. Ili ste vi možda nekada čuli da su nekoga zbog varanja na kantama obesili?

— Ja sam već i gore stvari doživeo — odvrati Šejn. — Je li to sve što ste hteli da mi kažete, Arči?

Arči se protegli i počea se po potiljku.

— Rađe ću to zadržati za sebe — progundā. — Bolje je tako. Mene se cela stvar ionako ne tiče. Ja imam svoju štalu i to mi je dovoljno. Ako ne budem zabadao nos u stvari drugih ljudi, zadržaću glavu na ramenima.

Uzeo je Šejnovog konja za uzde i poveo životinju ka ulazu u štalu.

Dok je sa silvcem nestajao u polutami štale, čuo ga je Šejn još kako kaže.

— Video sam kako ste došli zajedno sa Rondon Magins u grad. Čuvajte se te žene. Ona je đavo.

To je bilo sve što je Šejn čuo. Razmislio je još kratko o tome da li da ponese sa sobom i pušku, ali se predomislio. Bilo je sigurno bolje ne izazivati preveliku pažnju.

Dok je koraćao ulicom, opazio je na suprotnoj strani „Me-kintoš“ hotel o kome mu je Ronda pričala. Ponovo ga uhvati žudnja dok je mislio na nju. Ali, on odbaci te misli, ljuteći se na samog sebe. Ronda je bila udata žena. A Šejn se nije petljao u tuđe živote. To nije bio njegov stil.

Osetio je glad i žeđ. Već danima nije jeo čestitu hranu. Mahom suvi hleb i suvo meso. Jednom je pojeo i kunića koji mu je slučajno natrčao na put. To je bila jedina promena u njegovom oskudnom jelovniku.

Ušao je u krčmu „Okotiljo.“ Jedna tabla desno od poluisokih dvokrilnih vrata oglašavala je da čovek može ovde izvorsno u podne da jede. Kad bi samo pola od toga što je obećavano bilo tačno, čovek bi sigurno mogao da bude zadovoljan.

Oko jednog stola u dnu dugačke krčme opazi Šejn neko kretanje. Ronda Magins mu mahnu. Bila je sama.

Ne oklevajući, prišao je njenom stolu. Lepa žena načini domaćinski gest rukom i visoki Zapadnjak sede naspram nje.

— Gde je Camp?

— Ima još nešto da obavi. Lepo je od tebe što hoćeš da mi praviš društvo, Šejne.

Izazovno se smeškala. Pune usne su joj bile vlažne i svet-

lucale su. Besprekorni beli zubi presijavali su joj se kao da su od slonovače.

— Jesi li još jednom razmislio o mom predlogu? — upita ga. — Treba da ostanesh, Šejne. Mi odgovaramo jedno drugom. Ja ti nisam pričala nikakve bajke. Zaista se radi o gomili novca. Imaš šansu da postaneš bogat čovek.

Šejn se smeškao nemarno.

— Novac je đubre. Izlazim rla kraj s onim što imam. O čemu su stvarno radi?

— O zlatu. Zlatu za milion dolara. Ali, ti nisi zainteresovan, Šejne. Pričajmo zato o nečem drugom. Ja ću i bez tebe to obaviti.

Crnpurasti meksički konobar priđe i upita Šejna šta želi. Šejn naruči pivo i viski. I meksički stek sa biberom koji mu je konobar toplo preporučio.

— Ti si već zaslužio nagradu — reče Ronda kad se konobar ponovo udaljio. — Hiljadu dolara. Smatraš li to odgovarajućim? Ili tvoj podvig vredi više?

— Zadrži svoje dolare! — odvrati hladno Zapadnjak. — Ljudski život ne može se naplatiti novcem.

Osmehnula se.

— Ti si tako prokleta ponosan, mladiću moj. Pripadaš li ti nekom dobrotvornom udruženju? Ili si zaista toliko imućan da ti moji dolari ne znače ništa?

Šejn sleže ramenima.

— Biće da je jedno od ta dva — promrmlja. — Opređeli se za ono što ti je milije.

Izgledalo je kao da hoće nešto da kaže, ali se onda iznenada zagledala kraj njega u vrata. Izgledala je uplašena.

Šejn oseti iznenadnu promenu. U krčmi je postalo mirnije. Šejnov instinkt signalizirao je opasnost. Neko je izgleda zurio u njegova leđa.

Naizgled je ostao opušteno da sedi, gledajući samo u ženu naspram sebe. Njene oči bile su razrogačene. Usne su joj lako podrhtavale. Počela je da diše brže i nekako prigušeno. Ruka joj se zgrčila oko male čaše sa vinom, kao da hoće da je zdrobi.

— Šta je? — upita je Zapadnjak.

Čutala je, kao da nije bila u stanju da išta prevale preko usana. Okupljene goste kao da je uhvatila neka neobjašnjiva napetost. Svi su gledali u muškarca koji je upravo ušao i zastao kraj vrata.

Muškarac je držao pušku o kuku. Prst mu je ležao na obaraču. Bila je to moderna „vinčesterka“ sa petnaest metaka u magacinu. Oružje se sijalo i izgledalo vrlo negovano. Njegov vlasnik nije. Bio je to jedan od najdivljijih tipova koje je Šejn ikada video. Od njega kao da je tekla ledena struja surovosti po pro-

storiji. Žbun brade prekrivao mu je lice. Na odelu od kože videle su se mrlje krvi. Vijugavi ožiljak vukao mu se preko celog čela.

Čovek se isceri. Cev njegove „vinčesterke” bila je uperena ka Zapadnjaku. Slučajnost ili namera?

Šejn ga nije poznavao i nikada ga ranije nije video. Ali, taj tip kao da je zurio baš u njega. Ili u Rondu Magins.

To se nije moglo tačno utvrditi. Tek sledeći minuti trebalo bi da daju odgovor.

Usne tajanstvenog čoveka se razmakoše i pokazaše se snažni, konjski zubi među kovrdžavim dlakama brade.

— Oyde sam, leđi — reče grlenim glasom i činilo se da govori kao židijanac.

Ronda Magins se nasmešila na silu.

— Šta hoćeš, Čarli?

Čovek pođe napred.

Cev njegove puške i dalje je bila uperena u Zapadnjaka i ženu. Korak od njihovog stola on zastade.

— Dala si da me pozovu — reče. — I ja sam tu. Ili sam nešto pogrešio? Možda poruka od tebe nije bila prava?

— U međuvremenu se sve sredilo — odvrati Ronda i nehotice uzdišući. — Više mi nije potrebna tvoja pomoć. Možeš da ideš, Čarli. Ja sam sama sredila stvar.

Čarlijeve oči se suziše. Videlo se da mu u srcu kipi strašan gnev. Očigledno mu je bilo teško da se obuzdava.

— Onda dobro, leđi — reče povle kraće pauze nekako teško i nespretno. — Onda ja ponovo idem. Ali, to mi se naročito ne dopada. Ne volim da se sa mnom postupa kao sa nekom budalom. Zapamti to za ubuduće.

Skide svoj pogled sa Ronde i upilji se u Zapadnjaka.

— Ti si Šejn, zar ne — zabruna. — U brdima sam sreo Crnog Jastreba. On mi je ispričao šta se dogodilo. Posle svega što sam u međuvremenu saznao, vidim da si se upleo u jedan smrtonosni posao. Otvori četvore oči, mister! Upozoravam te.

Šejn se nasmeši.

— Brini se ti o svojim poslovima, Čarli! — odvrati suvo. — Ni ja se ne mešam u tvoje stvari. Jesam li bio dovoljno jasan?

Došljak klimnu mirno glavom.

— Hteo sam samo da te upozorim, Šejne. Šta ćeš s tim upozorenjem početi to je tvoja stvar.

Tek sad je oborio cev puške i okrenuo se. Bez pozdrava otokorača ponovo ka vratima. Tek kad se našao na ulici popusti napregnutost u krčmi. Ponovo poče žamorenje glasova. Kraj šanka nasmeja se jedan gost nekako s olakšanjem.

Šejn pogleda Rondu.

— Ko je taj Čarli?

— Apač-Čarli. Zar još nisi čuo za njega? On je usamljenik. Živi negde u brdima sa dve skvo. Priča se da je odrastao među Apačima. Otuda mu i to ime. Pre jedno pola godine četiri stranca sa se s njim posvađala u krčmi. Bili su revolveraši i mislili su da će se lako poigrati s njim. Posle toga smo dvojicu od njih morali sahraniti. Što se tiče ostale dvojice, Dok je imao muke da ih ponovo osovi na noge. Zbog toga se niko ne usuđuje da ga napadne otvoreno.

— Šta si htela od njega?

— Ništa naročito. Htela sam da ga zamolim za jednu uslugu. Ali, to je u međuvremenu sređeno. On i nije pravi čovek za moje planove.

— Izgledao je prilično ljut — primeti Zapadnjak.

— Moglo bi se tako reći — klimnula je glavom. — Čarli je proketo ponosan muškarac. Mogla sam mu ponuditi i novac, ali, to bi bila teška greška. Tako nešto on bi smatrao uvredom.

Konobar donese piće koje je Zapadnjak naručio, Šejnova radoznalost tražila je odgovor na mnoga pitanja. Ali, on se uzdržao. Nije hteo toj ženi da načini zadovoljstvo da pravi budalu od sebe. Do đavola sa celom tom tajanstvenom cirkusijadom!

Camp Magins uđe i pridruži im se za stolom.

— Malo pre je Apač-Čarli bio ovde — ispriča mu Ronda. — Rekla sam mu da nam više nije potreban.

— I?

— Bio je jako ljut što sam ga oterala.

I Camp Magins se naljutio.

— To ti je bila velika greška! — prosikta. — Muškarca kao što je Čarli ne treba nepotrebno uznjavati. Moglo bi biti jako opasno steći njega za neprijatelja.

Ronda mirno odmahnu rukom.

— Dotle to neće otići, Campe. Mi stojimo tik pred ciljem, to ti znaš isto tako dobro kao i ja. Za nekoliko sedmica sve ćemo obaviti.

— Nadajmo se — promrmlja Camp. Pogleda iskosa Zapadnjaka pa nastavi. — Jesi li mu još jednom učinila ponudu, Ronda?

— Nije zagrizao — obavesti ga žena. — To je njegov peh.

Camp Magins se isceri.

— Ti si jedna neobična ptičica, Šejne. Takvog kao što si ti još nisam sreo. Zar te ne uzbuđuje pomisao na takvu gomilu dolara?

— Često — progundā Zapadnjak. — Ali, prethodno moram da izračunam svoje šanse. Do sada niste učinili ništa, više od nekoliko nejasnih nagoveštaja, a to nije dovoljno da bi u meni probudilo interesovanje za saradnju.

Ronda se nasmeja poluglasno. Zvučalo je to podrugljivo.

— Kakvom me ti to budalom, smatraš, Šejne? — upita ledeno. — Ja držim svoju ponudu otvorenom. Možeš da sarađuješ, ali, to je đavolski vruća stvar. Svi možemo pri tom vrlo brzo da izgubimo glave. Ukoliko hoćeš da sarađuješ, saznaćeš sve pojedinosti kada dođe pravi trenutak. Časna reč, Šejne, meni je potreban čovek tvojih kvaliteta. Ako bi nam ti pomogao, time bi nam svima bilo mnogo pomoženo. Zar nećeš to još jedanput da propustiš kroz glavu?

Meksički konobar stiže s jelom. Šejn proba jako začinjeni stek i potom zatim u ćutanje. Ženina ponuda ga je mamila, ali ga je njegov instinkt upozoravao. Imao je nepogrešiv osećaj da bi tu samo prebrzo ispekao prste.

S vremena na vreme bi brzim pogledom prešao preko ženinog lica. U njenim krupnim očima ugnezdio se vrebajući pogled pustinjske zmiје, hladan i nemilosrdan. Taj izraz nije mogla da prikrije ni njena lepota, pa čak ni njen zavodnički osemejak.

Šejn zaključio da sačeka još malo. Možda će vrlo brzo napustiti grad i odjahati dalje. Ta žena ga je, istina, uzbuđivala, ali, s druge strane, on nije pripadao muškarcima koji se penju u krevet u kome nemaju šta da traže. A Ronda Magins je izgledala prokleta verna svom mužu. To je već uz put dokazala, kada je kampovala u divljini sama sa Zapadnjakom.

Nasmešila mu se. I ponovo je imao osećaj da gleda u oči jedne zmiје.

III

Posle obeda, Ronda i Camp Magins napustiše krčmu. Žena je bila umorna i rekla da hoće malo da privilegne. Camp je pošao za njom, udelivši Šejnu samo mrzovoljan naklon.

Šejn priđe šanku i naruči sebi viski. Dok je srkutao piće, iznenada se u krčmi pojavi Apač-Čarli. Bradonja stade kraj Zapadnjaka i naruči takođe čašicu.

S viskijem u ruci okrete se Zapadnjaku.

— Daću ti jedan dobar savet, Šejne — reče tako tiho da ga niko sem Zapadnjaka nije mogao čuti. — Sklanjaj prste od te žene. Ona ništa ne valja. Svakom muškarcu do sada donela je nesreću.

— Ona me ne interesuje — odvrati Šejn tvrdoglavo.

Apač-Čarli se isceri i njegov pogled se zari u Zapadnjakove oči.

— Ti lažeš samog sebe, hombre. Ali, mene ne možeš zavarati. Ja imam dobar osećaj za to šta se dešava u srcima drugih. Ti želiš tu ženu, ja to tačno znam. I koliko god te je dosad odbijala, to te je raspaljivalo još više. Ali, ja te upozoravam na nju. Najbolje je da napustiš grad što možeš brže. Onda ćeš imati šansu da ostaneš živ.

Iz ovog čudnog čoveka strujao je dah smrti. A u očima mu je gorela divlja, sažižuća vatra.

— Meni nije potrebna dadilja — procedi Zapadnjak. — Zato me sa tvojim prokletim savetima ostavi već jednom na miru, Čarli. Ja sam znam šta je dobro za mene... I zašto ti mene uopšte opominješ? Imaš li nekog interesa za to da ne zabadam svoj nos u tu stvar?

Apač-Čarli sleže ramenima.

— Lako je moguće, Šejne. Ja sam ti rekao sve šta je bilo da se kaže. Sada moraš sam da potražiš svoju sreću.

Ispraznio je čašu u jednom gutljaju, bacio novčić na mesinganu ploču šanka i otkoračao ka izlazu. Zapadnjak takođe plati i izađe iz krčme. Pred njom je stajao nekoliko minuta na vrelom suncu, a onda krenuo. Njegov cilj bio je „Mekintoš” hotel koji je ležao malo niz ulicu. Dok je prolazio pored štale za iznajmljivanje, Arči mu mahnu.

— Šta je?

— Pregledao sam potkovice na sivcu. Potrebne su mu nove. Mogu to da obavim za vas.

— U redu, Arči. Lepo je što misliš na to. Vidi da do sutra ujutru bude sve u redu.

— Možete se osloniti na mene.

Šejn krenu dalje, i nešto kasnije kroči u predvorje hotela. Iza pulta, recepcioner podiže sanjivo glavu i pogleda u pridošlicu.

— Sve je zauzeto — reče, cereći se, ali u sledećem trenutku se uozbilji i uvuče nevoljno glavu u ramena. Žurno poseže ka pregradi s ključevima, skide jedan sa drvene ploče uz koji je bila privezana pločica s brojem. Jedan pogled u Zapadnjakove oči bio mu je dovoljan da skroz promeni mišljenje.

— Ima li ovde i kupatilo? — upita Šejn mirno.

— Naravno, ser. Ja ću sve srediti. Za pola časa. Kupatilo se nalazi u malom aneksu sa zadnje strane hotela.

Šejn uze ključ i pope se zavojitim drvenim stepeništem. Gore, u polumračnom hodniku dođe mu u susret Camp Magins. Obučen u tamno kao kockar, ovaj načas zastade.

— Znači, ostajete? — upita ga kao uzgred.

Šejn se nasmeši.

— Ne treba da gajite nikakve nade, Maginse. U vaše sedlo se ne penjem.

Kockar načini prezrivi izraz.

— Ni ja nemam nikakvog interesa za vas, Šejne — procedi. — Ta fiksna ideja je u Rondinoj čupi izrasla. A šta ona sebi jednom uvrti u glavu, mora neodložno i da sprovede. Sasvim je zadovoljavajuće od vas što hoćete da se držite po strani, Šejne.

Posle tih reči ode bez pozdrava. Šejn stade pred vratima na kojima je bila brojka „šest” i uđe u svoju sobu. Bila je to jednostavno nameštena prostorija. Uzani krevet i dve klimave stolice predstavljali su ceo nameštaj. Na zidu su se nalazile dve kuke o koje je čovek mogao da obesi odeću.

Šejn se baci na krevet i zatvori oči. Osećaj zadovoljstva prostruja mu telom. Bilo je zaista lepo ponovo ležati na pravom krevetu.

Ali, nije mu bilo suđeno da se odmara duže. Iznenada se od snažnog udarca otvoriše vrata. Jedna prilika posrnu preko praga. Mladić, čije je lice bilo iskrivljeno u bolnu grimasu, a oči neprirodno razrogačene, samo se s mukom još održavao na nogama.

U jednom skoku Šejn je ustao i našao se kraj mladića. Zgrabio ga je dok je ovaj već padao i dovukao ga do ležaja.

— Šejne! — dahtao je mladić. — Tebe samo nebo šalje...

Šejn je bio preneražen. Poznavao je mladića. Bio je to Tom Namara, sin jednog njegovog starog prijatelja.

Šejn ga pažljivo privede krevetu i položi ga potrbuške. Između Tomovih lopatica virila je drška noža.

Tom je ležao dišući teško. Bol je rastrzao njegovo telo. Stalno je pokušavao da se uspravi kao da se time borio protiv bolova. Šake je zario u prekrivač.

— Mirno, Tome — promrmlja Zapadnjak. — Ostani da ležiš mirno koliko god možeš. Pokušaj da se opustiš. To je važno!

Blagim pritiskom spusti on mladićeva ramena. Stenjanje ranjenika pretvori se u otegnuto ječanje.

Šejn uze svoj bovi-nož i energično raseče Tomovu jaknu i košulju, kako bi oslobodio ranu. Odmah je uvideo da je tu potrebna pomoć lekara. Sam nije mogao da učini mnogo.

— Trenutak, Tome — reče. — Odmah ću se vratiti.

Potrčao je napolje i zaključao vrata za sobom. Dole u holu video se samo sanjivi recepcioner za pultom. On mrzovoljno podiže pogled.

— Kupatilo još nije...

Šejn ga prekide.

— To je sad nevažno! Brzo, stani na noge i dovedi doktora! Hitno je, čuješ li?

Službenik preko volje izađe iza pulta. Šejnov pogled mu je savetovao da ne postavlja suvišna pitanja.

— Davo će te odneti ako za pet minuta ne budeš ovde sa dokom! — zareža Šejn. — Radi se o životu ili smrti. Reci mu to! U mojoj sobi leži ranjenik.

Službenik otrča. Šejn se ponovo pope i vrati u sobu.

Mladić je ležao tamo i još uvek stenjao i ječao. Telo mu se trzalo od bolova. Šejn bi mu rado pomogao, ali to je u ovom trenutku bilo suviše opasno. Rađe je čekao lekara.

— Ko je to učinio, Tome? — upita i pokuša time da mladiću malo odvrati pažnju.

— Ne znam — prestenja Tom. — Upravo sam izašao iz svoje sobe kada se to dogodilo. U prvom trenutku nisam osetio bol. Kada sam se tada okrenuo, video sam još samo jednu senku u blizini stepeništa. To je sve.

— Ti, dakle, stanuješ u hotelu?

— Da, dvojica vrata dalje. Soba broj deset. Opazio sam te kad si sa Random Magins dolazio u grad. Kasnije sam te video kad si ulazio u hotel. Upravo sam hteo da te potražim. Samo što sam izašao u hodnik kad se to dogodilo... Kako izgleda, Šejne? Imam li šanse?

Govorio je lagan i isprekidano. Govor mu je pričinjavao veliki napor, a sigurno i bol. Ali, on se držao izuzetno hrabro.

— Poslao sam po lekara — odgovori Zapadnjak. — Ako taj čovek nešto smeri, moraće te zaista ponovo napasti. Sumnjaš li u nekog posebno, Tome?

— Da, ja...

Ponovo to užasno stenjanje. Nije bio u stanju dalje da govori. Bol je bio jači od njegove volje.

Otvorila su se vrata i vrtak, sedokos muškarac pojavi se na pragu. Iza njega se pojavi recepcioner i sa velikom radoznalošću pogleda ka ranjeniku.

— Gubi se! — obrati mu se Šejn. — Ti ništa nisi video! Jasno? Nikome ni reč o tome!

Recepcioner snažno klimnu glavom, zagrcnu se i izgubi. Lekar je odmah prišao krevetu i nagnuo se ka ranjeniku. Na njegovom licu se nije moglo pročitati šta misli o Tomovom stanju.

Posle kratke pretrage, otvori on svoju trbušastu torbu, položi instrumente na belu maramu, koju je raširio kraj Toma na ivici kreveta. Iznenada zgrabi tešku dršku noža i brzim i snažnim trzajem izvuče oštricu iz mladićevog tela.

Tom se uspravi i drhtavi krik razleže se u sobi.

— Držite ga čvrsto! — obrati se Dok Šejnu. — Važno je da leži potpuno mirno.

Zapadnjak pritisnu rukama Tomova ramena koja su drhtala i poče da mu govori umirujuće reči, dok je lekar obrađivao ranu.

Tomovo ječanje bivalo je sve tiše. Gubitak krvi ga je tako

oslabio da mu se zamaglila svest. Uskoro je ležao potpuno mirno.

— Kakvi su izgledi, doktore? — upita Šejn tiho.

Lekar sleže ramenima.

— Učinio sam što je bilo u mojoj moći. Sada možemo samo da se nadamo. Važnije od svega je da leži mirno. Bilo bi dobro da se sledećih časova neko nalazi kraj njega.

Šejn klimnu glavom.

— Ja ću se za to pobrinuti, doktore.

Lekar pokupi svoje instrumente, spakova ih i reče ravno-dušno.

— To staje dvadeset dolara, mister. Za kasnije konsultacije pripada mi još deset dolara svaki put.

Šejn mu dade pedeset.

— Uzmite ovo kao akontaciju, doktore. Ukoliko bude još potrebno, ja sam tu.

Lekar smešeći se uze novac.

— Tako brzo čoveka retko plaćaju — primeti. — Voleo bih da me češće pozivaju ljudi vaše vrste.

Rekavši to, izađe iz sobe.

Zapadnjak uze stolicu i sede kraj kreveta, kako bi onesvešćenog mladića držao na oku.

Jedva da je prošlo pet minuta kad se vrata ponovo otvoriše. Jedna u tamno obučena prilika pokaza se u okviru vrata. Lice mu je bilo prekriveno crnom maskom. U desnici je držao revolver.

I opalio je odmah.

Šejn je reagovao nepojmljivo brzo. Bacio se u stranu sa stolice i još u letu potegao „remington” iz futrole. Ugledao je ble-sak iz cevi napadača i osetio vreli dah metka koji je prozujao tik iznad njega.

Odmah zatim povukao je obarač. Uz grmljavinu njegovog revolvera opazio je kako se nepoznati zgrčio i kao da ga je pro-drimala neka nevidljiva džinovska šaka. Posrnuo je unazad klonulih ruku. Pucao je i dalje, ali, meci više nisu mogli nikome da naškode. Zarivali su se pred vrhove njegovih čizama u pod, dok se napadač oslonio o dovrata.

Zurio je razrogačenih očiju u Zapadnjaka, sa nevericom i očajanjem. Nije mogao da shvati da je pobeđen. A pri tom, sve šanse su bile na njegovoj strani. Prvi je pucao, a i faktor iznenađenja išao je njemu u prilog. Uprkos tome, nije uspeo da smakne Šejna.

Polako, beskonačno polako, kliznu u stranu. Telo mu se upola okrete, ramena zgrčiše, a ruke počеше da traže oslonac.

Tako je pao u hodnik i ostao da leži postrance, stenjući

divlje. Snažni trzači protresali su mu telo, a u ruci je još uvek držao ispražnjeni „kolit.“

Tom Namara se ispravi na krevetu, jeknuvši. Pucnji su ga probudili iz nesvesti. Šejn mu položi ruke na ramena i sačeka sve dok mladić nije ponovo ležao mirno.

U hodniku je postalo živo. Nekoliko muškaraca i žena okružilo je umirućeg maskiranog revolveraša. Neko je povikao za lekara. Drugi je procedio psovku. Začu se glasan povik jedne žene.

— Šta se samo događa u ovom prokletom gradu? Postoje li ovde samo još smrtni udarci i ubistva?

Šejn izađe, naže se nad ustreljenim i strže mu masku sa lica.

Okolo postade tiho kad se svi zagledaše u blede lice u kome jedva da je još bilo života.

— Ko ti je dao nalog? — upita Šejn grubo. — Zašto si ovo rizikovao?

Usne muškarca se pomakoše i oformiše reči koje Šejn nije mogao da razume. Sagnuo se još niže, prislonivši uho tik uz usta umirućeg, kome je preostalo još samo nekoliko minuta života.

— Magins! — razabrao je Šejn nejasno. — On mi je obećao hiljadu dolara. Do đavola s njim... do đavola sa...

Začulo se još samo krkljanje. Čovek više nije imao snage da govori dalje. Bio je na kraju svog puta.

— Zašto? — upita Zapadnjak ali, nije više dobio odgovor. Napadač je još jedva disao.

Šejn se uspravi. Oko sebe je video samo bezizrazna lica i oči u kojima je bilo samo odbojnosti.

— Poznaje li ga ko? — upita.

— To je Tod Kenon — reče neko uzbuđeno. — Dobar prijatelj Elijasa Pembrouka, sudije. Najbolje nestanite, mister. Inače će vam se dogoditi ono što se prepodne dogodilo onoj dvojici, koji su obešeni. Prihvatite moj savet. Isplati se.

Šejn se ljutnu. Takav savet danas nije čuo po prvi put. U ovom gradu je vladao jako nezdrav vazduh.

Začuše se koraci kako se vuku uz stepenište. Više ljudi pojavilo se u hodniku. Istovremeno se na drugoj strani pojavi Ronda Magins.

— Šejne! — povika ona uplašeno, bacivši pogled na mrtvaca. — Šta to treba da znači?

Šejn je samo pogleda. Ne reče ni reči. Bio je ubeđen u to da ta prokleta veštica tačno zna šta se dogodilo. Nije ga mogla obmanuti.

I ljudi koji su se popeli stepeništem stigli su do grupe koja je okružavala mrtvaca.

Jedan od njih bio je Elijas Pembrouk, bradati sudija po sopstvenoj milosti. Neobičan čovek koji je ovde obavljao službu koja mu nikako nije pripadala.

Nepomičnog lica pogleda Pembrouk u mrtvaca. Onda podiže oči ka Zapadnjaku.

— Šta imate da kažete u svoju odbranu? — upita ga blago. Ali, Šejn se nije dao prevariti. Dovoljno mu je bilo da pogleda bradonjine oči, pa da shvati šta se zbija u njemu.

— Bila je nužna odbrana — uzvрати. — Čovek je jurnuo u moju sobu i hteo da me ustreli.

— Iz kakvog razloga?

Šejn sleže ramenima.

— Pojma nemam, ser — odvrati sa neskrivenom ironijom, oslovljavajući Pembrouka sa „ser.“ — Bio sam napadnut. To je sve.

Elijas Pembrouk se smeškao cinično.

— Imate li svedoke?

— Ne.

— Onda ću morati da vas zatvorim. Vi ste pod sumnjom za ubistvo, mister. Kako je inače vaše ime?

Pre nego što je Šejn mogao da odgovori, javila se Ronda Magins:

— Ja sam videla šta se dogodilo — reče hladno. — Upravo sam stupila u hodnik kad je Tod Kenon upao u sobu mister Šejna. Držao je uperen revolver u ruci i opalio čim je otvorio vrata.

Elijas Pembrouk nabra čelo. U njegovim svetlim očima pojavio se upitan, nepoverljiv izraz.

— Šejn? — promrmlja zamišljeno. To ime sam čuo već više puta. Imali ste sreću, Šejne. Jer, ne vidim nikakvog razloga da ne poverujem izjavi svedokinje.

Kratko mahnu rukom i dvojica muškaraca podigoše mrtvaca i odvukoše ga ka stepeništu.

Pembrouk ponovo upravi svoj pogled ka Zapadnjaku.

— Imate li uopšte pojma zašto je Kenon pokušao da vas ubije?

Šejn zavrte glavom.

— Na to pitanje sam vam već odgovorio — odvrati mirno. — Ja sam tog čoveka sada prvi put u svom životu video.

— On je još nešto rekao pre nego što je izdahnuo — primećti jedan od okupljenih. — To sam tačno video.

Zapadnjak dobaci čoveku mračan pogled.

— Jeste li šta čuli, mister? — upita ga obeshrabrujuće.

— Ne, to nisam. Ali...

Šejn se nasmeši.

— Ni sa mnom nije bilo drukčije — procedi. — Ja sam ta-

kođe video kako Kenon miče usnama. Ali, nisam uspeo ni jedno jedino slovo da razumem.

Načinio je poluokret ka vratima svoje sobe i položio desnu ruku na kvaku. Pogled mu se za trenutak ukrstio s Rondinim, i on opazi da joj se u uglovima usana iskrao smešak.

Šta se zapravo događa s tom ženom? Kakve se misli roje za njenim lepim čelom?

Šejn je ponovo uporedi sa zmijom. Nije mogao da se otrese tog jezovitog, neprijatnog osećanja. Ta žena je zaista veštica. Sam đavo.

Ali, šta planira? Zašto stalno pokušava da ga zainteresuje za svoje namere?

Neprimetno joj klimnu glavom, odškrinu vrata i brzo kliznu u svoju sobu.

Na krevetu je Tom Namara ležao isto tako mirno kao i ranije. Disanje mu je bilo slabo. Okrenuo je glavu malo u stranu, tako da se videlo njegovo blede lice.

Po šumovima koji su spolja dopirali, Zapadnjak zaključio da su se ljudi razilazili i udaljavali. Još kratko su se čuli prigušeni glasovi, a onda je ponovo zavládala tišina.

Šejn priđe prozoru i pogleda dole na glavnu ulicu. S istoka dopirala je mukla tutnjava do njegovih ušiju. Kada je okrenuo glavu u tom pravcu ugledao je oblak prašine iz kojeg se uskoro izdvojio obris jednog šestoprega koji je vukao poštansku kočiju. Teška kola kotrljala su se ka gradu i desetak minuta kasnije zaustavila su se pred depoom „Vels Fargoa.”

Među putnicima, koji su izašli iz kočije, nalazila se i jedna mlada, crnokosa žena u tamnoplavom putnom kostimu. Dok su ostali putnici ušli u zgradu stanice da bi se, kao što je bilo uobičajeno, okrepili, žena je ostala da stoji pred kočijom, čekajući da joj pratilac vozara spusti mali kofer i jednu jako napunjenu platnenu torbu. Osmehnula se čoveku koji joj je pomogao, uzela oba prtljaga sa začuđujućom lakoćom i prešla preko prašnjave ulice.

Na suprotnoj strani pojavi se iz senke nastrešnice jedan muškarac i priđe mladoj ženi. Bio je to Camp Magins. Dodirnuo je prstima obod svog crnog stetsona u znak pozdrava i rekao joj nešto. Onda načini pokret kao da hoće da posegne za njenim prtljagom i da joj pomogne.

Žena odgovori nešto i zavrte odbijajuće glavom. Camp Magins sleže ramenima i načini uvređeno lice. Izgleda da reči koje mu je uputila dama nisu bile baš naročito prijateljske.

Ne obraćajući više pažnju na Maginsa, žena nastavi put. Stigla je do hotela i onda se izgubila iz Zapadnjakovog vidnog polja.

On se okrete ka krevetu i pogleda onesvećenog Toma Na-

maru. Misli su mu se ponovo zabavile Rondon i tim kockarskim tipom Campom. Njegovo ime je Tod Kenon pomenuo pre nego što je zauvek sklopio oči. A Tod Kenon je bio jedan od najboljih prijatelja samozvanog sudijske Eljasa Pembrouka.

Ronda — Camp Magins — Eljas Pembrouk — Tom Namar. Sasvim sigurno je postojala međusobna veza. Šejn je bio siguran u tu svoju slatku. Lanac događaja morao je da ima neku logičnu unutrašnju vezu. Toliko mnogo slučajnosti odjednom nije se moglo dogoditi. To je jeganstavno bilo nemoguće.

Mladić se pomače na krevetu.

— Lusi! — promuca negde iz podsvesti. — Lusi, gde si?

Reči su bile dosta nerazgovetne. Teško je disao, a onda je ponovo uobličio neke reči. Šejn poverova da čuje ime „Magins“, ali, to je mogla biti i greška.

Sledeće reči bile su jasnije:

— Zlato... bože moj, zlato! Ono ne pripada vama! Otac je to lično rekao! Vi nemate nikakvog prava na to. Ono ipak pripada...

Ponovo to nerazumljivo mrmljanje. Tomovo disanje se pojača. Puls mu postade mirniji.

Neko zakuca na vrata.

Šejn se odmače malo od kreveta i uze revolver u ruku. Iako ovaj put nije računao sa neprijatnim iznenađenjem, nije više želeo nikakav rizik.

— Napred! — povika.

Vrata se polako otvoriše. Na pragu se ukazala mlada žena, koja je malopre sišla s kočije.

Zagledala se u krevet, a onda uplašeno kriknula.

— Tome!... Tome...

Ne obazirući se na Zapadnjaka, potrčala je ka krevetu i pala tamo na kolena. Drhtećim rukama čvrsto se uhvatila za ivicu kreveta i približila usne kao kreč bledom licu ranjenika.

— Ostavite ga da spava, mis — umeša se Šejn blago. — Potrebno mu je jako mnogo mira. Lekar je tako naredio.

Ona lagano okrete glavu i pogleda preko ramena visokog Zapadnjaka. U očima su joj svetlucale suze.

— Ko... ko ste vi? — prošaputa prigušeno.

— Zovem se Šejn. Tom je moj stari prijatelj. Mi se već dugo poznajemo.

— Ja sam Lusi Kent — predstavi se ona uzbuđeno. — Ja sam Tomova verenica... Šta se dogodilo, mister Šejne? Ko je to učinio? Oh, bože! Potpuno sam slomljena. Kako je sa Tomom? Šta je rekao lekar?

Šejn joj se osmehnu umirujuće.

— Izvući će se. Tom je jaka priroda. Ja sam ubeđen u to da neće umreti.

— Znae li ko je to učinio?

On zavrte ozbiljno glavom.

— Ja uopšte ništa ne znam, Lusi. Ali, možda biste mi vi mogli odgovoriti na nekoliko pitanja. Je li Tom imao neprijatelja? Je li došao u Peredajz iz nekog određenog razloga?

Snažno je klimnula glavom i on opazi kao da nešto hoće da kaže. U posljednjem trenutku se predomislila.

— Ja ne znam — prošaputa. — Ne bih još ništa o tome da govorim. Moram prvo da znam šta misli Tom.

— Razumem — primeti Zapadnjak mirno. — Vi mi ne verujete i to je potpuno ispravno sa vaše tačke gledišta, Lusi. Radi se o zlatu, zar ne? O velikom bogatstvu, ako ne grešim. A vi ste već toliko razočaranja doživeli, da više nikom živom nećete da verujete. Jesam li u pravu?

Polako je klimnula glavom.

— Da, radi se o zlatu. Otkud to znate?

— Tom je malopre govorio u snu. — Prečutao je da je nešto saznao i od Ronde. — Ostaviću vas sada samu s njim, Lusi. Stavite rezu na vrata kada odem. I ne otvarajte nikome osim meni. Tom je još uvek u velikoj opasnosti.

Okrenuo se ka vratima.

— Kuda idete, Šejne? — upita ga devojka uzrujano.

— Hoću nekim ljudima da postavim još nekoliko pitanja. Sačekajte ovde dok se ne vratim.

Zatim izađe iz sobe. Zastao je na čas napokju u hodniku, dok nije čuo da je devojka stavila rezu. Kada je hteo da krene, otvorila su se jedna druga vrata. Ronda Magins pojavi se u hodniku.

— Šejne! — zovnu ga tiho. — Dođi na reč-dve!

On pođe ka njoj a ona koraknu natraške u svoju sobu. Pri tom načini jedan rečit i zavodljiv pokret rukom.

Šejn ostade da stoji u hodniku.

— Šta je? — upita odmah.

Mačkasto se osmehnula.

— Poznaješ li Toma Namaru, Šejne?

— Samo površno — lagao je. — Davno je bilo to kad sam ga sreo. Zašto želiš to da znaš?

— Možda me to interesuje. Jesi li u međuvremenu još malo razmislio o mojoj ponudi?

— Nisam za to još imao vremena.

Još uvek se smeškala, iako je on prilično grubo i odbojno razgovarao s njom. To kao da joj uopšte nije smetalo niti činilo nekakav utisak na nju. Prelazila je preko toga sa začuđujućom mirnoćom.

— Uskoro ćeš mi pripadati — reče samouvereno. — Možeš biti siguran u to. Hoćeš li da sklopimo opkladu?

— A ulog?

— Ja ulažem sebe samu. Šta nudiš ti?

— Ništa! — odvrati on hladno. — Sad moram da idem.

— Videćemo se ponovo, Šejne — promrmlja Ronda. — Vrlo skoro, mister. I primi uz put jedan dobar savet od mene. Ako upadneš u opasnost, biću uvek za tebe tu. Ne zaboravi to.

Samo je kratko klimnuo glavom i udaljio se. Ova žena mu je uvek postavljala nove zagonetke. Sada mu je postalo jasno da ona po svaku cenu hoće da ga pridobije za svoj poduhvat. Ali, o čemu se stvarno radi? Kakav je to plan smislila?

Izlazeći iz hotela bio je zadubljen u misli. Ali, brzo se vratio u stvarnost kad ga je zdesna oslovio jedan glas.

— Hello, Šejne! Ovo je pravo iznenađenje!

Zapadnjak se polako okreće ka onome ko ga je oslovio. Bio je to mladić od dvadeset godina, plavokos kao i Tom Namara. I uopšte, posedovao je veliku sličnost s onim koji je ležao u Šejnovoju hotelskoj sobi.

— Robert Namara — prenerazi se Zapadnjak. — Zar je ovde ugovoren porodični sastanak?

Sada je Robert Namara bio iznenađen.

— Kako si došao na to? — upita.

— Susreo sam se s Tomom — objasni Šejn. — Nije mu baš jako dobro. Leži u hotelu. Dosta ga je teško dokačilo. Njegova verenica Lusi je s njim.

Robert Namara poblede.

— Šta se dogodilo, Šejne?

— Neko je hteo da ga smakne nožem. Ali, ispalo je da je tvoj brat imao sreće.

— Prokletstvo! — procedi Tomov brat. — Nešto tako sam već i očekivao. I bojao se. Ti prokleti lešinari nas ovde proganjaju kao đavoli.

— Možeš li mi to malo bliže objasniti? — upita Šejn. — Ja se krećem kao u gustoj magli. Šta se ovde zapravo odigrava?

— Mnogo toga — počeo Robert. — Radi se o...

Ali, ni ovaj put Šejn nije uspeo da sazna o čemu je reč. Ponovo su ga omeli.

Sa tri strane približavali su se ljudi. Jedan od prvih koji se pojavio bio je opet samozvani sudija Elijas Pembrouk. Kraj njega je koračao Camp Magins. Svi do jednog, držali su puške ili revolvere u ruci.

— Držite se po strani, Šejne! — reče Pembrouk. — To je stvar koja vas se ne tiče. Nama je stalo samo do ovog momka. Do Roberta Namare. Njega ćemo uhapsiti. Vi se ne morate ni najmanje bojati, Šejne.

Zapadnjak je u sebi bio potpuno hladan. Uvideo je opasnost

za Roberta Namaru i nehotice se setio doživljaja prepodne kad su dva uboga đavola bila obešena.

Iz nekog razloga, hteli su da šćepaju tog mladića, a Šejn je slutio uzrok.

Naizgled miran, načinio je korak nazad. I kretao se tako da se u sledećem trenutku našao leđima prema pročelju hotela, kako bi imao pregled cele situacije.

Ali, pridošlice shvatiše njegovu nameru. Šest tamnih cevi uperiše se u njega, a Camp Magins reče hladno.

— Sudija te je upozorio, Sejne. Ne pokušavaj, dakle ništa što nam se ne bi dopalo. U roku od dve sekunde bio bi mrtav čovek. Budi razuman, mister!

Šejn je stajao mirno i prezrivo gledao u cevi pušaka i revolvera.

Jedan od ljudi priđe sa strane Robertu Namari i izvuče mu „kolt“ iz futrole.

Mladić je bio bled. Lice mu se iskrivilo od straha. Na čelu mu se pojaviše graške znoja.

— Tebi je konopac siguran, Namara — reče Camp Magins hladno. — Pođi s nama da to obavimo. I savetujem ti da budeš razuman. Inače ćeš doživeti pakao na zemlji pre pakla pod zemljom.

— Šejne! — promuca plavokosi mladić. — Šejne, ja...

— Žao mi je, Robe — odvrati Zapadnjak hladno. — Ne verujem da mogu još nešto za tebe da učinim. Podnesi ovo mirno, mladiću!

— Vrlo dobro, Šejne — cerio se Camp Magins. — Umeš da se ponašaš. Tako mi se već više dopadaš.

Mahnu rukom i dvojica uzeše Roberta Namaru u sredinu. Mladić je bio kao tigar. Snažnim trzajem iščupa se i htjede vičući da potrči.

Bilo je to uzalud. Odmakao je samo nekoliko koraka, a onda su ga okružili kao divlji čopor vukova. Nekoliko sekundi kasnije, ležao je u žutoj prašini glavne ulice. Bio je bez svesti. Dvojica ga zgrabiše za ruke i odvukoše ga odavde.

Camp cereći se pogleda Zapadnjaka.

— Samo ovako možeš ovde doživeti starost, mister — reče mu u tamno odeveni kockar. — Razumeo sam da si konačno shvatio na čijoj strani je najbolje da stojiš.

— Ukapirao sam — odvrati Zapadnjak hladno. — Bilo bi đavolski lepo od tebe kada bi mi sve objasnio malo поближе. Šta te to košta?

— To zavisi samo od tebe — procedi Camp. — Moja žena ti je već to objasnila. Možeš saradivati s nama. Naša ponuda još uvek vredi. Ali, pojedinosti ćeš saznati tek kad dođe vreme.

Šejn vide kako su mladića odvukli u istu kuću iz koje su

prepodne izvukli Kerlija Džemsa Faradeja i Breta Henesija da bi ih obesili.

Robertu Namaru je čekala ista sudbina. Još ovoga dana, ako Šejn nije grešio.

Nešto se protiv toga mora učiniti. Bilo šta. U Šejnovoj glavi uobličio se jedan mračan zaključak.

Jednostavno, nije mogao da učini ništa. To je bilo jasno.

IV

Padalo je veče, i sunce je tonulo iza oštirih vrhova brda na zapadu. Jahači su dolazili u grad i vezivali konje za prečke pred krčmama. Vladala je normalna atmosfera jednog grada u stočarskom kraju, i niko nije obraćao pažnju na to da će ponovo jedan čovek biti osuđen na smrt. Tako nešto izgleda u Peredajzu nije bilo ništa izuzetno.

Šejn izađe iz hotela i ponovo pomisli na svoj prepodnevni doživljaj, kada su ona dvojica bila opešena. Setio se i reči Campa Maginsa da je samozvani sudija Elijas Pembrouk veoma široke ruke u smrtnim presudama.

Tom Namara je još uvek bio bez svesti, a Lusi Kent je i dalje ćutala ne pričajući ništa što bi Šejnu pomogla da shvati o čemu se radi.

A i on nije zapitkivao dalje. Jednom će i tako sve saznati. U to je bio čvrsto uveren. Morao je da ima samo dovoljno strpljenja.

Prošao je pored nešto uvučene kuće u koju su odvucli mlađica. Bio je siguran da upravo pripremaju optužnicu protiv njega, i ako se nikakvo čudo ne dogodi, ništa i niko Roberta Namaru ne može spasti vešala.

Niko?

Šejn pomisli na Ejba Namaru, starog traperu. Pre dve godine ga je video poslednji put. Izgledalo mu je to kao čitava večnost.

Šta se događalo sa starim Ejbom?

Da li je još uopšte živ?

Dosada nijedan od njegovih sinova nije stigao da Zapadnjaku odgovori na ovo i još mnoga druga pitanja. On je ipak slutio izvesnu vezu, ali, pravo stanje stvari mogao je da sazna tek kada bude sa jednim od braće razgovarao.

Hteo je u krčmu „Okotiljo.” Prvo mu je bio potreban jedan viski. A onda će tamo pokušati da razgovara za šankom s ljudima. Samo tako je mogao da skupi nove utiske i polako stekne pravu sliku o ovom gradu.

Bio je udaljen još dvadesetak koraka od krčme „Okotiljo”

kada je pred sobom iznenada ugledao Apač-Čarlija. Bradonja je istupio iz duboke senke jedne nastrešnice i ozbiljno pogledao Zapadnjaka.

— Hoćeš da se zauzmeš za Namara mladiće, Šejne. Jesam li u pravu? — upira ga grlenim glasom.

Šejn sleže ramenima.

— Šta te se to tiče? — odvrati hladno. — Ja sam za to da se svako brine sam o svojim stvarima.

— Ne tiče me se — složi se Apač-Čarli. — U međuvremenu si već suviše duboko zagazio u to. Ja sam ti savetovao da se izgubiš. Ali, cenim da je za tako što sada prekasno.

— O čemu se ovde radi? — upita Zapadnjak.

— Radi se o zlatu. Mnogi su iza toga. Ali, iznad svih ta prokleta zlatna mačka Ronda Magins. Ona će ići i preko leševa, da bi postigla svoj cilj. Ne upuštaj se s tom ženom ni u šta, Šejne. To ti sada kažem po drugi put. Ona je do sada svakom muškarcu donela nesreću. Mnogi je proklinju. Ta žena je demon.

— Ali, ti hoćeš da radiš za nju?

Apač-Čarli klimnu glavom.

— Tako je. Ali, ja za to imam sasvim poseban razlog. Ti ćeš to razumeti kad budeš znao više.

Šejn oseti kako su ga odjednom zgrabili bes i nestrpljenje. Ceo svet mu se prikazivao samo u slutnjama. Niko nije bio spreman nešto određeno da kaže. Od toga je polako počeo da ludi.

Bradonja se cerio značajno.

— Vidim šta se u tebi događa, Šejne — promrmlja. — Slu-tim takođe šta nameravaš. I mogu ti samo jedno reći: nećeš biti sam kada stvari krenu...

Još dok je izgovarao poslednje reči okrete se i izgubi brzim, tihim koracima u tami koja je u međuvremenu postala još gušća pod nastrešnicima i između kuća.

Sunce je zašlo.

Šejn se ponovo uputi ka krčmi. Pod nastrešnicom na ulazu bile su upaljene svetiljke. Kroz vrata su promakla nekolicina pijanih i derući se teturala se ka suprotnoj strani ulice po prašini.

Onda Zapadnjak začu glasan krik.

— Šejne! Pomoz mi! Hoće da me obese!

Bio je to glas Roberta Namare i mladić se očividno nalazio u najvećoj nevolji. Šejn nije računao s tim da će tako brzo hteti da ga smaknu. Zbog toga se ni on sam nije naročito žurio.

Sada je bilo krajnje vreme da preduzme nešto.

Naizgled ravnodušno okrenuo se i krenuo ka grupi ljudi

koja se okupila pred kućom iz koje su upravo izgurali Roberta Namaru.

Bila su ukupno sedmorica među kojima se u sredini nalazio mladić. Ruke su mu vezali na leđima. Iza njega, stajao je Camp Magins. Na pločniku se nalazio Elijas Pembrouk i demon-ski se cerio kroz gustu bradu.

Svi su okrenuli oči ka Zapadnjaku. Lampa je blede osvetljavala njihova lica.

Camp Magins počeo je čak da se ceri, kada se Šejn približio i stao na nekoliko koraka pred njim.

— No, šta je, Šejne? Imaš li nešto protiv da ovo kopile maliko obesimo?

Šejn zavrte glavom.

— Zašto bih imao nešto protiv? — upita suvo.

I tada je iznenada već držao svoj teški „remington” u ruci. Cev je bila uperena u Elijasa Pembrouka.

Lažni sudija je pobledo. Lice mu se trzalo izdajnički.

— Šejnel! Šta, do đavola, to treba da znači?

— Pustite ga na slobodu! — objasni Zapadnjak hladno. — Hajde, izdaj takvu naredbu, Pembrouk, ili ćeš biti prvi koji će dobiti kuglu u trbuh.

— Vi ste sišli s uma! — dahtao je Pembrouk.

Šejn sleže ramenima.

— Moguće, Pembrouk. Ipak, verujem da bi hteo da proživiš još komadić svog bednog života. Dakle?

Zategao je oroz palcem. Kažiprst mu je ležao na obaraču. Lice mu je bilo odlučno.

Ljudi oko Roberta Namare stajali su kao skamenjeni. Ruke su položili na drške svojih revolvera, ali, još se niko nije usudio da potegne oružje.

Vazduh je bio pun baruta. Plamičak je bio dovoljan da sve eksplodira. I tada bi Šejn bio izgubljen.

— Ti si jedna luda, Šejne — reče Camp Magins. — Šta ti imaš od toga?

Šejn je i dalje gledao samo u Elijasa Pembrouka. Kao da uopšte nije čuo šta mu Camp Magins govori.

— Šta je, Pembrouk? — upita oštro. — Odluči se. Nemam više mnogo strpljenja.

Sudija se zagronu.

Posle nekoliko beskonačnih sekundi klimnu on žustro glavom.

— Pustite ga da beži! — reče uzrujano. — Možemo i kasnije ponovo pokupiti to kopile.

Jedan od pratilaca izvuče nož iz kanije za pojasom. Dva brza pokreta i mladić je bio oslobođen veza.

Šejn je brzim koracima priskočio Pembrouku i pritisnuo mu

cev revolvera između lopatica. Bradonja je imao muke da zadrži kontrolu nad sobom.

— Beži u sigurnost, mladiću! — obrati se Šejn Robertu Namari. — Uzmi konja i nestani!

— A šta će se dogoditi s mojim bratom? — viknu Robert.

— Ne moraš o tome da se brineš. Zasad ću ja ostati u gradu.

Robert Namara oklevajući krenu. Posle nekoliko koraka počeo da trči i nestade u tami.

Šejn je ostao da stoji iza samozvanog sudije, držeći ga i dalje revolverom u šahu. Camp Magins i ostali bili su ispunjeni grozničavim nemirnom. Prvi radoznalci su se pojavili i s izvesnog rastojanja čudili se neobičnoj sceni. Na licima im se čitalo beskrajno čuđenje.

Nisu mogli ništa da shvate. Jedan jedini čovek držao je u šahu tipove koji su do malopre bili gospodari Peredajza. To je bila prava senzacija.

Camp Magins počeo iznenada da se ceri.

— Uskoro ćeš završiti sa svojom mudrolijom, Šejne — primeti podrugljivo. — Hoćeš li ovde da pustiš korenje?

— Time ti ne moraš da razbijaš glavu — uzvratu mu namerno Zapadnjak. — Još sam ja na potezu, i tako će da ostane neko vreme. Samo strpljenja, Maginse. Četvrt časa još se možeš uzdržati po mojoj proceni.

Od štale za iznajmljivanje začu se njiskanje konja, a odmah zatim topot kopita koji se udaljavao brzo.

Robert Namara napustio je grad i nestao u noći. Sudija se oprezno pomače i povuče šakom po znojem orošenom čelu.

Šejn je upravo razmišljao o svom sledećem koraku. Neko vreme moraće još da drži sudiju u šahu, kako bi mladić stekao dovoljnu prednost.

Ali šta će biti zatim?

Camp Magins je sa svojom primedbom bio u pravu. Jednom će situacija morati da se izmeni, a dotle se Šejn morao postarati da se dokopa povoljne pozicije.

Ali, to nije bilo uopšte jednostavno.

Minuti su se vukli sa neshvatljivom sporošću. Napetost u glavnoj ulici je rasla. Kad bi sad neko od ljudi izgubio živce i povukao revolver, nastao bi pakao. I tada bi Zapadnjak izgubio ovu smrtonosnu igru.

Izenada se to dogodilo.

— Proklet da si, Šejne! — viknu neko promuklo. U sledećem trenutku blesnu cev revolvera i uz prasak revolvera oseti Zapadnjak vreli dah jednog metka koji prosvira tik kraj njegovog desnog uha.

Elijaš Pembrouk grmnu psovku, ali, to ovu divlju gomilu

nije više moglo zadržati. Sada više nisu imali obzira ni prema njemu koji je do malopre bio njihov gazda.

Ali, i Šejn je delovao. Na svoj način.

Neki drugi čovek umesto Šejna bi u ovoj panici ostvario pretnju i Pembrouku uputio metak u leđa da bar zadovolji svoju žeđ za osvetom.

Šejn nije mislio na osvetu. Bila je to stvar koja za njega nije imala nikakve vrednosti.

Delovao je hladno i promišljeno. Za ubistvo nije bio zainteresovan. A šta bi bio drugo pucanj u sudiju?

Snažnim skokom baci se on unazad i ustremi se ka tamnom procepu između kuća. Zagrmese pucnji. Meci su zviždali pored njega. Bilo je pravo čudo da ga nijedan nije pogodio.

Došavši do ugla zgrade, on načas zastade i opali u bandite koji su ga gonili. Prasak njegovih „koltova“ mešao se sa kricima pogođenih. Ostali jurnuše nazad i potražiše zaklon.

Kratak predah za Šejna.

On potrča dalje i u trku napuni ponovo revolver. U dugim skokovima stigao je do začelja kuće. Proguta ga duboka tama. U njegovoj blizini zalaja pas ljutito, ali se držao na pristojnom odstojanju od visokog Zapadnjaka.

Posvuda su se orili krici kroz noć, dok se Šejn dalje povlačio duž začelja kuća.

U magnovenju se odluči i krenu ulevo. U tom pravcu, ležao je hotel. Obuzela ga je maglovita pomisao: Ronda Magins. Zar mu nije rekla da treba da pomisli na nju ako mu zapreti opasnost?

Ljudi će ga posvuda tražiti i sva moguća skrovišta pretražiti. Ali, neće u sobi lepe žene.

Stigao je do začelja Mekintoš hotela. Na bleđoj svetlosti zvezda onazio je otvoreni prozor. Iz njega je strujao kuhinjski miris. Ne oklevajući, on se uspe. Okruživala ga je tama. Posle nekoliko trenutaka oči su mu se navikle. Ugledao je nejasne obrise ognjišta i kredenaca, kliznuo bešumno ka vratima. Našavši se odjednom u jedva osvetljenom hodniku.

Brzo pođe udesno. Došao je do iednog uskog steništa koje je vodilo na sprat, stigao u hodnik između hotelskih soba i približio se vratima sa brojem četrnaest.

Vrata nisu bila zaključana. Nasred sobe stajala je Ronda Magins i smeškala se na svoj zmijski način.

— Slutila sam to, Šejne — rekla je predući. — Znala sam da ćeš doći.

Na ulici se pojačavala galama. Tu i tamo, prasnuo bi pucani. Onda su se opet čula glasna dozivanja.

Sudeći po buci, ceo grad se upustio u lov na visokog Za-

padnjaka. Želeli su da ga obese. Ljudi su u svom gnevu tražili žrtvu.

Šejnu nije bilo teško da se prenese u misli i osećanja tih ljudi. Elias Pembrouk, sudija po sopstvenoj milosti, bio je za sve njih, ili bar za većinu idol. Borac za slobodu i red. Čovek koji se sa svim skitnicama nemilosrdno obračunavao i brinuo se za prosto neprirodan mir. To što njegovi metodi nisu imali skoro ničeg zajedničkog sa pravom i zakonom, jedva da je koga uznemiravalo. Poziv na brzu i smrtonosnu pravdu dobro odjekuje u masi.

Ko se u to kolo nije hvatao, završavao je na vešalima! Takvo raspoloženje se brzo i zarazno širi.

Šejn je bio siguran da bi ga odmah obesili ako bi ga se dokopali.

Sada je, međutim, bio na mestu gde niko nije ni slutio da je. Bar još ne.

Nasmešio se ženi.

— Obično imam nešto protiv toga kad nekoga hoće da ubiju — reče. — To je protiv mojih principa.

— To je tako zanimljivo — uzvratila žena podrugljivo. — Nisam imala pojma da si ti čovek sa principima, Šejne.

— Najčešće.

Izraz mu je bio tvrd. Osmejak na njegovom licu se odmah ugasio.

— Pređimo na stvar, Šejne! Hoćeš li da mi se pridružiš?

— Moram znati o čemu se radi.

— O zlatu. Rekla sam ti već

— Tačnije! — zatraži Zapadnjak.

— Staro indijansko blago — objasni Ronda. — Ejh Namara ga je pre nekog vremena otkrio. Mi smo to slučajno saznali. To je neka vrsta indijanskog svetilišta. Zovu ga „Manituovo imanje”. Radi se o zlatu od naimanje milion dolara.

— Zanimljivo — promrmlja Zapadnjak.

Najzad je shvatio sve. Podsetio se na reči Crnog Jastreba, velikog Apača. Pomislio je i na sve ostalo što je doživeo.

— Postoji plan — nastavi žena. — Samo još jedna malenkost nam nedostaje da ga ostvarimo. Ti treba da se pobrineš za nju, Šejne.

Ćutao je. Spolja se čuo glas Elijasa Pembrouka.

— Hiljadu dolara za Šejnovu glavu! Hiljadu dolara onome ko mi to kopile položi mrtvo pred noge!

Žena se osmehnu.

— Tvoja vrednost raste, Šejne — reče. — I sam si čuo. On će još povećati sumu. U stvari, ti nemaš šanse da umakneš. Kad je tako, onda mi se priključi.

Načinila je značajnu pauzu. Šejn je pogleda u oči i ponovo je bio očaran njenom hladnom ali zanosnom lepotom.

Želeo je tu ženu. Po svaku cenu. Više nije mislio ni na kakvu opasnost niti na upozorenja koja je čuo poslednjih časova.

Još uvek je držao revolver u ruci. Iz hodnika se začuše glasovi i koraci.

— Možda je u hotelu! — povika neko. — Treba sve sobe da pretražimo.

Ronda Magins žustro mahnu rukom.

— Stani kraj ormara, Šejne! Sve ostalo možeš meni prepuštiti. Ja ću to već obaviti.

Šejn bešumno kliznu na mesto koje mu je žena pokazala. Sada je stajao levo, kraj velikog garderobnog ormara i tek sad je opazio koliko je ova soba komfornija od one koju je on iznajmio.

Vrata se otvoriše. Neko je koraknuo u sobu.

— Sve u redu, draga?

Šejn prepozna glas Campa Maginsa.

— On nije ovde — odgovori Ronda. — Moraš negde drugde da tražiš, Campe.

Čovek nestade i zatvori vrata za sobom. Šejn se pojavi iza ormara.

Ova žena mu je stalno zadavala nove zagonetke. Zašto ga nije izdala? Zašto se nije držala svoga muža?

Ponovo mu se nasmešila.

— Video si kakva je Camp budala — reče hladno. — Ništa nije primetio. Dokaz za to da mu mozak više ne radi dobro. Morao je jednostavno da oseti da u sobi nešto nije u redu.

Okrenula mu se leđima i prišla prozoru. Za trenutak se zagledala na ulicu. Onda je povukla gajtan desno od prozora i papirnata žaluzina se spustila.

— Sada nas niko neće smetati — reče i dalje okrenuta leđima. — Hoću da ti kažem šta se zapravo odigrava. Ti si jedini muškarac koji još može da mi pomogne, Šejne. Znam to od časa kad si me spasao od Apača.

Podigla je ruke, petljajući oko svoje haljine.

Na hodniku su se još uvek čuli koraci i glasovi. Šejn je i dalje držao revolver na gotovs. Ako se nešto neočekivano dogodi, boriće se do kraja.

Kratikom okom primetio je kako žena počinje polako da se izvlači iz svoje odeće.

— Meni Camp više nije potreban — rekla je tiho. — On predstavlja veliku opasnost za mene, Šejne. Ti moraš da mi ga ukloniš s puta. To je i za tebe i za mene jedina šansa.

Nije odgovorio. Šta je sa tom ženom? Šta ona zapravo hoće od njega?

— Ti poznaješ zemlju, Šejne — nastavila je ulagujući se. — Ti umeš da se ophodiš s Apačima. I ti si prijatelj braće Namara. Zbog toga si ti pravi muškarac za mene. Ubij Campa Maginsa, Šejne! Ubij ga! Moraš to da učiniš, Šejne! Za mene. Kada to uradiš, ispuniću ti svaku želju.

Visoki Zapadnjak obori lagano revolver. U trenu je zaboravio na sve opasnosti kada je ugledao zanosno telo žene u svojoj njegovoj lepoti.

Sledećeg trenutka je spoznao kakvu je užasnu, smrtonosnu grešku počinio.

Suviše se zaneo Rondinom lepotom.

Ponovo su se otvorila vrata sobe. Kao vetar, uleteo je Camp Magins i zatvorio vrata za sobom.

U ruci je držao revolver, a prst mu je bio na obaraču.

Bio je u prednosti u odnosu na Zapadnjaka, koji je oborio ruku s oružjem. Pre nego što bi ga on podigao, Camp bi pucao.

Stvari su za Zapadnjaka stajale jako loše.

Skoro da više nije imao nikakve šanse. Život mu je visio o koncu.

— Sada te imam, Šejne — procedi kockar, a đavolski osmejak mu je igrao na usnama. Ti si se jasno postavio protiv nas. Zbog toga nam stojiš na putu. Ako bismo te ostavili u životu, predstavljao bi opasnost za nas.

Šejn je spolja izgledao miran i opušten.

— Kako si došao na to da sam ovde, Campe? — upitao je da dobije malo u vremenu i protivnika zamaje. — Je li ti Ronda dala neki znak?

Umesto Campa odgovori žena.

— Ti si pogrešio, Šejne. Iz svog skrovišta nisi mogao da vidiš kad sam dala Campu znak. I nisi mogao da čuješ kako sam mu nešto došaphula pre nego što je izašao iz sobe. Ipak sam te onda namerno bila sklonila.

— To neka sam đavo razume — procedi Zapadnjak.

Ronda se nasmeši podrugljivo.

— Možda ćeš i ti. Sve zavisi od tebe, Šejne... No, nije ti jasno? Ti si ipak pametan momak. Misli malo oštrije!

Nejasna slutnja rodi se u Zapadnjaku. Ova đavolska veštica izolela da je još opakija i prevejaniya nego što je dosad mislio.

Ona je svojim zagonetnim rečima samo jedno mislila. Nešto sasvim određeno.

Ronda je namerno i svesno pustila da dođe do ovog susreta. Ona je bila kraljica koja je želela da pronađe najboljeg

muškarca za svoj poduhvat. A to će biti onaj koji će preživeti predstojeću borbu.

Camp Magins je bio isto toliko iznenađen kao i Zapadnjak.

— Đavo da te nosi, Ronda! — prasnuo je. — Hoćeš li možda još i da ga ostaviš u životu? Ne, to ja neću dopustiti. Ja ću se pobrinuti za to da on završi na vešalima... Predaj se, Šejne! Ili ću te iz mesta ustreliti, ovde, u sobi!

Zapadnjak nije ni mislio na to da se preda. Radije će umreti u otvorenoj borbi nego završiti na dželataskom konopcu!

— Pokušaj, Campe! — procedi i pomače se nepojmljivo brzo.

Campov revolver grmnu. Šejn opazi blesak cevi i oseti vreli dah metka desno od svoje glave.

Delić sekunde kasnije, prasnu i njegovo oružje.

I tada je sve bilo gotovo.

Camp Magins nije imao snage za drugi pucanj. Polako se srušio na kolena, zatim pao unapred i ispružio se licem prema podu.

Barutni dim širio se po sobi. Žena priđe brzo prozoru i širom ga otvori da bi izašao dim.

— Tako ti je to, amigo — reče hladno. — Sada pripađas meni, Šejne. Nadam se da ćeš biti razuman...

V

Šejn uopšte nije bio iznenađen. Nešto slično je i očekivao. Izgledalo je kao da ga ova mačka konačno ima u kandžama.

Napolju, na hodniku, ponovo postade bučno. Čuli su se koraci i dozivanja.

— Gde se pucalo?

— Ko je bio to?

— Mora da je bilo u jednoj od soba!

— Potražite svuda! Ne izostavite nijednu sobu!

Naredbe je izdavao Elijas Pembrouk. Čulo se udaranje vratima. Koraci se zaustaviše pred Rondinom sobom.

— Misis Magins! Je li kod vas sve u redu?

Ona se nasmeja.

— Šta ne bi trebalo da bude u redu, ljudi?

— Zar niste čuli pucnje? Negde u hotelu se pucalo. Zbog toga smo mislili...

— Ovde je sve u redu — prekide ona žustro čoveka. — A sada me molim vas ostavite na miru! Upravo sam se skinula i htela da legnem!

— Molim, molim, misis Magins. Oprostite na uznemiravanju.

Koraci se udaljiše. Ronda Magins baci kratak pogled bez sažaljenja na svog nepomičnog muža. Onda podiže pogled ka Šejnu i načini korak napred, dok svetlo lampe nije obasjalo potpuno njeno savršeno telo.

Smeškala se zavodnički, kao da je već zaboravila da je Zapadnjak pre nekoliko minuta ubio njenog sopstvenog muža.

Šejn je grubo zgrabi za ramena, tako da je zaječala.

— Prokleta mačkol — zareža. — Šta si time mislila?

— To već znaš, dragi moj — prela je. — O tome ćemo sada razgovarati sasvim otvoreno. Ja te imam u ruci, Šejne. Ti ćeš morati ili da se za mene boriš ili da umreš. Naravno, odluka je na tebi. I dalje. Ali, verujem da ćeš biti razborit.

Šejn mračno klimnu glavom.

— Znam zaključak. Ako ne budem sarađivao, smaknućeš me. Ali, šta će drugi na to da kažu? Elijas Pembrouk i njegova divlja rulja. Oni sigurno neće baš tako jednostavno prihvatiti Campovu smrt.

Smeškala se nadmoćno i surovo.

— Ti izgleda još nisi sasvim shvatio sve okolnosti, amigo. U ovom gradu postoji samo jedno biće na čiji zvižduk svi igraju. To sam ja, Šejne. Ja sam kraljica ovde, velika gospodarica, kojoj svi leže pod nogama. Ja ću Elijasa Pembrouka pozvati k sebi i sve mu objasniti. Ti ne treba ni najmanje da se brineš, Šejne. Sve će progutati pesak. Za nekoliko dana niko više neće pričati o Campu.

Bila je zaista jedna od najhladnijih i najružasnijih žena koje je sreo. Ali, i jedna od najlepših. Bila je biće koje istovremeno pripada i raju i paklu.

— U redu — reče Zapadnjak suvo. — Na tvojoj sam strani. Pod jednim uslovom.

— A on glasi?

— Tom Namara. I, naravno, njegova verenica Lusi, koja je juče popodne stigla. Želim da oboje budu ostavljeni na miru. Slažeš li se s tim?

Još uvek je držao čvrsto. Blizina njenog nagog tela činila je da njegov prvobitni gnev splasne.

— Njih dvoje me naročito ne interesuju — odvratila Ronda nekako meko. — To je bio Campov ludački pokušaj da ubije Toma Namaru. On je uvrteo sebi u glavu fiks-ideju da su braća Namara velika opasnost za nas. Htela sam da ga uverim u suprotno, ali, to jednostavno nije išlo u njegovu glavu.

Načinila je pauzu i pogledala Šejna sa gorkim izrazom u očima. Bio je to izražajan, nekako bolan pogled.

— Još nešto treba da znaš, Šejne — nastavila je posle kraćeg predaha. — Camp meni nije bio dobar muž. Dugo vremena me je držao kao robinju u svojoj vlasti. Mučio me je i ponižavao gde god je mogao. Nije mi ostalo ništa drugo nego da čekam na svoju osvetu. Strpljivo sam podnosila sve, i sasvim polako i oprezno se oslobađala njegovih klešta. To sam postigla, a da on to nije ni primetio. On je sebe do samog kraja smatrao velikim gazdom. Ali, ja sam već dugo držala uzde u rukama. Kada sam tebe upoznala, instinktivno sam osetila da si upravo ti muškarac koji mi može pomoći. I čvrsto sam verovala u to da ćeš srediti Campa... Sada moramo da se držimo jedno drugog, Šejne. Kunem ti se da će to biti samo u tvoju korist, Šejne. Bićeš bogat čovek. Braći Namara i toj devojci neće se ništa dogoditi. Za to imaš moju reč.

Šejn klimnu glavom. Nije mu ostalo ništa drugo nego da veruje. Bilo bi potpuno besmisleno da se odupire njenom predlogu. Ne bi ni sekunde oklevala da naredi da ga smaknu.

Bacio je kratak pogled na Campa Maginsa.

— Hoćeš li ga još dugo ostaviti da ovde leži?

— Ne. To ću upravo srediti.

Uzela je crveni somotski kućni ogrtač iz ormara i ogrnula ga preko ramena.

— Sačekaj ovde! Vratću se za nekoliko minuta.

Munjevito se izgubila iz sobe. Šejn stade postrance kraj prozora, tako da ga ljudi odozdo ne mogu opaziti i pogleda na ulicu koju su osvetliavale mesečina i bezbrojne svetilike pred zgradama.

U gradu je još uvek vladalo uzbuđenje. Još uvek je mnogo ljudi tražilo Zapadnjaka. Čak i neki koji nisu pripadali Pembroukovoј divljoj hordi, priključili su se lovu. Za njih Šejn nije bio ništa drugo nego zločinac koji je zasluživao vešala.

Ronda Magins se vratila za pet minuta.

— Elijas će upravo doći — saopšti mu. — Poslala sam hotelskog službenika po nega. Viski?

Prišla je ispupčenoј komodi s ogledalom nasuprot bračnom krevetu i izvukla bocu iz fioke. Na mramornoј ploči stajale su dve čaše za vodu, koje onda napunij dopola. Šejnu nije promaklo da joj ruka lako podrhtava.

Sve što se dogodilo ipak nije ostalo bez uticaja na nju, kao što je on mislio u početku.

Šejn uze čašu i isprazni je u jednom gutljaju. Posle uzbuđenja poslednjih časova, oštro piće mu je dobrodošlo.

Neko zakuca na vrata.

— Ja sam, Ronda — javi se Elijas Pembrouk.

— U redu. Uđi, Elijase!

Samozvani sudija polako kroči preko praga i u sledećem trenutku ukoči se kao statua.

Njegov pogled je lutao između Ronde, Šejna i mrtvaca.

Zagrnulo se zbunjeno i počeo da muca:

— Ronda! To... to je... Šta to treba da znači? Ovde leži Camp. Ja mora da sam poludeo. Je li ovo san, Ronda? Jer ja...

Umukao je, vrteći glavom.

Ronda mu brzo priđe i zatvori vrata.

— Umiri se, Elijase — reče ubedljivo. — Nisam mogla to da sprečim. Sve se dogodilo užasno brzo. Camp je bio van sebe kad je ovde otkrio Šejna.

Uzela ga je pod ruku i uz blag pritisak povela ka komodi. Tamo mu je utisnula čašu s viskijem u ruku.

— Popij prvo malo, Elijase! — reče i počeo da uliva bradonji viski kao da je voda. On, međutim, požudno uze bocu i prinese je usnama. Bila je to žeđ drevne pijanice.

Pošto je ispraznio bocu dopola, on klonu na ivicu kreveta. Vrteći glavom zurio je u mrtvaca i duboko uzdisao.

— Šta sad, Ronda? Bez Campa smo gotovi. Misliš li možda s njim da sarađuješ? — upita i pri tom glavom pokaza ka Zapadnjaku.

— Tako je, Elijase — odvrati žena uverljivo. — Ja sam već bila na putu da s njim postignem sporazum, kad je Camp upao. Camp mi nije dao ni da dođem do reči. Počeo je odmah da puca. Šta je Šejnu drugo ostalo nego da uzvрати? Bila je to nužna odbrana, Elijase! Je li jasno?

Pembrouk ponovo uzdahnu i klimnu pobeđeno glavom.

— Kako ti kažeš, Ronda... I kako treba dalje da ide? Ljudi će od nas očekivati nekakvo objašnjenje.

Ona se nasmeja podrugljivo.

— U takvim stvarima ti do sada još nisi zakazao — primetila je. — Ti si do danas za sve našao obrazloženje. Reci jednostavno ljudima da si u međuvremenu utvrdio Šejnovu nedužnost. Ispričaj im da je kod mene bio na jednom tajnom zadatku i da se u međuvremenu legitimisao pred tobom. To će s tvoje strane biti dovoljno. Ostalo će ljudi u svojoj mašti dograditi. Jasno?

Bradonja ponovo počeo da se ceri. Ispio je još jedan dobar gutljaj iz boce, a onda ustao.

— Možeš se osloniti na mene, Ronda. Ja ću ljudima servirati na sto pravu priču. Iako još ne znam sasvim tačno kako će stvari ići dalje. Ali, koliko te poznajem, sigurno si pri ovom potezu u pravu.

— Tako je, Elijase — odvratila ona dvosmisleno. — Ja imam običaj da prvo razmislim, a onda da delujem. Tako čovek napreduje u životu.

Elijas Pembrouk progunda nešto, što je trebalo da predstavlja znak saglasnosti. Onda priđe mrtvom Campu Maginsu, naže se nad njim i odvuče ga iz sobe.

Zadovoljnog lica, zatvori Ronda vrata za njim i okrete ključ u bravi.

— Jesi li zadovoljan sa mnom, Šejne? — upita kao uzgred. Šejn se nasmešio uzdržano.

— To ću utvrditi tek kad sve bude iza nas — odvratila. — Zar ne misliš i ti tako, leđi?

Prišla mu je i stala tik pred njim. Kao slučajno, samo nekoliko dugmadi na njenom sobnom mantilu bilo je zakopčano. To mu je pružalo pogled od koga se sve ostalo zaboravljalo.

Zgrabio je i privukao čvrsto sebi. Kao sam od sebe, ogrtač joj spade s ramena i sklupčao se na podu.

— Oh, Šejne — šaputala je žena uzbuđeno. — Sada će sve biti dobro. Od ovog trenutka ja ti pripadam. Zajedno ćemo postići sve što sam zamislila.

Šejn je podiže i položi na krevet. Ispružila se i zavodnički smeškala, dok je Zapadnjak otkopčavao.

U sledećim trenucima nije više mislio na zlato i smrtnu opasnost. Bilo je tako dobro ponovo se potpuno isključiti iz svega.

— Voliš li me? — prošaputala Ronda odjednom vrelo.

— Ne — cerio se Šejn, a onda se, kao po komandi oboje istovremeno nasmejaše.

— Tako mi se dopadaš — rekla je promuklim glasom. — Dokazao si da jasno vidiš stvari. Tvoj odgovor mi kaže da nisi nikakav slabić i zanesenjak kao većina ostalih muškaraca. Dobro je da nismo na suprotnim stranama, niti da lažemo jedno drugo. Bićemo izvesno vreme partneri. Onda će se naši putevi opet razdvojiti.

I ona je očevidno htela da za trenutač zaboravi na sve. Bila je tako puna strasti da je to Zapadnjak retko kad doživeo. Ni traga više nije bilo od mačje proračunatosti i zmijske hladnoće. Bila je potpuno žena koja je volela i pripadala.

Kasnije, mnogo kasnije ležali su mirno i opušteno jedno kraj drugog. U Šejnove misli ponovo je prodrlo zlato, o kome mu je pričala Ronda.

Primetio je kako ga je iskosa posmatrala i iznenada se nasmejala tih. Zvrčalo je to ironično.

— Sada misliš na zlato, Šejne. Jesam li u pravu?

Nasmešio se.

— Čovek uvek mora da se posle svega odrekne lepote i vrati u stvarnost. Mogu li da vidim plavice?

— Zar ti još nije upao u oči?

— Ne — priznade iskreno. — Ja sam se baš dobro osvrtao po ovoj sobi ali mi još nikakav papir nije pao u oči.

Munula ga je laktom u rebra i okrenula se u stranu. Krajičkom oka primetio je kako je legla na stomak.

— Sada me dobro gledaj, amigo! — pozvala ga je.

Okrenuo se ka njoj i oslonio na laktove. Tada se i nehotice nasmeja.

Plan se nalazio na njenoj koži. Na stražnjici. Podeljen u dve polovine. Dve reke, nekoliko kanjona i planinskih lanaca bilo je skicirano i pri tom nekoliko čudnih oznaka koje su upotrebljavali Apači.

— Je li to tetovirano? — upita jer pri prigušenoj svetlosti nije to dobro raspoznavao. — Onda ćeš imati ukras za ceo život. Smatram to sasvim interesantnim. Neobično je. Lepa promena.

Ostala je da leži na stomaku i samo je glavu okrenula u stranu da bi mogla da pogleda Zapadnjaka.

— Za tetoviranje nam je nedostajalo vremena — objasni. — Iako je Džim Rajan i to radio. Ali, ovo je načinio brže i jednostavnije. Sa nekom specijalnom bojom, što je jednom ranije naučio od Kineza. Kazao je da će crtež izdržati bar dve sedmice, a onda će izbledeti.

— Zar nemaš kopiju?

— Još nismo stigli da napravimo jednu. To bi bio pravi posao za tebe.

— Ja ću to obaviti. Ko je zapravo došao na tu šašavu ideju?

— Ja lično.

— Ti si jedna lukava mačka.

Nabrala je čelo.

— Gde si čuo to ime? Ko ti je to ispričao? Mene, naime zaista tako zovu. Tačnije rečeno: zlatna mačka.

— Mislim da mi je Apač-Čarli rekao nešto slično. Kakva je stvarno njegova uloga?

— Htela sam da ga zamolim za podršku. On se poznaje sa Indijancima kao malo ko drugi. Ali, kada sam upoznala tebe, znala sam da sam našla boljeg čoveka.

— To mora prvo da se dokaže.

— Ne pravi se manji nego što jesi, Šejne. Ja se još nisam prevarila u svojim osećajima.

Zapadnjak se ponovo na poseban način oseti očaran ovom ženom. Istovremeno, pomisli na razna upozorenja koja

je čuo. Između ostalog i na reči Apač-Čarlija i Crnog Jas-treba.

— Kako si došla do tog plana? — raspitivao se. — Ili je to tvoja tajna?

Smeškajući se, zavrtila je glavom, okrenula se i polako uspravila u sedeći položaj.

— Ti treba sve da saznaš, amigo. Mi sada sedimo u istom čamcu. Zbog toga moramo imati i poverenja jedno u drugo. Crtež potiče od Ejba Namare, oca dvojice mladića koje ti poznaješ.

— Ja i Ejba dobro poznajem. Šta je s njim?

— Umro je pre tri meseca. U Lordsbergu.

— Bio je ubijen?

Klāmнула je glavom.

— Našli su ga jednog jutra sa nožem između lopatica. Živeo je još nedelju dana i skoro sve vreme bila sam u njegovoj sobi. Do poslednjeg trenutka davala sam mu nade, iako mi je lekar rekao istinu.

— Da nije Camp bio slučajno u Lordsbergu kada se to dogodilo?

— Jeste. On je nanjušio stvar. Mislim, tu stvar sa zlatom. Namestio me je Ejbu Namari, i ja sam brzo stekla poverenje starog momka. Čak mi je učinio i bračnu ponudu. Nije mogao da zna da sam već udata. Jednom, kada se jako napio, odao mi je nešto o izvesnom planu. Bili su to više nagoveštaji. Ja sam to, naravno, ispričala Campu i on je opet radio malo prebrzo. Da, dobro si kombinovao, Šejne. Camp je ubio Ejba Namaru. Ubrzo zatim izgubio se iz Lordsberga. Bilo mu je suviše vruće pod nogama. Ja sam ostala kao animir dama u krčmi „King Džordž”. Za to sam imala dva razloga. Nisam se usuđivala da se naglim odlaskom odam, a morala sam, sem toga i prvo ceo plan da dobijem u ruke. I to sam uskoro postigla.

— Ti si znači imala deo skice?

— Da, polovinu. Drugu polovinu poslao je svojim sinovima. Trebalo je da mi oni daju deset procenata od blaga. Ali, meni je toliko premalo. Ja sam legla u krevet sa Robertom Namarom i ubrzo ga privolela na svoju stranu. Jedne večeri sam mu stavila u jelo jako uspavljujuće sredstvo. Kada je zaspao imala sam dovoljno vremena da precrtam njegov deo plana. Ali, nisu bile naznačene dobro sve pojedinosti. U tom poslu je, međutim, Džim Rajan bio pravi umetnik. U međuvremenu, mora da su Namare primetili da su prevareni. Sigurna sam da su me samo iz tog razloga pratili do Peredajza. Camp je naravno, po običaju izgubio živce i nije smislio ništa pametnije nego da Toma Namaru po-

šalje u večna lovišta. Odnosno, da to pokuša. Kao i sa Tomovim bratom Robertom. Ja sam bila protiv toga, kao što sam ti i rekla. S obojicom bih ja završila bez ikakvog nasilja. Ništa ne bi bilo lakše od toga.

— A Apači? — pomrmlja Šejn zamišljeno. — Zašto su te oni gonili?

— Mora da su nanjušili stvar. Verovatno su braća Namara načinila neke neoprezne korake dok su u brdima tražili blago i pri tom sreli Indijance. U svakom slučaju, znao je Crni Jastreb đavolski dobro o čemu se radi.

— Zar oni ne znaju mesto gde se nalazi blago?

— Izgleda da ne. O tome postoji još samo nekoliko starih legendi, koje ljudi nisu više držali za istinite. Ali, taj Crni Jastreb je sve drugo nego primitivac. On je pohađao školu, i ima više znanja od mnogih belaca. Pre svega ume da računa, i zna šta se s takvom gomilom zlata može početi. Uopšte ne mislim da bi tim novcem finansirao neki novi rat. Suviše je mudar za to. Na sreću, nije došao na ideju da plan nosim na sopstvenoj koži.

— Znaš li zapravo kako je stari Ejlb našao blago?

— Slučajno. Bilo je u nekoj obrušenoj pećini, u kojoj je potražio zaklon pred vejavicom. Kako mi je pričao, četiri sedmice je vejao sneg. Zbog toga je od dugog vremena pretraživao pećinu. Bio je to široko razgranat sistem pećina, a duboko u brdu treba da je jedno podzemno jezero. U tom jezeru leži blago. On je mogao da izvuče na obalu šaku žutih kamenčića. Ostalo je hteo sa sinovima da obavi.

— Interesantno — brundao je Zapadnjak. — Jako interesantno. Ali, stari je mogao i da pogreši. Možda nema toliko zlata koliko je on mislio.

Klimnula je potvrdno glavom.

— Tačno, amigo. I s tom mogućnošću moramo da računamo. Možeš li ti po skici naći pećinu?

— Pokušaću. I mislim da ću uspeti. Prave teškoće će nastati tek ako zaista otkrijemo blago. Onda ćemo ga morati izvući iz srca zemlje.

— Nema uspeha bez rizika — odvrati Ronda lakonski. — Kada bismo mogli da krenemo na put, Šejne?

— Ko bi trebalo da ide s nama?

— Misli sam na Elijasa Pembrouka i najviše tuce ostalih. Mislim da nam je potrebna takva snaga. Ili si ti drukčijeg mišljenja?

Nije odgovorio direktno na pitanje, već je prvo hteo još nešto da zna.

— Je li Pembrouk upoznat?

— Od mene nije. A nemam ni pojma šta mu je sve Camp ispričao. Najviše ako mu je nešto nagovestio.

— Dobro. Ostavimo onda stvari kako jesu. Sutra uveče izvršiću potrebne pripreme. Usred noći krećemo. Niko ne sme da nas primeti.

— Ko kreće? — upita Ronda nesigurno.

— Nas dvoje, bebi. Ti i ja — cerio se Zapadnjak.

Zurila je s nevericom u njega.

— To valjda ne misliš ozbiljno, Šejne!

Klimnuo je mirno glavom i osmeh mu postade još veći.

— Ja sam navikao da radim na svoju ruku. Ili hoćeš možda da deliš blago sa čitavom armijom?

— Ne, to neću. Ali, opasnost, Šejne! Sami nemamo skoro nikakve šanse.

— Dva jahača će manje upadati u oči u zemlji Apača — odvrati Zapadnjak, leže ponovo na krevet i zatvori oči. — Te stvari možeš potpuno meni da prepustiš.

— Čini mi se da ću poludeti — reče ona uzbuđeno, pa i sama potonu u ćutanje.

VI

Sledećeg jutra, Šejn stupi u sobu, koju je prvobitno iz najmio. Sunčevo svetlo padalo je kroz prozor. Na ivici kreveta sedela je Lusi Kent. Bila je bleđa od nespavanja i iscrpljeno se smeškala.

Tom Namara ležao je otvorenih očiju i izgledao mnogo bolje nego prethodnog dana. Izgleda da je prebrodio krizu.

— Hej, Šejne — pozdravi ga tiho. — Tebe je sama sudbina poslala. Ti si jedini čovek koji nam još može pomoći.

Šejn se osmehnu blago. Pri tom se nije uopšte osećao prijatno u sopstvenoj koži.

Bilo mu je žao oboje. Nije mogao ništa za njih da učini. U svakom slučaju još ne. Mogao je samo da pokuša da ih uveri u to da je besmisleno da dalje jure za apačkim blagom.

Ali, to će biti težak posao.

— Šta se desilo sa Robertom? — upita devojka. — Jeste li već nešto čuli?

Šejn sleže ramenima.

— O njemu ne treba uopšte da se brinete. On je u sigurnosti. Vas će ubuduće ostaviti na miru.

Tom Namara se trže uplašeno.

— Kako to treba da shvatim, Šejne? Šta se uopšte u međuvremenu dogodilo? Sinoć su ljudi još hteli da te linčuju, kako

mi je ispričala Lusi. A sada se ti tako komotno krećeš okolo kao da se nije dogodilo ništa.

— Ti sada ne treba da se uzbuđuješ, Tome — umirivao ga je Zapadnjak. — To škodi tvome zdravlju.

— Ja očekujem odgovor od tebe! — zakrkljao je mladić i odmah dobio napad kašlja koji ga je celog potresao.

Prošlo je dosta vremena dok se ponovo smirio.

— Odakle dolaziš? — upita ga, ovaj put vidljivo tiše i smirenije. — Zašto te više ne gone?

Sejn je oklevao s odgovorom.

Može li Tomu da kaže istinu? Neće li se zdravstveno stanje mladića suviše pogoršati, ako se ponovo uzruja?

Sejn nije bio pred lakom odlukom.

— Trebalo bi da mi prvo ti sve ispričaš, Tome — počeo pažljivo posle kraće pauze. — Moram tačno da znam što se ovde uopšte odigrava.

Pitao je to, iako je već sve znao. Ali, na taj način će saznati da li je Ronda Magins govorila istinu.

— Zar ti to još ne znaš? — upita Tom skeptično.

— Ne — sлага Šejn.

— Pa dobro. Onda slušaj...

Tom počeo da priča. Bila je to ista priča koju je već saznao od Ronde. To je pokazivalo da je žena rekla celu istinu. Bilo je samo malih razlika u načinu kako je Tom video iste stvari.

Čak je i Rondina slutnja da su Apači saznali nešto putem braće Namara bila tačna.

— Ta prokleta beštija — reče mladić na kraju. — Robert je pustio da ga ona zavede. Ali, ona neće imati sreće. Ona se isto tako neće dokopati blaga kao što ga se ni mi nismo dokopali. Jer, sada Apači drže na oku ceo kraj... A sada hoću da čujem istinu od tebe, Šejne! Jesi li zaista proveo noć sa Ronom Magins?

Zapadnjak ćuteći klimnu glavom.

Mladić se bolno nasmeši.

— I? — upita žustro. — Zar ti zaista nije pričala o blagu? Ona samo traži ljude koji joj mogu pomoći. I sigurno je već davno spoznala da si ti pravi partner za nju.

Šejn se sada odlučio da ipak kaže istinu. Tako će biti bolje. Na taj način, Tom neće više morati da živi u nemiru i neizvesnosti.

— Da — odvrati Zapadnjak mirno. — Tako je kao što si slutio, Tome. Ali, možeš biti miran. Ako bih ipak našao blago, ti bi dobio deo koji ti pripada. I Robert, naravno. Dajem ti reč. To sam dužan uspomeni vašeg oca... Veruješ li mi, Tome? Ili me smatraš pasjim sinom koji ne drži svoju reč?

Tom Namara zaklopi oči.

— Verujem ti, amigo — prošapta. — Ti još nikada nisi prekršio svoju reč. To je sigurno.

— Želim sve dobro vama dvoma! — reče Šejn i izađe iz sobe.

Kada je stupio u hodnik, opazio je Rondu, koja je upravo izlazila iz svoje sobe. Stao je i sačekao da dođe do njega.

— Bio si kod Toma Namare? — upitala je tiho.

Klimnuo je glavom.

— Hteo sam da vidim kako mu je. U svakom slučaju, ja sam na izvestan način odgovoran za njega.

— Zna li da hoćeš da mi pomogneš?

— Da. Rekao sam mu.

— I? Kako je on to primio?

— U početku je bio prilično ljut. Ali, onda je uvideo da je za njegovo zdravlje bolje da ubuduće bude izvan te stvari. To će reći i svom bratu.

— U tome sam ja vrlo skeptična — primeti Ronda. — Obojica su prave usijane glave. Oni se neće tako brzo dati. To ćeš jednog dana i sam uvideti.

Šejn se osmehnu mirno.

— Ne verujem da bi morao od njih da se plašim.

Ronda je ćutala zajedljivo. Onda krenuše. Jedno kraj drugog, sišli su niz stepenice i malo kasnije ušli u veliku salu za doručak.

Samo što su seli, kad uđe Apač-Čarli i priđe njihovom stolu.

Potajni osmehjak igrao mu je u uglu usana.

— No, jesi li zarobljen, Šejne? — upita podrugljivo. — Ja sam to i mislio. Kada zlatna mačka zabaci udicu zagriže svaka štuka! Ali, zašto bi trebalo da tebi bude bolje nego ostalim ljudima? Ti mora da znaš šta činiš, hombre.

— Jesi li samo zato došao da mi to kažeš? — odvrati Zapadnjak suvo.

Apač-Čarli zavrte glavom. Iz njega je strujao dah divljine. Sunce je padalo kroz prozor na njegovu kožnu jaknu na kojoj su mrlje od krvi govorile rečito same za sebe.

— Ja sam u međuvremenu iščeprkao o čemu se radi — nastavio je. — Upozoravam vas! Maknite prste s toga! Poznajem Apača bolje od ikoga drugog. Ako nešto pokušate, oni će vas srediti. Čeka vas pakao.

— Tvoje zagonetke me ne interesuju — odvrati Šejn sarkastično. — Brini se o sopstvenim problemima, Čarli.

Bradonja se snažno namršti. Izgledalo je kao da hoće nešto ljutito da odgovori. U tom trenutku, opazi Zapadnjak nešto što mu se uopšte nije dopalo.

Četvorica su ušla u salun, brzo i bešumno. Držali su revolvare u rukama, i odmah načinili polukrug.

Držali su Apač-Čarlija u kleštama. A jedan od njih bio je Elijas Pembrouk, lažni sudija.

— Pažnja, Čarli! — prosikta Šejn. — Iza tebe!

Njegova desnica je odmah iščezla ispod stola i našla se na dršci njegovog teškog „remingtona”.

Apač-Čarli je stajao nepomično, ali, u njemu je bila vidljiva unutrašnja napregnutost. Držao je „vinčesterku” u desnici. Stajao je u položaju čoveka spremnog da u sledećem trenutku mu-njevito se okrene i otpočne borbu.

Ali, on je još čekao.

Iza njega se sa ciničnom nemarnošću oglasi Elijas Pembrouk.

— Pusti pušku, Čarli! Nemaš više nikakve šanse!

— Šta vi hoćete? — upita oslovljeni i ne okrenuvši se. — Hoćeš li ti možda malko da me odvedeš na vešala, ti smešni, samozvani sudijo?

Pembrouk se cerio pakosno.

— Tačno, Čarli. Baš to mislim. Ili ćeš visiti, ili ću te ovde ustreliti. To, naravno, možeš da proveriš. Imaš izbor, pa izvoli.

Apač-Čarli je stajao tako da je pokrivao Zapadnjaka. Na taj način je Šejn imao mogućnosti da izvuče revolver, ali, on je držao oružje i dalje sakriveno ispod stola.

— Za šta me optužuješ? — upita Apač-Čarli mirno.

— Ti si izvršio prepad na jednog mog čoveka — odvrati Pembrouk — i prisilio ga da da izvesnu izjavu. Je li tačno, Čarli?

Bradonja mirno klimnu glavom.

— Da, Pembrouk. To odgovara istini.

— U redu, Čarli — zabruna samozvani sudija. — To će biti dovoljno. Ispusti gvožđe ili ćemo te izrešetati.

Šejn je smatrao da je došlo njegovo vreme. Polako je izvukao ruku sa revolverom ispod stola.

— Trenutak, Pembrouk — reče. — Tako jednostavno to ipak neće biti. Ja imam mnogo toga protiv da ščepaš Čarlija za šiju. Zato razmisli dobro još jednom.

Pembrouk koraknu u stranu, tako da može pored Čarlija da vidi Zapadnjaka.

— Jesu li te đavoli spopali, Šejne? — zareža. — Zar te Ronda još nije upoznala? Zar ne znaš o čemu se radi?

— Naravno da znam.

— No, dakle — progunda sudija. — Onda je trebalo da u međuvremenu shvatiš da je ovaj čovek velika opasnost za nas. On šuruje s Apačima. On je jedan od njihovih. Zato mora da umre.

— To je njegovo pravo — odvrati Zapadnjak muklo. — Svako treba da ima šansu da se bori za sebe. A ubistvo uopšte ne odobravam. Je li jasno?

Pembrouk i njegovi pratilci zurili su začuđeno.

— Do đavola s tobom, Šejne, — prasnu Pembrouk. — Zar si ti zaista takav neki zadržti propovednik? Ton kojim ti ovde govoriš uopšte mi se ne dopada.

— To je tvoja stvar — odvрати Šejn smeškajući se. — Vi ćete se dokopati Čarlija samo preko mog leša. To je moja poslednja reč.

Sada je Ronda ustala od stola i malo se odmakla. Šejn još nije znao da li se to ona sklanja sa vatrene linije, ili želi bolje da vidi Pembrouka.

— Šejne — obrati mu se. — Mislim da Elijas ima pravo. Čarli predstavlja opasnost za nas. On nas može sve izdati.

— Vidiš, Šejne! — povika Pembrouk. — I Ronda misli kao ja. Treba da budeš razuman. Šta imamo od toga ako se pobijemo međusobno?

Šejn se naže malo unazad. Njegov „remington“ je sada bio uperen tačno u Pembrouka, a njegov prst je ležao na obaraču.

— Ko će ovde biti i kada smaknut to se još ne može sa sigurnošću utvrditi — reče naizgled ravnodušno. — To će saznati oni koji na kraju ostanu na nogama. A ja još nisam sasvim siguran ko će to biti. Na tvom mestu ja bih sa putovanjem u večna lovišta još malo pričekao.

Šejnova odlučnost učinila je da Pembrouk odjednom postane nesiguran. U osnovi, ovaj čovek nije bio nekakav junak. Samo je imao brz i okretan jezik.

Apač-Čarli se osmehnu neprimetno i pogleda Zapadnjaka u oči. Dva muškarca se razumeše, iako nisu izmenili ni reč.

— Šejne — započe Ronda preklinjući. — To ipak nema nikakvog smisla. Samo zajedno smo jaki. Samo ako se čvrsto držimo jedno drugog možemo postići svoj cilj.

— Ali, ne kroz ubistvo — uzvрати Zapadnjak. — Ja se odlučujem na to, ako mi ništa drugo više ne preostaje, Ronda. Ali, ja još nikada nisam ustrelio nekog čoveka, a da mu nisam pružio šansu. Čak ni onda kada mi je bio najveći neprijatelj.

Sada je i Ronda postala nesigurna.

— Tvoje držanje mi se dopada, Šejne — javi se Apač-Čarli. Ali, meni nije potrebna pomoć. Sa ovim kojotima ću i sam obaviti stvar. Ili misliš da neću?

Šejn je bio skeptičan, ali, to nije pokazivao. Ipak su četiri revolvera bila uperena u Čarlijeva leđa i trebalo je samo da ljudi pritisnu obarače.

Pre nego što bi Čarli uspeo da se okrene, već bi imao četiri metka u telu. U takvoj situaciji, ni najbolji ni najopasniji borci nemaju šanse.

Šejn čuteći ustade, a njegov revolver je i dalje bio uperen u Pembrouka, koji je takođe držao oružje u ruci. Ako dođe do

borbe, njihovi će se meci ukrstiti, i možda će se uzajamno pogoditi, a možda i poubijati.

Uprkos tome, Šejn je bio odlučan da ni za milimetar ne odstupi. To nije nikada činio, pa neće ni sada.

— Šejne — pokuša Ronda još jednom da nagovori visokog Zapadnjaka. — To sve ipak nema nikakvog smisla. Misli na naš cilj! Čarli je zaista velika opasnost za sve nas.

Zapadnjak je bio drukčijeg mišljenja, ali zadržao ga je za sebe. On nije verovao da taj muškarac divljeg izgleda predstavlja opasnost za njihov plan. Njegov osećaj signalizirao mu je nešto drugo. U Čarlijevim očima bio je izraz koji je on tačno protumačio.

Tom čoveku je bilo do nečeg drugog a ne do zlata. On je najveći deo svog života proveo u divljini. Voleo je slobodu prirode, avanturu. Pripadao je onim neukrotivima koji su svakoj opasnosti gledali u oči, i nikada nisu dozvolili da ih takozvana civilizacija ščepa.

Zbog toga nije imao nikakvog interesa za zlato i druga bogatstva. Ono što je on smatrao svojim bogatstvom, bio je život u netaknutoj prirodi sa svim prijetnim i neprijatnim osobinama takvog života.

Ko bi mogao to bolje da razume od Šejna! On i Apač-Čarli bili su srodne duše. Razumeli su se, a da nisu ni jedan jedini put razgovarali otvoreno.

— Ja sam svoju odluku doneo, Ronda — reče Šejn. — Ti moraš znati šta da činiš.

Ronda otvori usta da nešto odgovori. Ali, nije stigla. Jer u tom trenutku dogodilo se ono s čime Šejn više nije računao.

Jedan od Pembroukovih pratilaca izgubio je prisebnost. Krajčikom oka Šejn opazi kako je čovek malo podigao ruku s revolverom i kako mu se lice izobličilo.

— Pazi, Čarli! — proškta Šejn. Ali, upozorenje je bilo suvišno.

Apač-Čarli je delovao odmah. Oštrim instinktom svih ljudi koji žive u divljini, osetio je opasnost. U tim stvarima bio je ravan vuku, ili tigru, koji još iz daljine namirišu zamku.

Pomakao se tako brzo kako Šejn još nikada nikog nije video. Jedva da je njegov pokret mogao pratiti očima.

Osvrnuo se, bacio u stranu i već u sledećem deliću sekunde ležao na podu.

Prasnuli su pucnji.

U magnovenju, pretvorila se trpezarija hotela u pakao u kome su fijukali komadići olova iz revolvera i puške Apača-Čarlja.

Jedan jedini čovek je svojim zbrzanim, bezglavim gestom stvorio eksploziju.

Sad je stvar morala da ide do kraja.

Za nekoliko sekundi, sve je bilo gotovo. Šejn je stajao gde i pre, i pravim čudom nijedan metak ga nije pogodio. Iako se nije bacio u zaklon.

Bio je brži od Elijasa Pembrouka koji je delić sekunde oklevao.

Lažni sudija klečao je na tlu, ispustivši revolver. Lice mu je bilo iskrivljeno od bola. Obe ruke pritisnuo je uz rame koje mu je kryarilo.

Dvojica od njegovih ljudi nisu se više micali. Treći se ispružio i divlje ječao.

Apač-Čarli je zaradio samo jedan metak. Njegova kožna lovačka košulja bila je poderana na ramenu, i krv mu je tekla iz jedne duboke rane u mesu.

Izgledalo je kao da to nije opazio. U svakom slučaju, nije obraćao pažnju.

— Hvala, Šejne — reče na apačkom. — To ti nikada neću zaboraviti. Ideš li sa mnom?

Zapadnjak zavrte glavom.

— Sklopio sam ugovor sa damom — objasni.

Ronda priđe Šejnu.

— To ja nisam želela, Šejne! — procedila je uzbuđeno. — Moraš da mi veruješ! Htela sam samo da nateram Pembrouka da napravi mir. Ali, to više nije bilo moguće. Ta budala nam je sve pokvarila.

Govoreći to, pokazala je na jednog od mrtvaca. Bio je to onaj koji je izgubio živce i otpočeo borbu.

— Ja takođe želim mir — prostenja Elijas Pembrouk. — Kako sam mogao da slutim da će taj šašavi momak početi da puca? To je bilo čisto bezumlje!

Drugi ljudi upadoše u trpezariju. Šejn i Apač-Čarli držali su i dalje oružje u ruci.

— Gubite se! — naredi Zapadnjak. — Jedan treba da dovede doktora! Pembrouku i onom drugom potrebna je pomoć!

Ljudi se povukoše. Čak i oni za koje je Zapadnjak znao da se nalaze na Pembroukovom platnom spisku. Svi su videli dovoljno. I znali su da se s Apač-Čarlijem nije šaliti. Šejn ga je poznavao manje, ali je i on u međuvremenu o pokuapaču dovoljno čuo.

Posle nekoliko minuta došao je lekar. Pratila su ga dvojica sa nosilima. Pembrouka i drugog ranjenog izneli su odavde. Ostali su se pobrinuli da se iznesu i mrtvi.

Zatim su Šejn, Ronda i Apač-Čarli ostali sami.

Ronda oklevajući uputi pogled bradatim muškarcu. U njim očima videle su se suze.

— Žao mi je, Čarli — reče uzbuđeno. — Dotle nije trebalo da dođe. Ali, ja to više nisam mogla da sprečim.

Čarli se nasmeši mežno.

— Možda je i dobro što se sve tako dogodilo, ledi — reče popustljivo. — Hoću nešto da ti predložim. Ako ti je moja pomoć potrebna, imaćeš je.

Ona ga pogleda začuđeno.

— A šta je cena za to? — upita ga neobično brzo. — Ti to nećeš uraditi za džabe, Čarli.

U Čarlijevim očima iznenada se pojavi neobično svetlučanje. Šejn to opazi i u tom trenutku je sve shvatio. Ono što je ranije samo slutio, sada mu je postalo jasno.

Čarli je želeo tu ženu. To je bila cena.

Ipak, rekao je popustljivo.

— O tome možemo i kasnije razgovarati, ledi. Ima još vremena.

— Hoću da znam! — povikla Ronda. — Svaka stvar ima svoju cenu. Odgovori, Čarli!

On se samo nasmeši.

Žena usmeri pogled u Zapadnjaka.

— Šta ti kažeš na to, Šejne?

— Odluka je na tebi, Ronda — odvrati Šejn. — Ja neću da se mešam.

Na njenom licu se videlo da razmišlja grozničavo. Video je kako se bori u sebi, i trudi da bude načisto.

— Pa dobro — reče Ronda najzad. — Pridruži nam se za stolom, Čarli. Ja sam za to da zajedno doručujemo. Pri tom možemo o svemu da se dogovorimo i... Hej! Ti krvariš, Čarli! Zar nećeš prvo kod doktora?

On samo skrenu pogled na desno rame. Onda izvuče belu maramu iz džepa i stavi je na ranu.

— To će biti dovoljno — ustanovi. Onda sede na stolicu i počeo da puni „vinčesterku.“ Na njemu se nije primećivao ni trag nekog uzbuđenja.

Ušao je Pembrouk. Pod raskopčanom košuljom svetleo mu se zavoј na ramenu. Rana mu nije bila tako loša kao što je izgledalo u prvi mah.

Prišao je stolu i seo bez pitanja.

— Hoću još jednom da kažem da mi je đavolski žao — počeo. — Ja sam, naime, takođe bio za to da se ujediniamo. Isto kao i Ronda. Ali, onda mi je baš taj momak morao sve pokvariti. A ti, uzgred rečeno, nisi morao da pucaš na mene, Šejne. Nisam nameravao da te ubijem.

— Ali, i ti si pucao — smeškao se Zapadnjak. — Šta si hteo, Pembrouk? Zašto si došao?

— Hoću da se upoznam sa vašim planovima. Radićemo i dalje zajedno, kako smo se dogovorili, zar ne? Ili ste vi nešto drugo zamislili? Hoćete li da jašete na svoju ruku?

Ronda dobaci Šejnu brzi, upozoravajući pogled.

— Naravno da ćemo sedeti i dalje u istom čamcu, Elijase — odvrati samozvanom sudiji. — To ne dolazi u pitanje.

Bilo je jasno da nije rekla istinu. Ali, Elijas Pembrouk izgleda nije primetio ništa.

— A šta je sa Čarlijem? — upita. — Izgleda baš tako kao da ste zaključili savez.

— Čarli će jahati s nama — objasni Ronda. — Nadam se da si s tim saglasan, Elijase.

— Razumljivo — požuri Pembrouk da je uveri. Pri tom je poklonio Apač-Čarliju i osmejao i nastavio. — Kako treba dalje da ide? Jeste li već nešto zaključili?

Ovaj put odgovori Zapadnjak.

— Moramo prvo da obavimo pripreme. Ti ćeš pravovremeno dobiti uputstva, Pembrouk.

U pogledu sudije, opazio se trag nepoverljivosti, ali se i dalje smeškao na svoj podmukli način. Zatim je ustao i uz ućtiv naklon se oprostio.

— Sad sam siguran da ćemo uspeti — primeti samouvereno. — Čarli i Šejn su pravi ljudi koji su nam baš nedostajali.

Okrenuo se da pođe, a onda se naglo okrenuo.

— Danas popodne biće Camp sahranjen, Ronda. Izgledalo bi jako dobro ako bi prisustvovala tome kao ucveljena udovica.

Onda se ponovo okrete i ode.

Apač-Čarli je smeškajući se gledao za njim.

— Slušao sam kako je objašnjavao ljudima zašto je Camp morao da umre — obavesti ih. — On je apsolutno najluđi pripovedač bajki kojeg sam slušao: Čovek prosto mora da ga pusti. Čak i kad laže. On i ne misli na to da mene prihvati kao partnera. Kao ni tebe, Šejne.

Šejn mirno klimnu glavom.

— Ni s njim nije drukčije nego s nama, Čarli — promrmlja. — Ili možda zaista želiš da jašeš sa takvim kućkinim sinom?

Svi troje se nasmejaše. Ronda pri tom upita tiho.

— Kada možemo da dignemo sidro, Šejne? Predložiti!

— Sledeće noći. Ti možeš već da se pripremaš. Za opremu ću se ja pobrinuti. Zajedno sa Čarlijem.

Muškarci se pogledaše u oči. I znali su da su se razumeli.

Bili su od iste vrste. Dva partnera kakve čovek samo može zamisliti. Obojica snažni i obojica neukrotivi. Obojica od čvrstine kojoj se niko ne može suprotstaviti.

Uprkos svemu, Šejn je znao da pred njima leži surov put. A jedan od najvećih problema na njemu predstavljala je Ron-

da, zlatna mačka. Ta žena im može još prirediti gomilu teškoća. I verovatno će to i učiniti.

VII

Usred noći, napustili su tajno grad. Šejn je uspeo da neopazeno obavi potrebne pripreme. To je učinjeno u kasnim večernjim časovima i Arči, štalari, pomogao mu je pri tome.

Sada su se utroje uputili u noć. Svaki od dvojice muškaraca vodio je za sobom i jednog tovarnog konja. Obezbedili su hranu za četiri nedelje. Ali, mogli su s tim da izdrže i duže, ako s vremenom na vreme uspeju da ulove poneku divljač.

Jahali su ka severu, u susret brdima Apača. Već sada su se trudili da ostavljaju što je moguće manje tragova za sobom. Jer, neće dugo potrajati, a divlja honda će im biti za petama.

Ni u kom slučaju nisu smeli potcenjivati Elijasa Pembrouka. Taj čovek je bio hladnokrvan i prevejan kućkin sin koji je umeo da se služi sa hiljadu prljavih trikova. A izgled na taj debeli plen bio mu je suviše primamljiv da bi odustao.

Ujutru su načinili prvi predah. Nalazili su se na jednom od prvih planinskih venaca i bacili su pogled iza sebe, na ravnicu kroz koju su prošli. U međuvremenu su za sobom ostavili najmanje dvadeset milja, a gomilci se nadaleko i naširoko nisu videli.

— Uskoro ćemo ih opaziti — primeti Apač-Čarli. — Stari Pembrouk će deliti obećanja šakom i kapom da bi naterao u sedla sve što može.

Izašlo je sunce, i Ronda Magins se ispruži u suvoj travi, opuštajući se. Šejn je pogleda pitajući se da li je svesna napora koji je još očekuju.

— Mogu li sad da vidim plan? — upita Apač-Čarli. — Ceninim da ja ovaj kraj najbolje od svih nas poznajem. Što budem više znao, pre ćemo stići na cilj.

Šejn se nasmeši. Bio je jako radoznao što se tiče Rondine reakcije.

— Pokaži mu, Ronda! — predloži joj.

Žmirkala je na svetlu izlazećeg sunca i oslonila se na laktove.

— Ne, to neću, Šejne.

— Zar mi ne veruješ? — upita Apač-Čarli smrknuto.

— Ma verujem ti, Čarli. Ali, imam svoje razloge. Šejne, zašto ga još nisi precrtao?

— Izgledalo mi je suviše opasno — odvrati Zapadnjak. — Na taj način mogao je da dospe u pogrešne ruke. Ni ja nisam

imun protiv kugle u leđa. Zbog toga sam pomislio da je najbolje da ostane kod tebe. Neka tako i nadalje bude.

Snažno je zavrtela glavom.

— Ipak, neću mu pokazati. Možeš mu ga opisati po sećanju. Šejn se nasmeši.

— To ne ide, bebi. Tako dobro nisam mogao plan da vidim, a sem toga, i svetlo je bilo slabo. A bio sam i jako uzbuđen.

— Drukčije ne može. Vi, muškarci, ste svi isti kada vidite neku stvar.

Šejn joj priđe i stade kraj nje.

— Ne budi, zaboga, takva! Na taj način nećemo nikud stići! Apač-Čarli pođe za njim.

— Šta je s njom? — zabrunda.

— To ćeš upravo videti — osmehnuo se Zapadnjak. — Šta je sad, bebi? Hoćeš li dobrovoljno pokazati ili ću ti morati pri tom pomoći?

— Ah, idite obojica do đavola! — dahkala je. — Dobrovoljno to neću učiniti ni u kom slučaju.

— Pa dobro — primeći Zapadnjak. — Kako hoćeš.

Nagnuo se nad njom. Htela je da se baci u stranu, ali, Šejn je bio brži.

Zgrabio je za zglavke, okrenuo joj ruke na leđa i bacio je na zemlju.

Vrištala je i otimala se.

— Proklet da si, Šejne! To mi ne možeš učiniti! To je nasilje! To...

Onda, daveći se od besa, umuknu. Šejn joj je u međuvremenu otkopčao kaiš na pantalonama i povukao ih jednim potezom nadole.

Sada se Ronda više nije otimala. Ležala je mirno, i samo je još uzbuđeno dahkala, kao da se prepustila svojoj sudbini.

Apač-Čarli je stajao, a jabučica mu je igrala. Sa takvim iznenađenjem nije računao.

— Do vraga! Do vraga! — izusti zatim zadržljivo i Šejn nije znao da li pri tom misli na daminu stražnjicu ili na činjenicu da se na tom mestu nalazi crtež.

Ovaj se lagano sagnuo niže i studirao crtež. Kažiprstom je bradonja klizio po pojedinim linijama.

— Đavolji kanjon — mrmљao je u bradu. — Tamo su oba Manituova brda. Odatle se ide kroz jedan uzani prolaz, koji Apači na svom jeziku nazivaju „Kapijom velike sreće.” Iza nje ga počinje „Kanjon jeze.” O tom preseku govore sve stare legende...

Prst mu je klizio dalje i zaustavio se na jednom određenom mestu.

— Mora da je ovde ta pećina u kojoj se nalazi blago — na-

stavi zamišljeno. — Ja poznajem taj kraj. Bio sam već dvaput tamo, ali, nisam mogao ništa naročito da otkrijem. To je veoma gadan kraj. Naširoko i nadaleko nema uopšte vode. Ne možeš naći ništa osim stenja, i tu i tamo ponekog kržljivog žbunja. Moramo se snabdeti dobrim zalihama vode ako mislimo da se tamo zadržimo duže.

Ponovo je načinio pauzu i zlovoljno zavrteo glavom.

— Verujem da smo naseli na neku prevaru — zabruna.
— Taj Ejb Namara je na brzinu smislio još jednu šalu pre nego što je zauvek nestao sa scene.

— Uprkos tome treba da pokušamo — primeti Zapadnjak.
— Jesi li sada sve video, Čarli?

Traper se isceri.

— Za početak da. Kad iskrsne potreba, moraću još malo pažljivije da zagledam.

— Zašto ne napravite skicu na komadu papira? — frktala je žena. — Pomislite na to da mi ne predstavlja naročito uživanje da vam pokazujem svoju stražnjicu! Ja nisam neka jevtina žena. Vi ovde imate posla sa jednom damom, utuvite to u glavu!

Oba muškarca se nasmejaše. Šejn je pusti, ali, ona se nije odmah pomakla, već je ostala neko vreme da leži u nepromenjenom položaju.

Apač-Čarli tiho zviznu i okrete se.

— Možeš ponovo da se obučeš, bebi — primeti Zapadnjak.
— Još malo, pa ćemo morati dalje.

Okrenula se, sela i pogledala ga besno.

— Do đavola s tobom, Šejne! Ovo ti nikada neću zaboraviti. Nikada...

Šejn se cerio.

— Otkad si tako stidljiva, bebi? Ranije se nisi pokazivala u tom svetlu.

— To je bilo samo među nama. Ali, ovaj poludičljivi nema nikakvog prava da je vidi. Možda je sada već toliko uzbuđen da će pri prvoj dobroj prilici navaliti na mene.

Šejn ravnodušno sleže ramenima.

— Da, i? Šta će biti onda? Ja bih mu to u svakom slučaju od srca preporučio.

— Ti, đubre! — prasnu Ronda i ljutito ode do svog konja.

Kad se Šejn okrenuo ka Apač-Čarliju, opazio je opet ono neobično svetlucanje u očima traperu.

— Dopada li ti se, Čarli? — upita ga tiho.

Čarli sanjarski klimnu glavom.

— Jednog dana će mi pripasti — odgovori tako tiho da ga je Zapadnjak jedva razumeo. — Ili ćeš mi ti stati na put, amigo?

— Sumnjam — promrmlija Šejn. — Ali upozoravam te! Ona je zaista prava mačka.

Apač-Čarli se osmehnu.

— I mačke se mogu ukrotiti. To ću ti dokazati.

— Hej, šta je? — povika Ronda. — Pričate li o meni?

— Kao što je uobičajeno među muškarcima — uzvрати joj Zapadnjak. — Da li se još ljutiš?

Rekla je nešto, ali, glas joj je bio tako tih da joj se reči nisu razaznavale.

Šejn se ponovo okrete ka Čarliju.

— Koliko je daleko do tog kanjona?

— Najmanje tri do četiri dana jahanja. Ako budemo imali peh, može da potraje i duže.

— Šta misliš pod tim?

— Apače, na primer. Mogu nas sasvim lepo pojuriti. Za nekoliko časova bićemo u njihovom području. A oni posvuda imaju svoje uhode. Možda već i sada znaju da smo na putu.

— Strah? — upita Zapadnjak.

Čarli prezirivo otpljunu.

— Jašimo dalje — predloži. — Mnogo nade u svakom slučaju nemam. Ja poznajem taj kanjon. Bilo bi pravo čudo kada bi tamo bilo sakriveno blago.

— Poznaješ li i pećine?

— Ne baš. Pa, sad, nema veze ni ako malo kružimo po okolini. Možda ću se na taj način malo više približiti dami.

Prišli su konjima i uzjahali. Čuteći su jahali sve dublje u negostoljubiva brda.

Posle nekoliko časova, stigli su do jedne ugljenisane razvaline. U blizini, stajalo je nekoliko krstova na zapuštenim grobovima.

— To je bio ranč Alberta Bordena — objasni Apač-Čarli. — Bio je toliko lud da se ovde naseli. Sada leži tamo sa svojom ženom i oba svoja sina. Dogodilo se to pre pola godine. Bili su Čirikave. Stigao sam nekoliko časova posle prepada. Nije više ništa moglo da se učini. Ali, da sam došao i ranije, ne bih mogao tim ljudima da pomognem. Bilo je dosta gadno. Prokleta gadno, Šejne. Da si video kako su mrtvi bili unakaženi, još bi se sad malo zamislio i pojahao nazad. I s tobom neće biti bolje ako nas šćepaju. I Rondi... No, sačekajmo ipak. Možda će je poglavica učiniti svojom skvo. Ali, to čovek ne može unapred da kaže.

Ronda mu dobaci jedan gnevan pogled iskosa.

— Zadrži svoje priče strave i užasa za sebe! — frknu. — Tako loši Apači ipak nisu. Ja sam već bila njihova zarobljenica. Meni ne možeš uterati strah u kosti. A što se tebe tiče, možeš iz ovih stopa da se okreneš.

Čarli se cerio nemarno.

— Ja nemam čega da se plašim, leđi. Ja sam se već s nji-

ma orodio, jer sam dve od njihovih skvo bio oženio. Meni neće faliti ni dlaka s glave.

— Čak ni kad se radi o njihovom zlatu? — upita Zapadnjak skeptično.

Traper odmahnu rukom.

— To ne moram obavezno da im tutnem u uši.

Jahali su dalje kroz široku dolinu, koja se protezala prema severu i u podne se zaustaviše da se odmore u jednom isušenom koritu potoka. Jedva da su sjahali, kad se iznenada pojaviše Apači.

U tren oka bili su tu. Kao da su nikli iz zemlje. Najmanje dvadeset polunagih ratnika okružili su troje belaca. Kada bi došlo do borbe, ovo troje bi se gadno proveli.

— Ovo je Žuto Pero sa svojom hordom — reče tiho Apač-Čarli. — Pusti me da ja govorim s njim, Šejne. Mislim da će se dati nagovoriti.

— I ja ga poznajem — promrmlja Zapadnjak, a da je jedva micao usnama. — Ranije smo se dobro razumevali.

Poglavica i još tri Apača priđoše. Žuto Pero je bio srednjeg rasta, ali markantan muškarac. Nosio je žuto obojeno pero grabljivice u kosi, koja mu je bila upletena u perčin koji mu je padao na ramena. Njegovo nagi i mišićav torzo namazan uljem, sijao je na suncu. Bio je neobično snažan čovek, koji je mogao bika da zgrabi za rogove, i da ga sruši na kolena. Takav zahvat jako je malo ljudi bilo sposobno da izvede.

Tri koraka od belaca, on stade i podiže ruku u znak pozdrava.

— U mom srcu je čuđenje — obrati se na opačkom. — Šta dovodi rođaka Čarlija i Velikog Glasnika Munje Šejna u moj kraj. Želite li da mi prodate jednu lepu belu skvo? .

— Pozdravljam te, Žuto Pero — odvrati Čarli, takođe na apačkom. — Neka ti Manitu podari dug život i od tvojih ponosnih sinova načini hrabre ratnike, kao što si ti. Na žalost, ne mogu ti prodati belu skvo. A ni pokloniti. Ona, naime, pripada meni, rođače. Vodim je u svoju kolibu. Ja sam je kupio u gradu koji zovu Peredajz.

— Uf! — začudi se Žuto Pero. — Otkad bledoliki prodaju žene?

Apač-Čarli se isceri.

— Kod bledolikih ništa nije nemoguće — odvrati. — Ona je pripadala jednom čoveku koji mi je dugovao mnogo novca. Ali, nije mogao da ga vrati. Zbog toga sam njegovu dragu poveo sa sobom. A ona je rado pošla sa mnom, jer je on bio neki gadan čovek koji je tukao svakog dana. Ona je srećna što je sada sa mnom.

Poglavica je vrebajući gledao. U dnu njegovih tamnih očiju videlo se nepoverenje.

— Tvoja koliba leži na zapadu, Čarli. Ali, ti već dugo jašeš ka severu.

— Tako je — odvрати bradonja, mirno kao i dosad. — Ali, mi smo bili prinuđeni da se uputimo pogrešnim putem. Rulja belaca je za nama. Hoću da sprečim da otkriju moju kolibu. Zbog toga ću još nekoliko dana da ih odvlačim u pogrešnom pravcu.

Nepoverenje Indijanca kao da je popustilo.

— Ti je, znači, nisi baš sasvim časno kupio? — upita Žuto Pero cereći se. — Gone li te zbog toga beli ljudi?

— Tako je — lagao je Čarli mirno dalje. — Možda bi mogao da mi učiniš uslugu i da ih malo zadržiš kada naiđu.

Poglavica Apača zavrte glavom.

— Kad se bledoliki svađaju, crveni ratnici ne treba da se mešaju. Tako nešto donosi uglavnom samo nesreću.

Izgledalo je kao da je razmišljao o nekom problemu, a onda je pokazao na tovarne životinje.

— Kada stranci hoće da prođu kroz našu oblast, moraju za to da plate — reče lukavo. — To ti već znaš, Čarli. I zato sam čvrsto uveren da si se već unapred pobrinuo.

— Jesi li lud? — povika Apač-Čarli uvređeno. — Mi nismo nikakvi stranci. Mi smo prijatelji Apača.

Poglavica se nije dao uzbuditi.

— Za mene ste u ovom slučaju stranci, koji hoće kroz naš kraj. — Ne budi sebičan, Čarli. Siguran sam da imaš viskija u svom prtljagu. A i naše žene već dugo nemaju soli. Zar nećeš nešto da mi podudiš?

— Ja moram o tome da razgovaram s mojim prijateljem — reče Čarli i pogleda Zapadnjaka. — Šta ti misliš o tome, amigo?

— Tri boce viskija — predloži Šejn. — I kilogram soli. To je sve što možemo da odvojimo.

Žuto Pero nabra čelo. Lice mu se smrači.

— To je malo — procedi. — Premalo.

Šejn mu se zagleda u oči. Situacija je počela da biva opasna. Ali, on je znao kako da se drži. U takvim slučajevima preostaje samo jedno sredstvo. Čovek mora Indijancima da takne njihov ponos.

— Hoćeš li da se boriš sa mnom, Žuto Pero? — upita.

Poglavica i nehotice zateže mišice i širok, zadovoljan osmeh pojavi mu se na licu.

— Uvek sam želeo da tebe imam za protivnika, Šejne. U svako doba stojim ti na raspolaganju. Borićemo se bez oružja. Koristićemo samo šake, noge, stopala i mišice. I ako te pobedim,

pripadaju mi obe tovarne životinje sa svim šta je na njima. Slažeš li se Veliki Glasniče Munje?

Šejn klimnu glavom.

— A ako ja pobedim, poglavico?

— O tome ne moram da mislim, Veliki Glasniče. Ti i sam znaš da sam najjači čovek u plemenu Apača. Inače me ljudi ne bi zvali Nepobedivi.

— Ipak bih hteo da čujem tvoj odgovor — insistirao je Zapadnjak.

— Dobro je — imaćeš ga, Glasniče Munje. Ako bi ti pobedio, imate slobodan prolaz. Nijedan Apač vam više neće preprečiti put. Ja dajem svoju reč.

— Dogovoreno — reče Šejn i otkopča opasač sa revolverom.

Poglavica dobaci jednom ratniku svoju pušku „spensericu” i ukloni tomahavk iz širokog kožnog pojasa.

Šejn pruži svoj opasač Rondi, zajedno sa teškim „remingtonom.”

— To je bezumno! — huktao je ljutito Apač-Čarli. — Ja poznajem Žuto Pero, Šejne. Nećeš uspeti. Taj ruši najsnažnije bikove.

— Znam — odvrati Zapadnjak suvo.

— Treba da pokušamo drukčije da se izvučemo — ubedi-vao ga je bradati traper. — Dajmo mu šta traži. Inače ćeš ostati da ležiš sa nekoliko polomljenih kostiju.

Šejn ga više nije slušao. Krenuo je, a i poglavica je pošao njemu u susret.

Niko više nije mogao da spreči borbu.

Ova protivnika kružili su jedan oko drugog kao vrebajući vukovi. Poglavica je bio lako sagnut. Držao je savijene ruke. Svakog trenutka, mogao je da ih ispruži i zgrabi Zapadnjaka.

Šejn se naizgled držao opušteno. Ruke su mu visile niz telo, kao da i ne namerava da se bori. On je to činio namerno. Čekao je na prvi juriš poglavice. Samo tako mogao je da dokači tog čoveka medvede snage.

Žuto Pero pređe iznenada u direktan napad. Desilo se to tako neočekivano da je Šejn jedva uspeo pravovremeno da se izmakne.

S takvim borcem se još nije susreo.

Žuto Pero se tako vrteo i napadao, kao da je imao sto ruku i nogu. Bio je mnogo hitriji nego što se od čoveka njegove konstitucije moglo očekivati. Kakva borba!

Okolo su se čuli uzvici bodrenja. Ne samo Indijanci. I Ronda i Čarli su se derali iz svega glasa.

Šejn je to više podsvesno registrovao. Morao se svom svojom svešću koncentrisati na protivnika. To je bilo skoro neču-

veno. Takav tornado od čoveka još nije video. Taj momak zadao mu je gadna posla. I još uvek nije bio siguran da li će uspeti da ga pobedi. Možda će se ostvariti Čarlijeve slutnje, da će na kraju ležati polomljenih kostiju.

Bila je to jedna od najžešćih Šejnovih borbi. U početku je on poglavicu pomalo i potcenjivao, i sad mu se to svetilo.

Ali, moralo se priznati da je poglavica bio fer. Nijedan jedini put nije se poslužio nekim podmuklim trikom ili udarcem u donji deo tela.

Nisu, naravno, jedan drugome ostajali dužni. Svaki udarac koji bi jedan od njih primio, vratio bi istom merom.

Posle izvesnog vremena, Šejn opazi da pokreti poglavice postaju sporiji. Ugledao je svoju šansu i za delić sekunde fiksirao je pogled za široki ugao Apačeve vilice.

To skretanje pogleda ga je koštalo skupo. Apač ga dokači punom snagom. Snažna pesnica prosto je eksplodirala na Šejnovoj bradi.

Isprva je pomislio da leti. Sve mu se okrenulo pred očima. Pred njim su, oko užarene sunčeve lopte igrali svetlaci. I kao iz velike daljine, čuo je trijumfalni uzvik Apača.

On tvrdo pade na leđa. Ali, čudnovato, nije osećao nikakav bol. Onda se jedna senka naže nad njim i on ugleda iznad sebe udarcima obeleženo ali ipak zadovoljno, iscereno lice snažnog poglavice.

Šejn se okrenu u stranu. Skupio je još jednom svu snagu i koncentraciju, i u sledećem trenutku bio ponovo na nogama.

Osetio je kako se tetura, ali, magla pred očima mu se razilazila. I u njemu nije postojalo ništa sem želje da ipak pobedi poglavicu.

Ponovo je ugledao kako Žuto Pero juriša ka njemu. Koncentrisao se na veliku pesnicu koja je sevala prema njemu. I tada načini odlučujući zamah. Učinio je to tačno onako kako mu je pre više godina pokazao Japanac Joko Tamara. I uspeo je poglavicu tačno da dohvati.

Onda munjeviti okret. Svom snagom napred i pri tom je pustio divlji krik.

Delovalo je to kao naglo otpuštena opruga. Žuto Pero kao da je iznenada izgubio svu svoju težinu. I on je ispustio krik, sličan Šejnovom. Kao izbačen iz katapulta, polete kroz vazduh tresnu tvrdo o zemlju. Posrćući, ponovo se uspravio, ali se odjednom videlo da je jako povređen.

Jednom nogom nije više mogao pravo da korača, a desna ruka mu je bila opuštena kao da je na nju bio navaljen neki veliki teret. Onda pade unazad i ostade tako zgrčen.

Ali, njegov glas je bio neobično jasan.

— Pobedio si, Veliki Glasniče Munje. I imaš moju reč. Slobodan prolaz za tebe, Čarlija i skvo.

Sigurno je imao bolove, ali se smešio. Umeo je časno da gubi. Takav se čovek retko nalazi.

I Šejn se osećao kao da su ga uvrtali mengelama. Išao je nekako nesigurno, prilazeći jednoj od tovarnih životinja. Tamo je otvorio jedne velike bisage i izvukao boce sa viskijem. Pet boca ukupno. Stavio ih je pod miške i vratio se ka Žutom Peru.

— Bila je to dobra borba, poglavico — reče ozbiljno. — Nikada neću zaloraviti da je Žuto Pero održao svoju reč.

— Ti si veliki ratnik, Glasniče Munje — uzvрати poglavica. — I Manitu mora da je bio s tobom u savezu. On se pobrinuo za to da iznenada postanem lak kao pero i poletim kroz vazduh. kao suv list na vetru. Ti si voljeni sin velikog Duha, Šejne. A tvoju vatrenu vodu piću kao božansko piće. Haug!

Proterao je jednim prstom čep kroz grlić boce i učinio je to tako da se nijedna kap viskija nije prosula. Onda je sa blaženim izrazom primeo bocu usnama i pio tako snažno kako je odgovaralo njegovom rangu.

Bio je zaista veliki poglavica. Ne samo u borbi, nego i sa bocom. Kada je ostavio, nije u njoj bilo više ni jedne kapi.

— Veliki Glasniče Munje — reče svečano. — Moji ratnici su čuli. Imaš slobodan prolaz kroz naš kraj. Ko tu svečanu zakletvu prekrši, biće mrtav.

Posle tih reči ispružio se i zahrkao.

Ostali ratnici pozabaviše se preostalim bocama. Šejn priđe potočiću i osveži svoje oznojano i od udaraca obeleženo lice.

— Veliki Manitu — začu Čarlija kako govori. — To je bila najbolja borba koju sam video. Ti si zaslužio odlikovanje, Šejne.

— Mani se — promrmlja Zapadnjak, sluteći da su to tek početni taktovi onog što još treba da dođe. Ono što se dogodilo sigurno nije bilo više od relativno bezopasne predigre. Neka vrsta predvorja pakla koji je čekao na njih...

VIII

Sledeće iznenađenje očekivalo ih je već posle dva časa.

Bila su petorica. Pojavili su se iznenada pred njima kao i Apači u podne. U svakom slučaju, situacija je sada izgledala daleko opasnija.

Ti tipovi su pronašli prokleta povoljno mesto za prepad.

Uzani prolaz sa čije su se obe strane uzdizale visoke, strme stene. I na tim stenama su se njih petorica raspodelili.

Stajali su kao gladni vukovi, spremni za napad. Jedan je držao revolvere u obema rukama. Ostala četvorica su uperila puške u Sejna i Čarlija.

Zeni nisu poklanjali posebnu pažnju. U njoj nisu videli nikakvu opasnost, iako je bila naoružana lakim revolverom i „merlin“ karabinom sa kratkom cevi.

Čovek sa dva revolvera bio je vođa. I Šejn ga je poznavao od ranije. Zvao se Crveni Henri Džons. Kao mladić, jahao je sa gerilcima Vilijema Kvantrilta i na kraju rata se u poslednjem trenutku spasao vešala. Tada nije još imao ni osamnaest godina, ali je već pljačku i ubistva naučio kao zanat.

Šejn ga je sretao već na različitim mestima. U svakom slučaju, samo tamo gde još nije bilo zakona i gde se prvi zvezdonosac nalazio udaljen bar pedeset milja.

Nikada nisu među sobom izmenili ni reč. Poznavali su se samo iz viđenja, i obojica su znali šta onaj drugi misli o njemu. Zbog toga za Zapadnjaka uopšte nije bilo sumnje u ono što sledi.

— Haj, Šejne — reče crvenokosi banditski vođa. — Sa tim nisi računao, zar ne? A ni dama svakako nije. Mi vas već dugo posmatramo. Stvar s Apačima vas je bilo potpuno obuzela. Dobru si lekciju očitao Žutom Peru. I bilo je mudro od tebe što si im dao viski. Ali, ti glup nikad nisi ni bio. Mislim da ćeš i sada biti lukav.

Šejn se osmehnu. Pogledao je kratko iskosa Apač-Čarlija, koji je naizgled sanjivo i lako nagnut dreždao u sedlu.

Onda odvrati Henri Džonsu.

— Da, Crveni. Čovek mora uvek da gleda kako najbolje da prođe i da se provuče. Kakav predlog hoćeš da mi učiniš?

Pre nego što je Henri Džons mogao da odgovori, javi se Ronda Magins. Glasno je povikala.

— Ko je taj tip, Šejne? Šta on hoće od nas? Predstavlja li to neki prepad? Onda baš imaju peh. Kod nas nema ništa za njih.

Vođa bandita razvuče lice kao da je upravo zagrizao u jako kiselu jabuku.

— Medena — reče sa pretnjom u glasu koja se nije mogla prećuti, kao dobar otac svom nestašnom detetu — ti valjda nećeš dobrom starom Henriju Džonsu da pričaš lagarije! To ja baš mnogo ne volim... Tako. A sada je kraj sa brbljanjem. Mi, naime, znamo o čemu se radi. Tako nešto nikada se ne može održati u tajnosti. Negde stvar uvek mora da procuri. Vi, dakle, posedujete izvestan plan koji potiče od starog traperera i tragača za

zlatom Ejba Namare. I treba da je reč o čitavom brdu zlata. Jesam li u pravu?

Pri poslednjem pitanju pogledao je u Šejna. Visoki Zapadnjak klimnu glavom.

— Ti imaš jako dobar nos, Crveni.

Džons se smeškao polaskano.

— To sam imao još kao sisanče, Šejne. A ovaj put izgleda da sam otkrio pravi, veliki trag.

— Šta predlažeš, Crveni — ponovi Zapadnjak hladno.

— Ti si zaista lukav, Šejne — primeti Džons. — Držiš se tačno tako kao što sam i slutio. Samo ima jedan problem u celoj stvari. Ja mogu tačno da ti čitam misli. Ti sada činiš sve da dobiješ u vremenu. To je uvek bila tvoja taktika. Ja sam, naime, jako mnogo priča o tebi čuo, kada si uvek u poslednjem trenutku izvukao vrat iz omče. Ali, ovaj put ti to neće koristiti. Mi ćemo biti đavolski oštri. Ako načiniš samo najmanji pokret, koji bismo mogli pogrešno shvatiti, pucaćemo. Je li jasno, Šejne?

Zapadnjak lako klimnu glavom. Ovaj prokleti kućkin sin držao ih je potpuno u šakama. Pre nego što bi uopšte mogao da takne oružje, srušio bi se mrtav s konja.

— Mi želimo taj plan — nastavi Henri Džons. — Daj nam ga, i onda možete da se gubite. To je moja ponuda. I kako nas docnije ne biste gonili i napali, zadržaćemo ovde i vaše oružje.

— To je đavolski velikodušna ponuda — primeti Šejn sarkastično. — Za jedno takvo muško prijateljstvo nisam još nikada čuo, Crveni. Ali u celoj stvari ima još jedan problem. Mi nemamo nikakav plan. Mi i sami znamo samo otprilike gde bi to blago trebalo da se nalazi. Ti zaista imaš peh. Ne možemo ti više pomoći.

Henri Džons nabra čelo.

— Sa takvim odgovorom, sam i računao — reče nešto oštrije. — Ali, ja ti ne verujem, Šejne. Jer znam tačno da taj plan postoji. Ja ću ti ispričati jednu malu priču. U Lordsbergu sam posle dužeg vremena sreo jednog starog partnera. Zove se Džim Rajan. Naravno da smo se pri susretu obradovali i mnogo pričali o starim vremenima. Džim je ranije, kao i ja, jahao s Kvantrilom. Bio je izuzetno važan čovek za izvesne specijalne zadatke. Na primer, za falsifikovanje isprava o posedu i važnih sudskih dokumenata. Dobri Džim bio je pravi umetnik. Kada je imao dosta viskija u trbuhu, ispričao mi je o jednom naročito delikatnom poslu, o izvesnom planu i starom indijanskom blagu. Ali, na kraju je bio toliko pijan da više ništa razumno nisam mogao iz njega da izvučem. No, u svakom slučaju, naveo me je na trag, i to je bilo već dovoljno vredno. Plan, dakle, postoji. Džim Rajan ga je nacrtao za damu, a braća Namara su dobila

falsifikat. Dakle, mora da postoji pravi plan... A sada sjašite! Svi troje! Ostavite puške zadenute u futrolama i otkopčajte opasače sa revolverima! Moje strpljenje nije naročito veliko.

Šejn izmeni brzi pogled sa Apač-Čarlijem.

Razumeli su se bez reči. Čarli neprimetno klimnu glavom i Šejn se okrete ka drugoj strani, gde se Ronda ukočila u sedlu.

— Ronda — reče. — Mislim da smo gotovi. Nema nikakvog smisla ako se i dalje odupiremo. Pokaži im plan!

Pri tom je uverljivo gledao. Nadao se da se neće opirati kao prošli put, i znao je da je u tome njihova jedina šansa.

Oklevala je, ali, Zapadnjak je bio siguran da je to oklevanje ovaj put samo glumljeno.

— Dama ga dakle ima — povika Henri Džons zadovoljno. — Ah, Šejne, ti si zaista mudar momak. Ti znaš svoje granice i predaješ se kad nemaš drugog izlaza.

Šejn je i dalje uporno gledao Rondu.

— Sjaši i pokaži im! — insistirao je.

— Ne mogu — odvrtila je sa dobro glumljenim očajanjem. — Ne pred svim ovim muškarcima. Strašno bih se stidela.

Crveni Henri i njegovi banditi kao da su polako počeli neštoto da slute. Jedan se već zagrenuo. Drugi se izgubljen u mislima obliživao.

Nekako je postalo tiho. Nešto od napregnutog iščekivanja pojavilo se u vazduhu.

— Ona ga nosi na goloj koži, Crveni — objasni Šejn. — Zbog toga je Džim Rajan i nazvao taj svoj posao delikatnim.

— Hoću da vidim! — viknu Henri.

— Ne mogu! — stenjala je Ronda. — Ne mogu pred tolikim muškarcima da se skinem gola. Ja se jako stidim.

Šejn je konstatovao da je dobro glumila. Otezala je beskrajno zbunjujući beskrajno bandite.

— Sjaši! — naredi Zapadnjak grubo. — Ili ću ti ja morati pomoći, bebi? Crveni treba da vidi da sam govorio istinu.

Još uvek otežući, Ronda sjaha i poče da petlja oko svoje bluže. Polako je otkopčala prvo dugme. Pri tom je držala obojene kapke kao da se strašno stidi.

Crveni Henri i njegovi nitkovi su je gledali požudno.

Crvena jahaća bluza spade sa Rondinih ramena.

Naizgled posramljena, pokri grudi rukama i upita uzbudeno.

— Moram li...? Ne mogu dalje. Molim te, ja...

— Nastavi! — prosihta Henri Džons. — Hoćemo sada nešto i da vidimo.

Okrenula se u stranu, otkopčala opasač sa revolverom i be-

skonačno polako otkopčala pantolone. Onda ih je povukla na-
niže.

U tom trenutku, ugledali su Šejn i Apač-Čarli da se poja-
vila njihova šansa.

Obojica su delovala kao jedan!

Njihov napad sledio je nepojmljivo brzo. Munjevito. Šejn
izvuče revolver. Apač-Čarli „vinčesterku” iz futrole.

Prasnuti su pucnji. Konji su se uspravljali na zadnje noge,
njišteći. Žena jurnu kao bez duše u stranu i zakloni se iza jed-
ne stene.

Bila je to surova, nemilosrdna, borba. Ovdje nije bilo nika-
kvih obzira, niti sažaljenja. Šejn i Čarli su napadali na sve stra-
ne kao razjareni đavoli. Banditi su od iznenađenja i u divljoj
panici psovali i urlali.

Niko od njih više nije sa takvim napadom računao. Osećali
su se sigurnima.

Borba nije trajala duže od tri minuta. Onda je sve prošlo.
Dva bandita ležala su nepomično. Jedan je bio teško, a preostala
dvojica preživelih lakše ranjeni. Mogli su i dalje da se bore, ali
su rađe odustali. Jednostavno su bacili oružje. Predali se.

Jedan od te dvojice bio je Henri Džons, vođa divlje horde.
Izobličeno se kezio i od njegove naduvenosti nije ostalo ništa.

— O, prokletstvo, Šejne! — stenjao je. — To je bio prokleta
podmukli i pokvareni trik. Ta prokleta ženska! Ona je najviše
kriva za sve.

— To je bila naša jedina šansa, Crveni — uzvratil Zapad-
njak. — A sada sledi ostalo. Kraj.

— To ne možete učiniti. Bilo bi to ubistvo! — kukao je
Džons. — I mi bismo vas ostavili u životu.

— Bacite vaše oružje! — naredi Zapadnjak. — Sve puške
i revolvare! Hajde, brzo!

— I onda? — uzviknu Henri Džons ogorčeno. — Hoćete li
nas možda ranjene i bez oružja ostaviti ovde? To je ravno smrt-
noj presudi, Šejne.

— Vi niste ništa drugo ni zaslužili — odvrati Zapadnjak
hladno. — Sem toga, imate još svoje konje. Učini sada šta sam ti
kazao, Crveni. Mi moramo dalje.

Henri Džons gurnu nogom oba svoja revolvera sa ivice ste-
ne na kojoj je stajao. Drugi bandit se saže, lica iskrivljenog od
bola, uze svoju pušku i baci je dole. Zatim otkopča opasač sa
revolverom.

Blizu njega stenjao je i grčio se čovek koji je dosta teško
bio ranjen.

— Sad njegovo oružje! — naredi Zapadnjak.

— Učini što ti kaže, Kal! — promrmlja uzrujano Henri Džons. — Zasad nas drži u šahu. Ne možemo ništa učiniti.

Malo kasnije, ležale su sve puške i revolveri u podnožju stena.

— Hoćeš li zaista te stvari da poneseš sa sobom — upita Čarli Zapadnjaka tiho. — To bi za naše životinje bio samo dodatni teret.

Šejn zavrte glavom.

— Hoću samo da sprečim da nam ne pošalju nekoliko kugli u leđa kad pojašemo dalje. Crveni Henri je sposoban na sve.

Uzeo je prvu pušku, zgrabio je za cev i smrskao joj kundak o jednu stenu. Apač-Čarli je sledio njegov primer. Kad su sve puške učinili neupotrebljivima, ispraznili su revolvare i zavitali ih u visokom luku gde su nestali u pukotinama između stena.

Banditi će se propisno namučiti dok ponovo pronađu svoju gvožđuriju, a Šejn je upravo time i hteo da ih zabavi.

— Sejne! — zauria Henri ogorčeno. — Zažalićeš još zbog ovog. Jednog dana ćemo se ponovo videti. I onda će biti gotovo s tobom!

— Bolje za tebe da se ponovo ne vidimo! — dobaci mu Zapadnjak.

U međuvremenu se Ronda ponovo obukla. Cereći se, podigla je pogled ka vođi bandita i isplazila mu jezik.

— Sad si dobio svoje crvenocubasti — podrugljivala se. — Muškarac uvek treba da bude učitiv i predusretljiv prema dami. Inače, obično kasnije plati za svoje ponašanje. To upamti za ceo život.

Crveni Henri je stezao pesnice. Njegovo lisičje lice se izobličilo u besnu grimasu.

— Mi još nismo izmenili poslednje reči među nama — rekao je. — Na ovaj dan ti ćeš se još podsetiti, ti, prokleta veštice! Smeškala se skoro sažaljivo.

— Žao mi je, broćasti, što si danas takav. Na tvom mestu pobrinula bih se da takvu vešticu nikada više ne sretnem. Ja tada ne bih bila toliko velikodušna kao moja dva pratioca. Ja bih te zaista ubila.

Rekla je to grubo i bezosećajno. Iz nje je ponovo zračila divljina mačke i nemilosrdna hladnoća zmiје.

Šejn joj je verovao svaku reč. A Crveni Henri se i nehotice povio kao pod udarcem biča kad je pogledao.

Apač-Čarli se, međutim, smeškao nekako zadovoljno pred sebe. Šejn to primeti i znao je da je bradonja opet zaokupljen svojim mislima.

Ne poklanjajući više nikakvu pažnju vođi bandita, trojka uzjaha. Uzeše za povodac tovarne životinje i krenuše dalje.

Čuteći, zurio je Henri Džons za njima. Na njegovim usnama noličila se beskrajno surova kletva.

IX

U sledeća dva dana nije se dogodilo ništa. Nisu presreli ni jedno ljudsko biće, ni belca, ni Indijanca. Samo su jednom u daljini, na jednom planinskom grebenu ugledali tamne siluete jedne grupe konjanika, ali su ovi opet brzo iščezli iz njihovog vidnog polja.

— Apači — primeti Čarli. — Verovatno su u lovu.

Gonioce dosad nisu приметили, iako su se na pogodnim mestima uvek ponovo osvrnuli i gledali iza sebe.

Bilo je, međutim, sigurno da se Pembrouk sa jakom momčadi nalazi na njihovom tragu. Oni se neće dati uplašiti od Apača i okrenuti. Samozvani sudija se sigurno pobrinuo za to da kod svojih ljudi probudi žeđ za zlatom.

A i, Apači se više neće upuštati u veće borbe. Oni su u poslednjoj deceniji imali dovoljno gorkih iskustava i dobro su znali da bi se odmah pojavila vojska kad bi postalo ozbiljno.

Popodne toga dana trojka je stigla na mesto s vodom. Bila je to jedna „tinaha“ — užlebljenje u steni u obliku kazana u kome se preko cele godine nalazila voda.

Apač-Čarli stade i sjaha.

— Najbolje je da ovde ostanemo do jutra — zaključio. — Više ne možemo biti daleko od cilja, ali, do sumraka ne možemo nikako stići tamo. Ako ujutru sasvim rano pojašemo, možemo do podneva stići u taj kanjon.

Ispružio je ruku i pokazao na strmim stenama oivičenu dolinu na severu.

— One dve kupe oko nje, to su takozvana Manituova brda — objasni. — Odande se može videti mesto gde se stene toliko približavaju, da samo jedan jahač može između njih da prođe. Stari Apači zvali su ga „Kapija velike sreće.“ I, neobično, ali je tako, prolaz koji sledi nazvali su „Kanjon jeze.“ Nemam pojma zašto je to tako. Može biti da nazivi potiču i od Španaca. Jedan stari vrah ispričao mi je jednom kako je navodno pre više stotina godina jedna španjolska ekspedicija nestala u tom kanjonu. Radilo se verovatno o ostacima trupa onog čuvenog Koronada, koji je bio poznat po tome što je tražio sedam legandarnih zlatnih gradova... Afi, šta ja to pričam! Ima tako mnogo starih legendi da čovek i pored najbolje volje ne može razdvojiti istinu od laži.

U međuvremenu su sjahali i rasedlali konje.

— Ti si već dvaput bio ovde — promrmlja Zapadnjak. — Slučajno ili iz radoznalosti?

— Slučajno — zabrunđa Čarli. — Mene zlato uopšte ne interesuje. Dovoljno mi je ono što imam za život.

Njegov pogled potajno ponovo kliznu po Rondinom telu, čiji su se oblici jasno raspoznavali u tesnoj jahaćoj odeći. Ona je upravo prišla vodi, sela kraj nje i izula čizme da bi u vodi rashladila stopala.

Ali, sedela je tako samo nekoliko minuta. Onda je iznenada, prilično naglo ustala i počela da svlači odeću.

Ovaj put joj prisustvo dvoje muškaraca uopšte nije smetalo. Ponašala se kao nikad dosada i bez ženiranja pokazala je svoje savršeno telo sa svih strana.

Čarlijeve oči zasijaše. Dah mu postade malo ubrzan.

— Jednog dana biće moja — reče uzbuđeno Zapadnjaku.

— Zauvek? — upita Šejn suvo. — Onda ćeš obesiti sebi sa svim lep teret na vrat. Ona ne zavređuje muškarca kao što si ti.

— To se tek mora pokazati.

— Moraćeš je vezati u lance. Pri prvoj zgodnoj prilici bi zbrisala... I zašto uopšte nisi već nešto pokušao kod nje? Muškarac mora prvi da počne.

— Dogod si ti u blizini, nemam nikakve šanse.

Apač-Čarli je to izgovorio s izvesnom dozom gorčine. Onda se naglo okrenuo ka svom konju i skinuo mu dem.

Šejnu u toku jahanja nije promakao da se sa Čarlijem zbiva neka promena. Između njih kao da je vladala neka tiha napetost, koja je iz dana u dan rasla.

Mogao je da razume Čarlija. Taj čovek mora da se osećao kao autsajder. Kao neko ko ovde zapravo ne pripada. Svakim svojim čulom želeo je Rondu Magins, a ova je bila udaljena od njega koliko Zemlja od Meseca.

Očigledno je stekao kompleks i možda ga je zbog toga grizao iznutra tihi bes na Zapadnjaka.

Šejn je to jasno osećao. I osećao je da će ta napetost sve više rasti dok jednog dana ne eksplodira.

Ali, on nije mogao ništa protiv toga da učini. Naveče, kada su načinili logor, Ronda se zavukla pod Zapadnjakovo čebe, kao da je to samo po sebi razumljivo. Želela ga je, i on nije video načina da se odupre njenom zavodjenju. Ipak je i on bio normalan muškarac sa prirodnim nagonima. A osim toga, žene su mu uvek bile slaba tačka. Njemu bi bilo užasno teško da odbije ženu kao što je Ronda Magins.

— Čarli može još da se predomisli ako ti tako nastaviš — reče joj tiho. — Takvom iskušenju ne može da odoli ni najjači karakter.

Ona se nasmeja zadovoljno.

— Da, pa? Šta onda, amigo?

— Ti si se već jednom njemu obećala.

— Ja mogu i da promenim svoje mišljenje. Imaš li šta protiv?

Pitala je to tonom koji mu se nije dopao. Šta to ta mačka sebi opet zamišlja? Nešto s njom nije bilo u redu. Ona je sve činila samo iz puke računice, i izgledalo je kao da nikad ne pokazuje svoja osećanja.

Ustao je i prišao vodi. Došla je za njim. Naga. Zapljusnula je telo vodom.

Šejn obrisao dlanom kapljice vode sa njene bele kože.

— Šejne, dragi — reče Ronda strasno — zar si odjednom ljubomoran na Čarlija?

Nasmešio se.

— Ljubomora? Šta je to?

— Ah ti! Ti uopšte nisi takav! Ja sam poznavala mnoge muškarce. Svi su u osnovi bili isti. Ni ti ne bi predstavljao nikakav izuzetak ako bi se tako ponašao.

Obavila mu je ruke oko vrata i poljubila ga. Kad su se konačno odvojili opazi Šejn kako ih Apač-Čarli posmatra užarenih očiju.

— Obuci se — reče Šejn Rondi. — Bolje će biti.

— Dakle, ipak si ljubomoran — zaključila je.

— Shvati to kako hoćeš. Ne želim samo da se Čarli još predomisli. Za to još nije pravo vreme. Nije nam potrebna nikakva međusobna svađa.

Gledala ga je zamišljeno.

— Da — promrmlja onda polako. — Možda si u pravu, Šejne. Ipak, treba pre svega da mislimo na blago. Sve ostalo doći će posle samo po sebi.

Polazeći na spavanje nije se Ronda kao obično dosad, sklupčala uz Zapadnjaka. Ali, to njega nije uznemiravalo. Nisu bili venčani, i mogla je da radi šta hoće.

Zatvorio je oči i odmah zaspao. Posedovao je tu osobinu da je mogao odmah da se opusti i potone u san, ne misleći ni na šta.

U blizini male vatre čučao je Apač-Čarli, koji je preuzeo na sebe da stražari prvu polovinu noći.

Ronda mu se privukla tiho.

— Čarli — prošaptala je — žao mi je što sam dosad bila takva prema tebi. Uvek sam te smatrala prljavim, neuglednim divljakom, ali, to je bila greška. U međuvremenu sam opazila da se svakog dana dvaput pereš i polažeš na čistoću. To mi se kod muškarca dopada. Da li si ljut na mene što sam se ponašala tako ružno?

Apač-Čarli se osmehnu nežno.

— Zašto bi trebalo da budem ljut, Ronda? Svaki čovek može jednom da pogreši. To se nikome ne može uzeti u zlo.

Čuñnula je kraj njega i položila oklevajući ruku na njegovo rame. Osećala je kako ga njena blizina uzbuđuje.

— Jesi li samo zato došla da mi to kažeš? — upita je tiho.

— Ne — odvratila je. Onda se nagnula ka njemu i poljubila ga.

Apač-Čarli bio je najviše četrdeset godina i ni u kom slučaju star čovek. Njen poljubac imao je za njega samo jedno značenje, i on odbaci poslednje ostatke svoje uzdržanosti.

I učinio je ono što bi svaki muškarac na njegovom mestu pokušao.

Ronda Magins se samo malo odupirala. Bilo je to tek toliko da se sačuva ženska uzdržanost.

— Ali, Čarli — prošaptala je i onda se našla u njegovom čvrstom zagrljaju.

Zapadnjaka su šumovi trgali iz sna. Otvorio je načas oči, pogledao ka vatri i zadovoljno se nasmešio. Bilo mu je drago zbog Čarlija. Zašto i on ne bi malo uživao? Ionako je dugo na to čekao.

— Samo zato sam s tobom jahao, Ronda — začuo je Čarlijev tihi glas. — Samo iz tog razloga. Ja te volim. Već mesecima čeznem za tobom. Od dana kada sam te prvi put u Peredajzu ugledao. Kad si mi poslala poruku da želiš moju pomoć, počeo sam da se nadam. I onda je došlo ono iznenađenje, kad sam te sreo u krčmi.

Uzdržani uzdasi. Onda tihi Rondin glas.

— Molim te da ne pričamo sad o tome, Čarli. Bila je to moja greška. To sam već davno uvidela. Oh, Čarli...

Šejn se okrenuo na drugu stranu i zatvori oči. To nije bio njegov način da bude neotesan i da jedan par u takvoj situaciji prisluškuje.

Dok je ponovo tonuo u san, čuo je još kako Ronda pita.

— Kada budemo imali zlato, Čarli, šta ćeš onda učiniti? Hoćeš li sa mnom otići u neki drugi kraj? Negde gde je lepše nego u ovoj divljini bogu iza leđa?

— Meni upošte nije do zlata — odgovori Čarli. — Ja ne volim ništa toliko kao slobodu u divljini.

— Oh, Čarli — šaptala je. Onda zavlada ponovo tišina i Šejn zaspa.

Po izlasku sunca pojahali su dalje. Šejn se osećao svež i odmoran kao retko kad. U sebi je bio srećan što se sve tako dogodilo. Konačno se čestito ispavao, jer ga Čarli, jasno, nije budio za stražu u drugoj polovini noći.

Na Čarlijevom licu bio je zadovoljan izraz. Pri sedlanju, Šejn ga je krišom posmatrao i opazio kako se ovaj još uvek sam za sebe osmehuje. Jednom je čak zamrmljao i neku melodiju, koja je podsećala na jednu staru ljubavnu pesmu.

I Ronda bi se osmehnula s vremena na vreme, ali, samo onda kad je verovala da je neko od njenih pratilaca posmatra, ili, kad bi pogledala Čarlija. Bilo je očigledno da želi da odobrovolji oba partnera. Ali, kada bi joj se čovek mogao zagledati u dušu, video bi kao i ranije njenu zmijsku hladnoću.

Šejn je mislio na svoj način o toj ženi. Bio je siguran da već smišlja plan kako da celo blago zadrži za sebe.

Ako ga uopšte steknu!

Trojka je odsada sasvim malo međusobno razgovarala. Među njima se raširila tiha napetost. Bila je to groznica koja je hvatala svakog ko je bio u lovu za žutim metalom.

Kod Ronde zapravo, Šejn i Čarli bili su napregnuti na drugi način. Njima je bilo važnije pitanje da li će uopšte nešto naći, ili celo ovo jahanje nije imalo smisla.

Prešli su preko Manituovih brda i jedan sat kasnije ušli u „Kapiju velike sreće.” Ovde su, jasno, morali da jašu jedno za drugim. Čarli je bio na čelu, onda Ronda i na kraju Šejn.

Ovde dole je bilo sasvim mračno. Nijedan sunčev zrak nije dopirao dotle. Visoko iznad njihovih glava video se uzan komad plavog neba.

Uski prolaz bio je dugačak oko pola milje. Onda se naglo proširio i pred njima je bio novi, još suroviji kanjon.

— To je to — reče Čarli i zaustavi konja. — „Kanjon jeze.” Ništa nije gori od ostalih kanjona. Bez vode, bez trave, bez drveća. Ovde bi čovek mogao potpuno da preglađni. Nema čak ni miševa, ni zmija.

Zmije, pomisli Zapadnjak. Jedna ipak ima.

Pogledao je pri tom u Rondu. Sedela je nekako napregnuto u sedlu. glava joj je bila ispružena unapred. a nozdrve su joj drhtale, kao da je već osećala neki tajanstveni miris.

Apač-Čarli ispruži ruku.

— Još dve milje. Iza mesta gde kanjon savija na zapad. Tamo se nalaze pećine.

— Onda jašimo! — procedi Ronda požudno.

Poterala je konja i stavila se na čelo kolone.

Apač-Čarli pojaha još brže, dok je nije sustigao. Onda joj je nešto rekao, i odmah su životinje pošle sporije. Šejn se držao pozadi i smeškao sebi u bradu.

„Dolina jeze.”

Zašto su je Apači tako nazvali? Sva indijanska plemena volela su takve vrste opisa, ali, nikada nisu ništa nazvali bez razloga. Uvek je morao postojati neki povod.

Šta bi u ovom slučaju moglo biti?

Nije bio skeptičan što se tiče blaga. On je dobro poznavao Ejba Namaru. Stari momak nije bio nikakav brbljivac, nikakva sanjalica, niti kakav šaljivdžija.

Mora da je zaista nešto našao. Činjenica da je u Lordsbergu plaćao komadićima zlata sama po sebi je to dokazivala.

Napetost je rasla. Put do mesta koje je naznačio Apač-Čarli otegao se u beskraj.

I onda su konačno bili na cilju. Zaustavili su se u podnožju jedne strme, teško prohodne i kamenjem prekrivene padine i ugledali posvuda tamne otvore koji su izgledali kao ulazi u pećine.

— Jedna od ovih jeste — objasni Apač-Čarli. — Ima mnogo pećina, i ja sam pre više godina bio u jednoj od njih. Ali, ona nije vodila dalje u brdo kao što je tvrdio Namara. Moraćemo celu padinu sistematski da pretražimo.

— Zar na skici nema nikakav tačniji opis? — upita Zapadnjak.

Čarli nabra čelo.

— Čekaj malo! Da, naravno! Sad mi je to ponovo palo na pamet. Dva posebno izreckana vrha. Tamo! Tamo gore! Pod njima mora da leži pećina. Hoćeš li da potražiš, Šejne? Ja ću ostati sa Ronom kod konja. Važi?

Šejn klimnu glavom i krenu. Peške. Iz početka nije izgledalo kao da gore ima neki uspon za konja. Ali, kada se podsetio na to šta je Ejba Namara ispričao, uvideo je da je ipak morala postojati mogućnost da se konj povede gore. Jer, očevidno je stari traper zajedno sa svojim konjem našao gore sklonište od snežne oluje.

Uspom je bio mnogo lakši nego što je odozdo izgledalo. Ovde je čovek zaista mogao da povede konja i to je bilo dobro.

Sad je i Šejna zgrabila tragačka groznica. Stigao je do pećine i ušao u nju. Išao je dok mu tama potpuno nije zaklonila vidik. Hladna promaja duvala je ka njemu.

To je bez sumnje bila prava pećina. Negde u unutrašnjosti brda mora da se nalazilo legendarno blago.

Da bi proverio stvar do kraja, Šejn je savio šake oko usta i ispuštio glasan krik. Glas se izgubio u unutrašnjosti brda i vratio odmah u mnogostrukim tajanstvenim odjecima.

Zapadnjak se vrati ka izlazu. Mahnuo je Rondi i Čarliju i povikao da se popnu.

Oboje su hteli da odmah krenu peške ali je Šejn dodao.

— Povedite i životinje sa sobom! Ovde gore ima dovoljno mesta.

Čarli uhvati povodac svoga konja i tovarnog grla. Ostale životinje pođoše same za njima. Ronda se više nije brinula o svojoj kobili. Žurila se da što pre stigne gore. Gonila je njena pohlepa.

Šejn je imao dobar pregled doline i okružio je pogledom. Mislio je na Pembroukovu hordu i na Apače. Manje na Žuto Pero nego na Crnog Jastreba.

Naširoko i nadaleko nije bilo ničeg sumnjivog. Dolina i stenovite padine bile su kao izumrle. Nigde nije bilo ni traga života.

Uprkos svemu, Šejn je imao neki neprijatan osećaj. A njegov razum mu je govorio da još ni izdaleka nije sve prošlo.

Nešto zlokobno je ležalo u vazduhu. Njegov instinkt mu je slao snažna upozorenja.

Ronda mu se približi zadihano. Lice joj je bilo zajapureno od uzbuđenja i napora.

— Jesi li već video, Šejne?

— Šta?

— Šta... šta! — frknula je. — Zlato, naravno! Blago. Ah, ti me izbezumljuješ, mister! Od tvoje proklete hladnokrvnosti ću pošasaviti...

Pojurila je kraj njega u pećinu, a Šejn je pratio pogledom, cereći se i vrteći glavom.

— Kako čovek može biti lud u svojoj pohlepi — promrmlja pred sebe, čekajući da se Čarli sa životinjama popne do njega.

— I? — upita Apač-Čarli nemarno. — Šta ti misliš o celoj toj stvari, amigo? Veruješ li da ćemo tamo unutra naći blago?

Šejn sleže ramenima.

— To moramo sačekati — promrmlja. — Jedno je samo sigurno, moramo požuriti. Jer, ako nas ovde Pembrouk ili neko drugi priklješti, naći ćemo se u mišolovki. Onda za nas neće više biti uzmaka.

— Svejedno! — zabrunda Čarli. — Za Rondu ću to rizikovati...

Jednog za drugim, uvedoše konje u pećinu. Iz tame su dopirali nesigurni koraci žene.

— Potrebne su nam baklje — rekla je uzbuđeno. — Unutra je mračno kao u rogu. A pećina kao da uopšte nema kraja. Hajde, požurite! Moramo da se trudimo da što pre uđemo i što brže odavde nestanemo!

Oba muškarca ostala su potpuno mirna. Nisu dozvolili da ih Ronda izbaci iz takta. Prvo su rasedlali konje i oslobodili tovarne životinje njihovog teškog tereta.

Ronda je požurivala muškarce. Bila je toliko uzbuđena da ni trenutka nije mogla mirno stajati. A opuštenost njenih partnera još je više izluđivala.

Onda je Šejnu prekipelo.

— Možeš da ideš napred, bebi — reče suvo. — Evo! Ovde je baklja. Zapali je i počni da tragaš. Nemoj samo grditi nas ako ne nađeš put nazad.

— Hoćeš li time da kažeš da je opasno?

— Po meni jeste.

Šejn ponovo potonu u ćutanje i nastavi sa Čarlijem da vrši potrebne pripreme.

Pre svog polaska u unutrašnjost, mislili su na sve. Spremili su baklje, petrolejke, konopce za spuštanje, krede za obeležavanje puta kroz lavirinte hodnika, koji su ih sigurno ovde očekivali. Mislili su pri tom i na toplu odeću. Obojica su iz iskustva znali da u unutrašnjosti brda ume da bude prokleta hladno.

Tek kad su završili sve pripreme i vezali konje, krenuli su na put.

X

Bio je to široko razgranat lavirint pećina, niskih okana i zasvođenih dvorana koje su podsećale na unutrašnjost crkava. Kao utvare iz nekog dalekog sveta, pojavljivali su se veći i manji stalaktiti i stalagmiti, koji su stvarali neobične prizore.

Šejn se u sebi već bio pripremio na dugotrajno traganje, ali, već nakon dva časa bili su na cilju.

Pod jednim velikim svodom koji se prelivao u raznim bojama, ležalo je pred njihovim zapanjenim očima jezero, čija se površina svetlucala kao smaragd.

Stali su i zaustavili dah. Bio je to pogled koji Šejn nikada neće zaboraviti.

Duboka, sablasna tišina oko njih. Ni najmanji talasić na zelenkastoj površini vode u kojoj se ogledala treperava svetlost baklji.

NEDELJNI LIST NOVINSKOG FORMATA
ZA ČITAOCE SVIH UZRASTA

●
SVAKOG ČETVRTKA

●
VAŠI OMILJENI STRIP JUNACI
REDOVNI SU GOSTI NA
STRANICAMA SPUNK NOVOSTI

●
TARZAN, MODESTI BLEJZ, BEN BOLT,
RIP KIRBI, SREBRNI LETAČ, DŽEF HOK,
HULK, IZNOGUD, POPAJ I DRUGI

●
RAZNI PRILOZI POSVEĆENI DEVETOJ
UMETNOSTI, ZANIMLJIVOSTI IZ ZEMLJE
I SVETA, POPAJEVA ŠKOLA CRTANJA
I IZUZETNO ZANIMLJIV FELJTON BERLICA
I MURA „DOGAĐAJ U ROZVELU”

— To mora da je jezero o komè je govorio Ejb — primeti Zapadnjak. To je bio prvi ljudski glas u podzemnoj tišini, a taj glas visokog Zapadnjaka bio je neobično zvonak.

— Da — dahtala je Ronda. — Nema nikakve sumnje. Ali zlato. Gde je blago? Možemo li ga videti?

Iznenada je jurnula napred i stala tik pred kamenitom ivicom jezera. Nagnula se, spustila baklju, ali, na taj način nije zapravo mogla ništa da vidi. Bistra voda se zrcalila i svetlo je zaslepljivalo.

Muškarci onda zadenuše baklje u niše u stenama, i uzeše svetiljke koje su im visile na opasačima.

— Sad sam i ja već radoznao — progundà Čarli, dok je palio svoju svetiljku. — No, sada ćemo videti.

— Ništa! — zakrešta Ronda. — Ovde se uopšte ne vidi ništa.

— To ipak nije moguće — primeti Zapadnjak i priđe obali podzemnog jezera.

Obojica muškaraca počеше sa sistematskom pretragom. Njihovi pokreti nisu odavali ni najmanju pohlepu. Šejn je držao svetiljku, tako da svetlost pada na vodu sa strane, da se ne bi odbijala direktno od površine.

Minuti su proticali. Ronda je stajala s bakljom još uvek na istom mestu i napregnuto posmatrala pokrete muškaraca.

Iznenada, Zapadnjak stade.

On je nešto otkrio.

Klekao je, stavio svetiljku na ivicu stene i posegao u bistru, ledenu vodu.

Ronda pusti neobičan, zvonki krik i potrča ka njemu. Baklja se razgorevala na promaji. Prskale su varnice i padale u vodu.

— Imaš li šta, Šejne?

On se polako ispravi. U rukama je držao nekoliko malih grumenova zlata. Proveravajući ih, primeo ih je svetiljci.

— Da — reče mirno. — Nema sumnje. To je zlato!

Ronda kriknu histerično. Njen smeh je zvučao sablasno u podzemnoj dvorani.

— Zlato! Zlato! To je zlato!

Jednostavno je pustila da baklja padne. Kiša varnica prskala je iznad vode. Pohlepnim pokretom otela je Šejnu grumenčice iz šaka i prinela ih tik do očiju.

Pri tom je skakala kao luda u mestu i stalno, u divljoj histeriji ponavljala jednu jedinu reč.

— Zlato!

Šejn je ostao spolja miran. Ali, i njega je uhvatila zlatna groznica. Nije bilo sumnje: u tom podzemnom jezeru ležalo je zlato. Možda čak i nemerljivo bogatstvo.

Ali, koliko je duboko bilo jezero? Da li možda čak toliko da ga je nemoguće sa njegovog dna izvući to bogatstvo?

Rondu je prva histerija prošla. Sada je stajala kao okamenjena.

— Ja sam bogata — prošaptala je. — Sada sam bogata...

Šejn se smeškao mirno.

— Zar si već tako sigurna? — upita je. — Čovek ne treba da ocenjuje dan pre večeri. To je stara mudrost na koju uvek treba misliti. I ti takođe, bebi.

— Ne zovi me stalno „bebi“ — frknula je. — Nije mi to drago. Hajde da sada dalje tražimo! Moramo to da radimo sistematski. Hajde, na posao, ljudi!

Njeno držanje kao da se promenilo u magnovenju. Kao da se već osećala kao velika kraljica.

— Samo polako! — odvrati Zapadnjak. — Sada ću prvo da potražim bližu okolinu. Možda nije sve blago sahranjeno u jezeru. Moglo bi biti da je većina zlata sakrivena u okolnim nišama i jamama.

Okrenuo je fitilj svetiljke dok se nije ugasila. Onda je ponovo uzeo jednu od zadnutih baklji.

— Tačno, amigo — začuo je iza sebe Čarlijev glas. — Sa beskorisnom žurbom nećemo stići dalje. Pomoći ću u traganju. Preuzmi onu stranu. Ja ću tražiti ovuda, zdesna.

Otkoračali su različitim pravcima odatle, osvetljavali svaku nišu i jamu, gledajući posvuda gde su slutili da bi nešto moglo biti.

Ronda Magins klećala je na obali jezera. Naslepo je uranjala ruke u vodu. S vremena na vreme bi kriknula kad bi opet našla grumenčić zlata.

Šejn je mirno tragao dalje. Strmi, kameniti zidovi pribli-

žavali su se obali jezera. Preko jedne uske hridi kretao se ka drugoj strani jezera, gde je, kako je izgledalo, jedan novi tamni hodnik vodio dalje u brdo.

Svetlost baklje igrala je po raznobojnim zidovima. Zadah memle dolazio je Šejnu u susret. Dosada nije ništa otkrio, i već je skoro izgubio nadu da će išta i otkriti.

Onda se iznenada ukočio u mestu. I nehotice je zadržao dah.

Jeziva, fascimirajuća slika pružila se pred njegovim očima kada je svetlost baklje pala u otvor s ove strane jezera.

On je baš mnogo toga doživio i video, ali, ovako nešto još ne.

Bledi kosturi ležali su posvuda. Ljudiski kosturi. Lobanje su se cerile na njega. Iz rebara jednog grudnog koša virila je drška starog noža. Jedan skelet bio je naslonjen uz stenoviti zid u sećaćem položaju, a na slepoočnici mu se videlo kružna rupa. U koščatoj ruci ležala je drška starog španskog pištolja kremenjaka.

Videlo se i ostalo staro oružje: helebarde, mačevi i sablje, teške muskete i arkebuze. Nekoliko skeleta nosilo je još gvozdeni oklop na grudima u kome su umrli. Jedan je zadržao čak i šlem.

Šta se to moralo ovde odigrati pre nekoliko stotina godina!

Da li će ikada iko to saznati?

Počeo je da šara bakljom. Pogled mu pade na poplesnivilu knjigu. Oprezno je podigao. Korice su bile od kože i oduprle su se zubu vremena.

Visoki Zapadnjak kleče. Položio je knjigu pred sebe i oprežno je otvorio.

Na prvi pogled je raspoznao da je to bila španska biblija. Čvrst pregament se neobično dobro održao, ali su slova već bila jako izbledela.

Prve prazne listove je neko upotrebio da bi nešto zapisao. Šejn je zurio u nepoznat rukopis. Podsetio se na svoje školovanje, na umetnički iskićena latinička slova, koja je video u ovoj staroj knjizi.

Uspelo mu je da odgonetne prva slova zapisa. Dozvaio je maštu u pomoć i počeo da sklapa prve reči. Španske reči, koje danas jedva da je još ko koristio, ali čiji je smisao odgonetao po njihovom korenu.

Ukoliko nije grešio pri odgonetanju, bio je to zapis iz jula 1544. Verovao je da raspoznaje reči koje su ličile na „glad” — „divlji neznabošci” — „davo” — „nema više nade” — „isklju-čeno.”

Parčići reči. Odlomci rečenica koji su pričali užasnu priču.

Za Šejna nije bilo nikakve dvojbe. Stara legenda Apača! Ništa nisu izmislili! „Dolina jeze” nosila je s pravom svoje ime. U ovoj pustinji odigrala se pre više od tri stotine godina užasna drama.

Pokušao je da odgonetne i dalje reči. Vreme je letelo. Pred njegovim duhovnim očima stvarala se slika davno prohujalih vremena. Odred španskih vojnika u potrazi za zlatom i drugim bogatstvima. Onda kloпка. Okruženi od Indijanaca. Bekstvo sa plenom u jednu pećinu. Ogorčene borbe. Opkoljavanje. Nikakve šanse za proboj. I na kraju užasna smrt od gladi koju su neki izbegli samoubistvom.

Samo je tako moglo biti. Njihov plen su potopili u podzemno jezero. A Indijanci su odustali da prodru još jednom u brdo mrtvih. Po njihovom verovanju naselio se tu njihov duh i svetio se za to što je počinjeno.

Šejn uze bibliju kao neprocenjivu vrednost. Hteo je da je ponese sa sobom. Ako ikada izađe odavde, predaće knjigu ocu Antoniju Salvatoru u staroj misiji u Tumakakori, gde je živio i strasno proučavao stara dela.

Polako se izvukao iz stenovite odaje. Još jednom je svetlost baklje kliznula dršćući preko kostura i zelenom patinom prekrivenog oružja i oklopa. Onda se, odahnuvši, našao na slobodnom prostoru. Naravno ne pod slobodnim nebom, nego pod širokim svodom podzemne galerije.

Na drugoj strani, još uvek je klečala Ronda u svojoj neugasivoj žeđi za zlatom. Iza nje pojavio se Apač-Čarli sa bakljom i povikao.

— Jesi li šta otkrio, amigo?

— Da.

Ronda skoči kao oparena.

— Šta, Šejne? Je li mnogo? Veliko blago?

— Možeš i sama da pogledaš — uzvratil Zapadnjak. — Tamo leže kosti mrtvih.

Uputio se preko uskog spruda na povratak. Stigavši do ono

dvoje, pažljivo je položio staru bibliju, da je ne bi oštetio još više.

— Šta je to? — upita Čarli.

— Knjiga — frknu Ronda prezrivo. — To bar vidiš. Stara, bezvredna knjiga.

Šejn se nije trudio da joj dokaže suprotno. Ona to očigledno ne bi razumela. Čarli je, naprotiv, bio jako radoznao.

— Jesi li iz nje šta izvukao, partneru?

— Da — odvrati Šejn, i onda im ukratko ispriča šta mu se činilo važno i interesantno. — Zlato su potopili u jezero — zaključio.

— Onda izvucimo ga! — kriknu Ronda.

— Ukoliko bude išlo — progunda Šejn kome je ženina nezajažljivost već pomalo išla na živce.

— A zašto ne bi išlo? — prosiktala je.

Umesto Šejna, odgovori Apač-Čarli. Osetio je da se Zapadnjak razbesneo.

— Voda bi mogla da bude preduboka. Šta misliš ti, Šejne? Hoćemo li da pokušamo?

Ovaj sleže ramenima.

— Što se mene tiče, Čarli...

XI

Voda je bila tako hladna da su se udovi odmah kočili i svaki pokret je iziskivao ogroman napor.

Muškarci bi izdržali samo po nekoliko minuta. Onda bi se penjali na obalu i trljali naga tela čebadima da bi se ugrijali.

Ali, taj veliki napor se isplatio. Zlato je zaista ležalo na dva metra dubine u ledenoj vodi. Većinom su to bili grumenovi, ali bilo je i starih španskih zlatnih pezosa sa likom cara Karla. I različitog nakita, kao što su narukvice, šnale i lančić od srebra ili zlata.

S druge strane, nije toga bilo toliko, koliko je mislio Ejb-Namara. Po Šejnovoju proceni, moglo je toga biti u vrednosti od

dvesta ili čak trista hiljada dolara, ako uspeju sve da izvuku. Ali, ni to nije bilo za preziranje.

Časovi su prolazili. Šejn i Čarli su se smenjivali, vraćali se gore i izlazili pred pećinu da se ogreju na vrelom suncu i prikupe novu snagu. U međuvremenu su se zagrevali i po gutljajem viskija.

Žena je dotle gomilala blago na jednom ćebetu. Većinu vremena je čučala tamo, i u njenim očima je svetlucala pohlepa. Ponašala se već kao jedina vlasnica tog blaga.

Obojci muškaraca podarila bi s vremena na vreme samo po milostiv osmeh.

I tu i tamo bi zapitala.

— Koliko još? Šta mislite, s kakvom sumom možemo računati?

Kada je opet jednom postavila to pitanje, Šejn odgovori iskreno.

— Izgleda da smo pri kraju. Mnogo se više neće naći. Roniću još dvaput-triput. Onda se predajem. Besmisleno je dalje se naprezati.

— No, nemam ništa protiv — nasmešila se. — Ovo što ovde leži takođe nije loše. S tim se može ugodno provesti život.

— Biće oko trista hiljada — promrmlja Zapadnjak, dok se ponovo umatao u ćebe da bi zagrejao promrzlo telo. — Znači, za svakog po sto hiljada.

Napravila je začuđeno lice.

— Za svakog? — upitala je gazdinski. — Kako to treba da shvatim?

— Braća Namari jedan deo — objasni Šejn. — Druga trećina pripada tebi, a treća Čarliju i meni.

— Dobro — nasmešila se. — S tim se slažem.

Čarli upravo izroni i iznese malu zlatnu šipku i dve srebrne narukvice, bacivši ih nemarno na gomilu i nabacivši odmah ćebe preko ramena.

— Idem još malo gore da se ogrejem — reče i ode odatle. Uzeo je jednu goruću baklju iz niše i još načas zastao. — Verujem da uskoro neće imati više nikakvog smisla — primeti. — Hoćeš li još jednom da pokušaš, Šejne?

Zapadnjak klimnu glavom.

— Poslednji put. Onda će i meni biti preko glave.

Čarli se izgubi. Šejn je sačekao još nekoliko minuta, popio gutljaj viskija i zbacio čebe sa tela. Otezao je da još jednom siđe u ledenu vodu i zaroni do dna, ali, ipak je bio voljan da još jednom podnese ovo mučenje.

Naglo je kliznuo u dubinu. Stigao je do glatkog stenovitog dna. Plivao je tu i tamo. Tragao je u polutami ponovo za svetlucavim predmetima.

Četiri zlatna novčića bila su sav njegov plen. Ostao je jako dugo dole i zadihano je kašljao kad je skočio preko stenovite ivice na suvo.

Hteo je što je pre moguće da se dokopa svog čebeta, i u sledećem trenutku stao kao skamenjen.

Ronda Magins je držala svoj „smit i veson” u ruci. Ledeno se smeškala i vrtela prekorno glavom.

— Kakva si ti ipak budala, Šejne — rekla je nežno. — Zar si zaista poverovao da ću ikada deliti s tobom? Ja neću deliti ni sa kim. Ni s tobom ni sa kim drugim.

— Zlatna mačka! — pomislio je.

Zaista je s pravom nosila to ime. Bila je pohlepna, nezasićna mačka, nemilosrdna zver.

— A Čarli? — upitao je.

— On će kasnije doći na red — osmehnula se. — Potreban mi je još neko vreme. Naime, dotle dok me ne izvuče iz indijan-skog područja. Tada će i on doći na red, glupa glava.

Šejn oseti strašnu hladnoću. Bilo je to gore od smrtne pret-nje iz Rondinog revolvera. Cvokoćući zubima, stajao je na ivici jezera i teško mu je bilo da misli jasno.

— Sad razumem sve — reče dršćući. — Zbog toga si se prošle noći prepustila njemu. Šta ćeš mu ispričati kada me ustreliš?

— Reći ću mu da si me napao. Da si hteo celo blago za sebe. On će mi verovati, Šejne. Ljubav ga je učinila slepim.

Podigla je malo revolver. Oči su joj sevnule. Šejn je shvatio da će pucati. Za njega je postojala još samo jedina malena nada. Jedna mala šansa.

U divljem, očajničkom skoku bacio se unazad. Ugledao je

blesak i osetio smrtonosni dah metka na svom telu, a onda ga je voda, uz bučan pljesak, progutala.

I pod vodom još je u njegovim ušima odjekivao prasak pučenja i kao iz velike daljine, čuo je mnogostruke odjeke, koji su se odbijali od svoda.

Sada je već morao da udahne. Ali, imao je malo vremena da napuni vazduhom pluća. U deliću sekunde morao je i da iskoči i ponovo da zaroni.

Nema više vazduha! I ta hladnoća!

Morao je gore. Neće smeti dugo ni da ostane u ovoj ledari inače će se sav udrveniti.

Iskočio je iznad površine razjapljenih usta.

Kraj ivice jezera ugledao je obris žene. Smejala se, držeći revolver u ruci.

Plamen sevnu ka Zapadnjaku. Tik kraj njegove glave udari kugla i podiže stub vode.

Ponovo je zaronio. Začuo je još dva pridušena pucnja.

Šta bi mogao da učini?

Postojala je samo jedna mogućnost. Morao je provocirati da puca dalje. Tri metka je već ispalila. Još triput može... Ne, pogrešio je. Već je četiri puta opalila. Zašto se zabunio?

Da li mu je ledena voda obamrla mozak? Ili su ga napori proteklih časova suviše iscrpili, pa više ne može na uobičajeni način da razmišlja?

Još dva metka, pomisli.

Osetio je da mu reakcije naglo popuštaju. U ovoj hladnoći izdržaće još najviše pet minuta. Onda će morati da popusti. Možda će onda biti srećan kad ga smrtonosna kugla dokači.

Smrtonosna kugla?

U njemu se odjednom razgorela nova volja za životom.

Ponovo je izašao na površinu. I opazio ženu dok još nije sasvim izronio.

Kakva prevejana beštija!

Mislila je na sve.

Stajala je na ivici vode i držala „karabin” sa kratkom cevi. Bilo je gadno. Možda je nekim tajnim načinom uspevala da mu

NEDELJNI LIST NOVINSKOG FORMATA
ZA ČITAOCE SVIH UZRASTA

•
SVAKOG ČETVRTKA

•
VAŠI OMILJENI STRIP JUNACI
REDOVNI SU GOSTI NA
STRANICAMA SPUNK NOVOSTI

•
TARZAN, MODESTI BLEJZ, BEN BOLT,
RIP KIRBI, SREBRNI LETAČ, DŽEF HOK,
HULK, IZNOGUD. POPAJ I DRUGI

•
RAZNI PRILOZI POSVEĆENI DEVETOJ
UMETNOSTI, ZANIMLJIVOSTI IZ ZEMLJE
I SVETA, POPAJEVA ŠKOLA CRTANJA
I IZUZETNO ZANIMLJIV FELJTON BERLICA
I MURA „DOGAĐAJ U ROZVELU”

čita misli. Tako nešto se događa. On to nije danas doživeo prvi put. A Ronda je i izgledala tako kao da poseduje sedmo čulo.

Dva pucnja prasnuse, i Šejn uroni ponovo u dubinu.

Nebesa! Koliko će još dugo moći izdržati? Bilo je to neljudsko mučenje. Hladnoća ga je sekla do kostiju, usporavala mu puls, i kočila udove.

Koliko je već bio dole? Dva minuta, tri ili četiri? Izgledalo mu je kao večnost.

Onda ponovo ta žeđ za vazduhom. I s tim nesavladiva panika. Još nikad se Šejn nije osećao tako prepuštenim na milost i nemilost. Izgledalo mu je kao da je u nekom drugom, stranom svetu.

Sasvim po dnu, vukao se ka ivici na kojoj je stajala Ronda sa svojom puškom. Jedna jedina očajnička misao vladala je njime. Hteo je munjevito da izroni i da je zgrabi za noge. Onda brz trzaj i ona će biti u vodi.

U osnovi, bila je to bezumna nada. Sve bi to trajalo suviše dugo. Potrebna mu je bila cela sekunda da sve učini što je zamislio. Da se pojavi izvan vode, orijentiše se, udahne vazduh i zgrabi je.

Čim se njegovo telo pojavi iznad površine, prokleta mačka će pucati. A cilj će joj biti u neposrednoj blizini. Neće čak morati ni da nišani.

Šejn ipak pođe gore. Morao je to da učini, ili da se udavi.

Kada je promolio glavu iznad površine, nije odjeknuo na njegovo iznenađenje nikakav pucanj.

Gde je bila Ronda?

Začuo je glasove. Bio je najmanje od deset metara udaljen od njih, i bili su okrenuti leđima vodi.

— Ne! — kriknuo je neko. — To ne smeš, Ronda. Nikada ti to neću dozvoliti.

Demonski se nasmejala. Kreštav glas je mnogostruko odjekivao pod podzemnim svodom.

— Onda se pridruži njemu, ti, budalo! I tebe mogu da uništim, ti bedni divljače!

Njenim rečima sledio je pucanj. Sa njegovim praskom izmešao se glasan krik Apač-Čarlija. Onda Šejn začu korake.

Žena je išla ivicom vode i tražila ga.

Ostao je gore sve dok ga nije opazila.

Njegove ruke zgrabiše ivice stene. Hteo je da skoči i konačno dokrajči tu surovu igru.

Ali, mišići ga nisu slušali. Celo telo mu je bilo ukočeno. Jedva je mogao da se kreće, i bio je bez snage kao da više nije živ.

Ugledao je tamni otvor cevi Rondine puške.

Nasmejala se zlobno.

— Šta je, Šejne? — upita surovo. — Ne uživaš više? Dajem ti tvoju šansu. Zaroni još malo! Hoćeš da te tako brzo dokrajčim? Veliki Šejn ne može više da se bori? No, no, prijatelju moj! Hajde, miči se! Priredićemo još jedan lep, mali lov.

Zgrčila je kažiprst. Pucanj prasnu. Metak udari tik kraj Šejnove glave u vodu.

Ova žena je zaista bila prava mačka. Sada je htela svoju divlju, surovu veštinu da dovede do kraja. Žrtva treba da se do poslednjeg trenutka koprcu. Želela je da do kraja uživa u svom trijumfu.

Šejn se nije micao. Ruke su mu stezale brid stene.

— Ti, beštijo! — dahtao je. — Prokleta droljo! Pucaj već jednom! Pošalji mi kuglu u glavu, i svrši s tim!

— Treba da plivaš, Šejne! — uzvratila je ledeno. — Plivaj dok se ne budeš osećao kao riba. Plivaj do večnosti ti, kopile!

Ponovo kraj njega udari metak u vodu. On se nije ni trgao. Sve više je u njemu rasla ravnodušnost. Jedva da je osećao sopstveno telo.

— Pa, dobro — reče Ronda surovo. — Onda ću čekati dok...

Dalje nije stigla.

Jedan zapanjeni izraz, pun neverice, pokazao joj se na licu. Nešto se obmotalo oko gornjeg dela njenog tela. Laso. Bila je povučena i posrnula je unazad.

Puška joj je ispala iz ruku. Kriknula je i pala na leđa.

Preko ivice stene video je Zapadnjak kako je ostala da leži.

I opazio je još nešto. Čoveka koga nikada ovde ne bi očekivao. Već ga je skoro zaboravio.

Bio je to Crni Jastreb. On je bacio laso.

Sada je klečao kraj Ronde i vezivao joj kratkim kožnim remenom ruke.

Onda priđe Zapadnjaku i naže se ka njemu.

— Crni Jastrebe — promuca Šejn. — Imao si pravo. Sada smo se zaista ponovo sreli. Ako hoćeš da mi pomogneš, moraš me izvući. Sam to neću uspeti.

Crni Jastreb ga zgrabi za zglavke šaka. Snažan trzaj i Zapadnjak se ponovo našao na suvom.

— Dobro je da se sve ovako desilo Veliki Glasniče Munje — nasmeši se poglavica. — Ja sam to i slutio. Na ovaj način si narodu Apača učinio veliku uslugu. Mojim ljudima su mnoge stvari potrebne. Mnogo ima gladnih u rezervatu. Ostali su skoro potpuno bez namirnica. Sada konačno možemo...

Šejn ga više nije slušao. Ukočen kao drvena figura, micao se ka mestu gde su stajala čebad. Ukočenim prstima uze jedno i omota se.

Kao da mu je u telo bilo zabodeno na milione igala. Ruka ga je jedva slušala kad je posegao za bocom viskija. Prvo je ispio nekoliko gutljaja. Onda je ulio viski u šake i trljao se dok mu koža nije počela da se žari.

Čudio se sam sebi da je opet mogao da se miče. Desilo se to brže nego što je mislio.

Crni Jastreb je klečao kraj Apač-Čarlija. Šejn se ponovo umotao u čebe i prišao im.

Čarli je bio živ. Slabo se osmehnuo, kad je ugledao partnera.

— Ta mačka — stenjao je. — Ta prokleta zlatna mačka. Ko bi to pomislio, amigo.

Ronda Magins se otimala u svojim vezama.

— Šejne! — povikala je kukajući. — Šta će uraditi sa mnom?

— Zaista bi te trebalo udaviti kao mačku — odvrati Zapadnjak. — Ali, verujem da znam nešto bolje za tebe!

— Daj je meni! — reče Crni Jastreb. — Ja ću je ukrotiti. Za nekoliko sedmica neće više biti mačka. Biće samo još poslušna kuja! To vam obećavam.

— Dobra ideja — složi se Zapadnjak. — Poklanjam ti je, poglavico.

Bio je u međuvremenu zabavljen time da oslobodi Čarlijevu ranu. Traper je bio pogođen u rame. To će preživeti. On je bio snažna priroda.

— Kako si se uopšte našao ovde, Crni Jastrebe? — upita Šejn poglavicu.

— To nije bilo teško. Ja sam vas posmatrao i pratio sam vas. Pembrouk i njegova horda su, uzgred, presretnuti od Žutog Pera i oterani iz našeg kraja. Imaš li još neko pitanje, Šejne?

— Da. Šta ćemo sa blagom?

Crni Jastreb se osmehnu.

— To je prosto. Pronalazaču pripada deseti deo. Kao što propisuje zakon belaca. Slažeš li se, Šejne?

— To ćemo udesiti. A šta pripada za moj posao?

— Prijateljstvo i zahvalnost svih Apača — smeškao se i dalje poglavica. — Je li dovoljno?

— Neka bude tako, poglavico. A sad treba da Čarlija odnesemo napolje. Vreme je da bude malo lečen.

Čarli se smeškao zadovoljno.

— Uvek sam znao da si pravi prijatelj, Šejne — reče. — Na tebe se čovek može osloniti. U svakoj situaciji. Dobro je da ima još uvek takvih ljudi...

KRAJ

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
ŠEJN**

BROJ 38

DŽEK SLEJD

POKER SA ĐAVOLOM

I drugi jahač se sada brzo približavao,
otvorivši odmah vatru.

Šejn je stajao neposredno pred njim,
praznih šaka, bez ikakve šanse da se brani.

Odnekud sa strane odjeknu uzrujan glas:

— Ubijte ga!

Zvučalo je kao naređenje.

I Šejn je znao da će naređenje
vrlo brzo biti izvršeno . . .

izlazi 16. jula 1982.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.